

Apocalipsa

Domnului Isus Hristos

Romanian Baptist Ministries

EDITORIAL APOCALIPSA

În fața unei cărți care descrie sfârșitul începutului și începutul nesfârșitului, nu se poate să nu ai un sentiment de covârșire și abandon: pe de o parte covârșit de magnitudinea unui plan divin care întrece puterea de înțelegere umană, pe de altă parte abandon în fața unei dragoste neabătute care a căutat omenirea pierdută cu orice preț și cu orice sacrificiu, fără a-și pierde majestatea unei Divinități inexorabile și indescriptibile. Cartea Apocalipsei este o cartea paradoxală a inexorabilului și a indescriptibilului, o scriere care completează deplin și final portretul Marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, portret schițat de El Însuși în fața lui Moise în recitarea Numelui Său... **Ex.34:6,7** „Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copiii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!”, în epilogul cutremurător al istoriei omului creat de El.

Este a inexorabilului, deoarece cum poate fi justiția unui Dumnezeu Preasfânt decât inexorabilă? Prin însăși puritatea ei, sfințenia lui Dumnezeu implică în mod necesar și imperativ o dreptate (justiție) extrem de exactă, de matematică, și de inflexibilă. Prin însăși atotputernicia Celui ce reprezintă justiția, judecățile Sale trebuie să fie în același timp drepte și imparabile, de aceea inexorabile.

Este și a indescriptibilului, deoarece, așa cum știm, imbatabila justiție a lui Dumnezeu nu poate fi înfrântă, dar poate fi, și a și fost, printr-o indescriptibilă jertfă de dragoste, satisfăcută. Cu ce iubire de nedescris am fost iubiți, dacă Dumnezeu a dat pe Unicul Său Fiu să fie pedepsit și jertfit în locul nostru? Și cum vor fi tratați cei care, vinovați fiind, refuză să accepte această jertfire din dragoste, unica în stare să-i mântuiască? *Evr.2:2-4* „Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire,³ cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adeverită de cei ce au auzit-o,⁴ în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa!”

Iată deci provocarea la care ne-am angajat: să scrutăm cu teamă pentru noi înșine, cu tristețe pentru cei ce se pierd, cu bucurie pentru cei mântuiți, și cu o nouă determinare de a vesti Evanghelia, câtă vreme timpul mai are fir, cartea Apocalipsei, ultima „filă” a istoriei omenirii și zguduitoarea descoperire a ce va fi în vremurile din urmă, descoperirea Domnului nostru Isus Hristos. Maranata! Domnul nostru vine curând!

(LM)

Cuprins

CAPITOLUL I EVENIMENTELE CARE SUNT: PERIOADA BISERICII

Apocalipsa lui Isus Hristos	4
Biserica din Efes: Declinul Dragostei	9
Biserica din Smirna: Avantajul Persecuției	13
Biserica Pergam – Capcana Compromisului	16
Biserica din Tiatira: Aluatul Ezeziilor	18
Biserica Sardes – Înșelăciunea Aparențelor	22
Biserica din Filadelfia – Dragostea Frățescă	25
Biserica din Laodicea – Tragedia Autosuficienței	27

CAPITOLUL II..... EVENIMENTELE CARE VOR URMA - NECAZUL ȘI VENIREA A DOUA

Lauda Creatorului	34
Lauda Răscumpărătorului	38
Cele Șapte Peceți	40
Evreii și Neamurile în Necaz	47
Cele Șapte Trâmbițe	50
Cele Șapte Tunete și Cei Doi Martori	52
Semnul femeii	56
Semnul Fiarei	60
Trei Avertismente	63
Cele Șapte Potire	65
Babilonul Religios	69
Babilonul Secular	72
Bătălia de la Armaghedon	75
Mileniul	79
Cerul nou și pământul nou	83

Apocalipsa lui Isus Hristos

Text: *Apocalipsa 1:1-20*

Cuvântul de Aur: *Apocalipsa 1:1a,3*
„Descoperirea lui Isus Hristos pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând.
...Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!”

Introducere

Capitolul prim al cărții Apocalipsa anunță tematica acestei cărți, venirea a doua a Domnului Isus în glorie. Termenul *Apocalipsa* înseamnă *descoperire*. Cartea cuprinde *descoperirea* sau revelația divină cu privire la evenimentele finale ale istoriei în care Isus va fi obiectul central al acestei descoperiri. Descoperirea este a lui Isus, în sensul că El este sursa acestei descoperiri (subiectul care oferă descoperirea) și EL este și conținutul acestei descoperiri (obiectul revelației oferite). Conținutul cărții este împărțit în două, în acord cu versetul 19 al primului capitol unde Domnul Isus cere ca în revelația Sa să fie incluse lucrurile care sunt, perioada Bisericii care se încheie cu Răpirea (cap.1-3), și lucrurile care vor fi după aceasta, Necazul, Împărăția Mesianică și Creația Noului Cer și al Noului Pământ (cap.4-22).

După toate aparențele, Apocalipsa a fost ultima scriere a Noului Testament, dacă este să stabilim o ordine cronologică a acestor scrieri. Era potrivit ca revelația Noului Testament să se încheie cu o prezentare sistematică a evenimentelor cu care se finalizează istoria. În această privință, Apocalipsa este cartea pandant a primei revelații biblice, cea intitulată Geneza. Astfel, Geneza prezintă începutul istoriei umane, pe când Apocalipsa prezintă finalul acestei istorii. Geneza ne arată căderea în păcat a rasei umane și pierderea dreptului la pomul vieții. Prin opoziție, Apocalipsa prezintă răscumpărarea rasei umane și dreptul recâștigat la pomul vieții. Tot ceea ce s-a pierdut la început prin cădere este oferit în final prin răscumpărare. S-a pierdut sau s-a afectat radical părtășia cu Creatorul ca și condiție spirituală, inocența ca și condiție morală, paradisul ca și condiție de habitat, fericirea ca și condiție sufletească, libertatea ca și condiție volitivă, raționalitatea ca și condiție cognitivă, sănătatea ca și condiție trupească, într-un cuvânt, viața ca și condiție totală. Capitolul 5 al Apocalipsei prezintă însă rasa umană răscumpărată în prezența Mielului care este laudat tocmai pentru faptul că a efectuat răscumpărarea prin care condițiile pierdute au fost reactualizate, și încă pe o treaptă superioară.

Cartea Apocalipsa este și un manual de filozofie a istoriei. Ea ne arată dezvoltarea istorică și finalitatea istoriei. În conformitate cu capitolul 5, Dumnezeu este cel care are în mână Sa sulul în care a înscris istoria și evenimentele acesteia. Sulul este scris pe ambele părți, ceea ce arată că nimeni nu poate adăuga la cele scrise de divinitate. Sulul este sigilat, deoarece evenimentele sunt ascunse de oameni. Nimeni nu poate înțelege istoria dacă nu are parte de revelație divină. Sulul este deschis de Leul din seminția lui Iuda, ceea ce ne spune că Domnul Isus este cel care aduce la îndeplinire planul lui Dumnezeu cu istoria umană.

Istoria evoluează până la punctul culminant în care omul răzvrătit (Antihristul) preia puterea universală și se confruntă cu Omul ascultării (Isus Hristos). În spatele

personajelor istorice stă fie Balaurul, fie Dumnezeu. Balaurul oferă putere și autoritate celor pe care îi ridică la guvernarea lumii și (crede el) a istoriei. În realitate, Dumnezeu este cel care dă putere și autoritate atât personajelor pozitive, cât și celor negative. Din confruntarea Balaurului cu Mielul, învingător iese Mielul lui Dumnezeu, care judecă pe cei răzvrățiți și răsplătește pe cei credincioși. Mielul stă pe scaunul de domnie cu Dumnezeu Tatăl și primește gloria la fel ca Dumnezeu Tatăl. El este cel ce întemeiază pe pământ domnia de 1000 de ani, timp în care Dumnezeu își îndeplinește față de evrei promisiunile Vechiului Testament și oferă omului condiții de trai edenice. El este cel care pune capăt istoriei naturale și aduce în ființă cerul nou și pământul nou.

Capitolul 1 este o introducere a cărții, care Îl prezintă pe Domnul Isus ca fiind implicat în viața Bisericilor Sale și în evenimentelor care vor urma. El este prezentat printr-o mulțime de simboluri, care îi arată identitatea, poziția, autoritatea și implicarea în istorie.

Obiective

- Să înțelegem că Domnul Isus este personal interesat de starea bisericii din care facem parte, de starea păstorului și a fiecărui membru. El are apreciere pentru lucrurile pozitive ce le evidențiem și are soluții pentru lucrurile care lasă de dorit în viața congregațiilor și a credincioșilor Săi;
- Să înțelegem că fiecare individ va fi afectat în final de felul în care a recepționat mesajul Domnului nostru. Unii vor primi răsplata anunțată în promisiune, pe când ceilalți vor plăti prețul anunțat în avertizare.

Cadru

Prima secțiune a Cărții Apocalipsa conține șapte scrisori, fiecare adresată uneia dintre șapte Biserici. Deși scrisorile menționate au fost adresate în primul rând unor biserici locale, mesajul lor este universal, aplicându-se tuturor bisericilor. Prin fiecare din aceste mesaje, Duhul lui Dumnezeu are de comunicat lucruri importante Bisericilor lui Hristos. În fiecare scrisoare se procedează la o analiză a stării bisericii căreia îi este adresat mesajul respectiv. Se pune un diagnostic, se arată aspectele pozitive și cele negative prezente în congregația respectivă, se oferă soluții, se emit avertismente (în cazul în care mesajul este ignorat) și se promit răsplăți impresionante (în cazul în care situația este remediată).

Schiță

I. Cine este autorul celor șapte scrisori și cine comunică prin aceste scrisori?

II. Cui se adresează Domnul Isus prin aceste scrisori (1:11)?

III. Cu ce scop se adresează Domnul Bisericilor, păstorilor și credincioșilor Săi?

Analiză

Există câteva problematici legate de aceste scrisori. Cine este autorul lor, sau cine a compus conținutul celor șapte scrisori? Apoi, cui se adresează cele șapte mesaje, sau cine sunt recipienții? În sfârșit, cu ce scop au fost scrise cele șapte scrisori?

I. Cine este autorul celor șapte scrisori și cine comunică prin aceste scrisori?

A. Redactorul scrierii: Ioan

Autorul scrierii este identificat în 1:4-5 „*Ioan, către cele șapte Biserici, care sunt în Asia: Har și pace vouă din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine, și din partea celor șapte duhuri, care stau înaintea scaunului Său de domnie, și din partea lui Isus Hristos, martorul credincios, cel întâi născut din morți, Domnul împăraților*

pământului!”. În 1:9 redactorul scrierii se prezintă astfel: „*Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaş cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Hristos, mă aflu în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos*”.

Cel ce redactează această scriere nu este altul decât apostolul Ioan, ucenicul iubirii, cel care ne-a oferit a patra Evanghelie, ce îi și poartă numele, și trei epistole care de asemenea îi poartă numele. El este cel care scrie cartea Apocalipsa.

B. Autorul scrierii: Domnul Isus Hristos

Dar apostolul Ioan este foarte atent să comunice cititorilor cărții că nu el este autorul real al Apocalipsei. În 1:10-13 el precizează: „*În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe, care zicea: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ce vezi, scrie într-o carte, și trimite-o celor șapte Biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea”. M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur. Și în mijlocul celor șapte sfeșnice pe cineva, care semăna cu Fiul omului..”*

Înțelegem că Ioan este scribul folosit de Domnul Isus pentru a transmite mesajul Său. Din nou în 1:19 ni se transmite aceeași informație, și anume că Domnul Isus este cel care dictează lui Ioan ce să consemneze: „*Scrie dar lucrurile, pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele*”.

Începutul fiecărei scrisori precizează că autorul real este Domnul Isus. Ioan salută cele șapte biserici, dar le spune că el transmite un mesaj direct din partea Domnului (1:4). De fapt, textul primului capitol al Apocalipsei (1:4-5) precizează că mesajul cărții este oferit de Dumnezeu Trinitar: „*Ioan, către cele șapte Biserici, care sunt în Asia: Har și pace vouă din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine, și din partea celor șapte duhuri, care stau înaintea scaunului Său de domnie, și din partea lui Isus Hristos, martorul credincios, cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului!*”

Mesajul vine din partea lui Dumnezeu, cel care se manifestă în istorie, din partea celor șapte duhuri (un mod de a descrie pe Duhul Sfânt care are șapte caracteristici, vezi Isaia 11:1-2) și din partea Domnului Isus Hristos, descris ca martorul credincios (cel care adevărește Adevărul), ca și Cel ce este primul în înviere și ca Domn al împăraților pământului. Toate trei expresiile îi descriu preeminența, poziția superioară față de tot ceea ce aparține creației, întâietatea în toate.

Este evident că Ioan transmite mereu și mereu ideea că Isus este Dumnezeu Adevărat și Atotputernic. În 1:8, Dumnezeu se prezintă pe sine în următorii termeni: „*Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul*”, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic”. În 1:11, Domnul Isus se prezintă pe Sine astfel: „*Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă*”. La fel, în 3:14, Domnul Isus se prezintă ca fiind **începutul**. Toate expresiile folosite pentru Dumnezeu Tatăl sunt folosite și pentru Fiul, ceea ce ne arată divinitatea Sa.

C. Descrierea Domnului Isus, Cel ce se adresează Bisericilor Sale:

Descrierea făcută de Ioan Domnului Isus, așa cum L-a văzut în insula Patmos, locul unde a primit revelația și a redactat scrierea, este foarte semnificativă. Domnul Isus este prezentat ca unul ce seamănă cu Fiul Omului (1:13). **Fiul Omului** este titlul preferat al Domnului Isus, pe care El și L-a aplicat Sineși cât a fost pe pământ. Aceste apelativ este găsit în cartea profetului Daniel și descrie personajul divin care va veni pe norii cerului ca să finalizeze istoria (7:13 „*M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului*”...). Când Domnul Isus s-a numit pe Sine Fiul Omului, El a comunicat ascultătorilor Săi că El este personajul ce va veni pe norii cerului ca să judece lumea. De aceea, cartea Apocalipsa declară la început: „*Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semnițele pământului se vor boci din pricina Lui!*” (1:7).

În ce privește îmbrăcămintea, Domnul Isus este descris ca unul care avea o haină lungă, până la picioare (1:13). Haina lungă arată demnitatea Lui. Așa cum Dumnezeu a fost descris de profetul Isaia ca având o haină lungă ce umplea Templul (6:1-2), ceea ce desemna demnitatea Sa, așa este descris și Domnul Isus. Aceeași haină îl identifică pe Domnul Isus ca Mare Preot. Pe lângă faptul că El este descris ca Profet, oferindu-ne revelația divină (1:1), pe lângă faptul că este descris ca Rege (1:5), Domnul Isus este descris în acest prim capitol și ca Mare Preot (1 :13). Brâul lui este de aur! Marii preoți ai evreilor aveau un brâu cu fir de aur. Al Domnului Isus este tot de aur! Brâul îi era încins la piept, ceea ce ne arată că Domnul Isus nu mai are poziție de slujitor în vederea răscumpărării, ci poziție de suveran.

Părul lui este alb, ceea ce indică înțelepciunea Sa, demnitate Sa, vârsta sau lipsa de vârstă, din moment ce este Părintele veșnicilor. Cartea Proverbelor arată datoria de a ne ridica în fața perilor albi. Ochiul Mântuitorului nostru sunt descriși ca fiind ca para focului, adică având o privire ce arde și scoate la iveală toate lucrurile. Ce nebulie să credem că putem ascunde ceva de El! Scriptura spune că El cercetează rărunchii și inima, și înaintea Lui totul este gol și descoperit. În Apocalipsa 5 citim că Mielul are șapte coarne și șapte ochi (referire la Duhul Mielului), adică plinătatea puterii și a cunoștinței. Cunoașterea lui este desăvârșită. Picioarele Domnului sunt descrise ca fiind de aramă aprinsă. Știm din vechiul Testament că arama simbolizează mânia și judecata lui Dumnezeu. Cu aceste picioare El va călca în teascul mâniei lui pe locuitorii pământului surprinși în stare de nepocăință la venirea Sa.

Vocea lui este ca vuietul apelor mari, adică nimic nu o poate acoperi! Cei care ignoră la ora actuală vocea Lui și nu vor să o asculte, o vor auzi cu certitudine în ziua venirii Sale. Domnul Isus a declarat că va veni o zi în care până și morții o vor auzi! Până atunci vocea blândă a Domnului poate fi auzită în Biserici (Apoc.3:20).

Descrierea Domnului Isus se continuă cu observația că din gura lui ieșea o sabie ascuțită cu două tășuri, ceea ce ne spune că Cuvântul Lui este instrument de judecată (Evrei 4:12). Fața Lui este descrisă ca fiind strălucitoare ca soarele. De fapt fața lui luminează lumea păcătoasă, El fiind Soarele ce răsare din înălțime. Când va apare la a doua venire, va aduce tămăduire și bucurie pentru cei mântuiți și va arde ca miriștea pe cei răi (Maleahi 4). Așa îl descrie Ioan pe cel ce se adresează Bisericilor. Simpla vedere a Domnului Isus în slavă l-a făcut pe Ioan să cadă la pământ ca mort.

II. Cui se adresează Domnul Isus prin aceste scrisori (1:11)?

A. Mesajele sunt pentru Biserici

Cele șapte Biserici sunt reprezentate prin cele șapte sfeșnice, ceea ce ne spune că Bisericile Domnului trebuie să fie purtătoare de lumină. Așa cum sfeșnicul cel cu șapte brațe era plasat înaintea chivotului, tot așa Bisericile sunt plasate înaintea Domnului și trebuie să lumineze în lumea păcătoasă (Matei 5:14). Candelile văzute de Ioan erau de aur, ceea ce reprezintă noblețea Bisericilor Domnului Isus, valoarea lor, incoruptibilitatea lor și puritatea lor. Fiecare din cel șapte mesaje are rezonanțe universale. În fiecare scrisoare găsim expresia: *Cine are urechi să asculte ce zice Bisericilor Duhul!* În vedere nu sunt doare cel șapte Biserici din Asia Mică, ci toate Bisericile din toate timpurile.

B. Mesajele sunt adresate îngerilor celor șapte Biserici

Când dictează conținutul fiecărei scrisori Domnul Isus are în vedere pe îngerul fiecărei Biserici. Cine sunt acești îngeri? Oare fiecare Biserică are un înger păzitor? Termenul „*anghellos*” înseamnă de fapt vestitor. Îngerii pe care Domnul îi consideră responsabili pentru starea bisericilor nu sunt altceva decât vestitorii acelor biserici, adică păstorii bisericilor (*El a dat pe unii... păstori...*). Când Domnul se adresează Bisericilor, El se adresează păstorilor Bisericilor, implicând faptul că fiecare din ei este responsabil de starea Bisericii pe care o păstorește. Vestitorii Bisericilor sunt reprezentați de șapte stele ce sunt plasate în mâna Domnului (1:16), ceea ce ne spune că nimeni nu poate

acționa asupra lor, ei fiind păziți de mâna Domnului. În același timp expresia este o avertizare, știind că este un lucru grozav să cazi în mâinile Domnului!

C. Mesajele pentru cele șapte Biserici sunt de fapt pentru fiecare credincios.

Conținutul fiecărei scrisori se termină cu formula: *Cine are urechi de auzit să asculte...* Este evident că mesajele către cele șapte Biserici sunt intenționate pentru toți cei ce se numesc credincioși ai Domnului Isus. Cei ce citesc cele șapte scrisori trebuie să fie gata de introspecție, deoarece prin aceste scrisori Domnul Isus pune un diagnostic, oferă soluții și avertizări și promisiuni fiecărui credincios.

III. Cu ce scop se adresează Domnul Bisericilor, păstorilor și credincioșilor Săi?

Pentru a oferi motivație în pregătire

Mesajul central al cărții Apocalipsa este acesta: „*Iată El vine pe nori!*”, și acest mesaj este important pentru Biserici, pentru păstori, pentru toți credincioșii și pentru lumea întreagă. El umblă în mijlocul Bisericilor Sale, adică le cunoaște toată starea. Ele trebuie să trăiască și să acționeze în lumina acestui adevăr. Păstorii Bisericilor trebuie să fie cuprinși de acest mesaj important, deoarece vor sta înaintea Domnului și vor da socoteală de modul în care au păstorit Bisericile Domnului. Fiecare credincios ar trebuie să contempleze mesajul venirii Domnului, deoarece acest mesaj sfințește și mobilizează la slujire. Cei nemântuiți au datoria să dea atenție mesajului revenirii Domnului Isus, deoarece El vine să judece lumea. Semnțiile pământului sunt avertizate cu privire la venirea Sa și sfătuite să se pocăiască pentru a scăpa de mânia care vine.

Pentru a oferi speranță credincioșilor în fața necazurilor și în fața morții

Domnul Isus se prezintă pe sine ca Unul care a fost mort, dar este viu în vecii vecilor. El declară că are cheile morții și ale locuinței morților, adică autoritate asupra acestor realități. Finalul cărții ne arată că moartea și locuința morților au fost aruncate în iazul cu foc, iar răscumpărării Domnului au ajuns să se bucure în noua creație, unde orice lacrimă va fi ștersă. Moartea și tărâmul ei sunt eliminate din noua creație și izolate în iazul cu foc (20:14). Escatologia este cel mai bun antidot în fața necazurilor și a suferinței ce culminează cu moartea fizică.

Pentru a oferi bucurie

Evenimentul revenirii Domnului Isus este așteptat cu multă anticipație de cei răscumpărați, de aceea mesajul ce îi anunță venirea este unul ce produce bucurie. Ioan apostolul este cuprins de entuziasm după ce anunță că are din partea Domnului Isus mesajul venirii Sale pe nori și izbucnește într-o cântare de laudă la adresa Mântuitorului, într-o rugăciune ce preamărește iubirea Domnului, concretizată în jertfa Lui, și expune rezultatele mântuirii (1:5-6). Mântuirea de care Domnul Isus ne-a făcut parte va fi adusă la concluzia finală odată cu venirea Sa! Capitolul introductiv fericeste pe cei care citesc cuvintele profeției referitoare la revenirea Domnului și trăiesc cu această nădejde (1:3).

Concluzii

Ultima cartea a Scripturii este o revelație ce privește revenirea Domnului Isus în glorie. Dumnezeu s-a folosit de Ioan, ultimul în viață la finele secolului dintâi din cei doisprezece apostoli ai Domnului Isus, pentru a ne oferi revelația Sa privitoare la finalizarea istoriei. Autorul celor șapte scrisori și a mesajului ce urmează după acestea nu este apostolul Ioan, ci Însuși Domnul Isus Hristos. Fericirea credincioșilor constă în a-și însuși Cuvântul prin credință și a trăi cu nădejdea care Domnul a pus-o în inimile tuturor celor ce îl cunosc la plecarea sa de pe pământ.

Întrebări

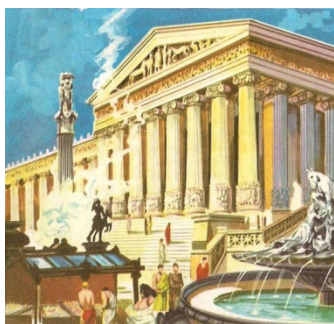
1. Ce înseamnă expresia *În ziua Domnului eram în Duhul...*? (1:10)

2. Care sunt expresiile comune din capitol care îl descriu atât pe Dumnezeu Tatăl cât și pe Fiul? Ce concluzii tragem din aplicarea acestor expresii atât Tatălui cât și Fiului?
3. Care este rugăciunea de laudă din capitolul 1 și ce cuprinde ea?
4. Care este structura cărții Apocalipsa expusă în 1:19?
5. Cum se face că Ioan a căzut la pământ ca mort când L-a văzut pe Domnul Isus, deși odată a stat la pieptul său și a interacționat cu El în multe alte feluri?
6. Care este motivul pentru care cei mai mulți închinători contemporani nu cad cu fața la pământ când pretind că îi aduc închinare?
7. Care este motivul că unii cad pe spate când au o experiență religioasă (Is.28:9-13)?

[DChiu](#)

CAPITOLUL 1 EVENIMENTELE CARE SUNT: PERIOADA BISERICII

Biserica din Efes: Declinul Dragostei

Text: *Apocalipsa 2:1-7*

Cuvântul de Aur: *Apocalipsa 2:4 „Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi”.*

Introducere

Apostolul Ioan a scris trei tipuri de lucrări inspirate de Duhul Sfânt: Evanghelia, trei epistole generale și Apocalipsa. Dacă în Evanghelia după Ioan, accentul cade pe a crede în Hristos, în epistole accentul cade pe a fi sigur de mântuirea oferită de Hristos iar în Apocalipsa accentul cade pe a fi gata pentru revenirea lui Hristos și evenimentele ce vor urma

după aceea.

Apostolul redă în această carte conținutul scrisorilor adresate de Domnul celor 7 biserici din Asia Mică. Formatul scrisorilor este identic, dar conținutul este complet diferit, în concordanță directă cu realitatea din biserică la ora respectivă. Se începe acest ciclu de scrisori cu Biserica din Efes care exista de aproximativ 40 de ani pe vremea când Ioan a scris această scrisoare .

Obiective

- De a învăța că Domnului Isus Îi pasă de biserica Sa (de aleșii Săi) și aceasta se vede în permanentele Sale acțiuni de o evalua și corecta.
- De a înțelege felul în care credincioșii lui Dumnezeu sunt avertizați și în același timp îndrumați de a trăi în așa fel ca într-o bună zi să fie parte din Mireasa lui Isus.

Cadru

Pe timpul când Ioan scria Apocalipsa, Orașul Efes era prima și cea mai măreață metropolă a Asiei Mici – supranumită Lumina Asiei. Era cel mai mare port maritim – „Poarta” Asiei. Efesul era considerat „Piața Asiei” de către geograful antic Strabo (aflată la intersecția principalelor drumuri comerciale). Orașul, cu o istorie veche – a fost

colonizat de către atenieni în jurul anului 1000 ÎH, era unul dintre cele mai bogate metropole pe vremea aceea. În Efes aveau loc periodic „jocurile olimpice din Asia”.

Pergamul a fost capitala oficială a provinciei din Asia, dar Efes a fost, pe departe, cel mai mare oraș, „prima și cea mai mare metropolă din Asia”. Locuitorii orașului aveau o compoziție rasială și culturală foarte diversă, care a ajuns să depășească cifra de aproximativ 225.000 (după unii istorici chiar 300.000).

Orașul Efes era faimos în trei direcții:

A fost un important centru comercial – Efesul fiind așezat pe râul Castor, doar la câteva mile în interiorul Asiei Mici, și la câteva mile de Marea Egee. Orașul a avut un port foarte renumit în lumea comerțului maritim. Se crede că ar fi fost cel mai bogat oraș din zonă la timpul respectiv. Această părere pare să fie confirmată astăzi prin ruinele păstrate destul de bine și prin scrierile istoricilor contemporani.

A fost și o importantă metropolă din punct de vedere politic – fiind un oraș fidel Romei, a căpătat statutul de „urbe liberă”, aceasta însemnând că putea să aibă conducere autonomă. De asemenea, însemna că trupele romane nu erau „cantonate” aici.

A fost un oraș important și din punct de vedere religios – dar, în același timp, era și centrul crimei și al imoralității, și în același timp și un oraș de refugiu.

Importanța metropolei antice se vede deci din poziția sa politică, din puterea sa economică, derivată din așezarea sa strategică, fiind plasată pe rutele comerciale majore, și din influența sa religioasă ca un centru de cult a Artemizei (sau Diana, după numele ei roman). Ca sora geamănă a lui Apollo și fiică lui Zeus, Artemiza a fost cunoscută ca zeița Lunii, zeița vânătorii, și patroana fetelor tinere. Templul zeiței Artemiza se considera a fi cea mai frumoasă structură construită vreodată, ea fiind toată îmbrăcată în marmură scumpă. Imaginea Dianei a fost una dintre cele mai sacre din lumea antică. Templul Artemizei de la Efes a fost catalogat ca fiind una din cele șapte minuni ale lumii antice. Clădirea în sine a fost de 425 de picioare de lungă și 220 de picioare de largă. Era susținută de 127 de piloni, fiecare de 6 metri în diametru și 60 metri înălțime. Artemiza (Diana la romani) era adulată în religia greacă drept zeița vânătorii și a naturii sălbatice. În religia locuitorilor din Efes, era zeița fertilității.

Efes a fost, de asemenea, un centru de cult roman imperial, cu patru temple imperiale dedicate împăraților Claudiu și Nero, la momentul când această scrisoare era scrisă, alte două fiind adăugate mai târziu, în memoria altor Cezari (Hadrian și Severus).

Filozoful grec Heraclit spunea despre Efes: „Nimeni nu putea locui în Efes fără ca să nu deplângă imoralitatea pe care o puteai vedea peste tot”.

ISTORICUL BISERICII

Istoria creștinismului din Efes a început prin anul 50 dH, probabil ca rezultat al eforturilor Priscilei și lui Aquila (FA 18:18-19). Pavel a venit la Efes mai târziu, la aproximativ 52 dH, ca să pună bazele unui punct misionar. Despre începuturile bisericii din Efes se poate citi în FA 19. Apostolul Pavel ajunge în Efes în cea de a doua sa călătorie misionară (FA 18:18-21). El revine aici și în cea treia călătorie misionară și stă aproape 3 ani. În perioada cât a stat în Efes, Pavel a scris cele două (se crede chiar trei) epistole către Corinteni. Aici l-a avut ca ajutor pe tânărul Timotei, care s-a dovedit a fi un excelent păstor al acestei biserici. Timotei a fost primul episcop-supraveghetor al bisericii (1 Tim. 1:3). Apostolul Ioan și-a petrecut ultimii ani din viață aici, unde a scris Evanghelia ce-i poartă numele, ca și cele trei Epistole.

Biserica din Efes a avut la început o mare dragoste față de Hristos. Citind Epistola către Efeseni, îl putem auzi pe Pavel vorbind de dragostea lor pentru Hristos de 20 de ori, ca apoi starea generală a bisericilor primului secol să se schimbe în rău: și-au părăsit dragostea și devotamentul, și au devenit neglijente cu trăirea pentru Hristos.

PERICOLUL CE AMENINȚA BISERICA din Efes

Era pericolul falselor învățături (pericol ce venea din lăuntru bisericii, și anume Nicolaiții, urmașii prozelitului Nicolae din Antiohia, a cărui teorie era: carnea

(trupul) e rea oricum, de aceea poți face ce vrei cu ea(el)). Aceasta era o teorie contrară Consiliului de la Ierusalim (Fap.14:28-29): feriți-vă de imoralitate și de carnea jertfită idolilor.

Schiță

A. STAREA SPIRITUALĂ A BISERICII – o privire generală

B. STAREA SPIRITUALĂ A BISERICII - așa cum a văzut-o Domnul

Analiză

A. STAREA SPIRITUALĂ A BISERICII – o privire generală

Faptele externe (văzute) nu reflectă întotdeauna condiția internă. Biserica din Efes a avut unele caracteristici demne de laudă. A avut doar o singură critică, dar suficient de mare ca să o pună sub observația Domnului.

Vârsta „Spiritală” nu este egală întotdeauna cu „MATURITATEA” Spirituală. Biserica din Efes avea pe atunci mai mult de 40 de ani de existență (FA 19:10).

„Sănătatea” Spirituală se cere să fie verificată (examinată) din când în când: *Ps.139:23, 24.*

B. STAREA SPIRITUALĂ A BISERICII - așa cum a văzut-o Domnul

I. Domnul Isus examinează Reputația lor v.2-3,6

a) **Apreciază faptele lor bune:** „știi faptele tale, știi că ai muncit din greu, știi perseverența ta, știi că nu poți tolera oamenii răi, știi că ai respins pe învățătorii falși” (v.2); „știi că ai îndurat greutăți, știi că nu ai obosit” (v.3).

A. „știi faptele tale”, sunteți o biserică în slujire, fără îndoială.

B. „oboseala ta”, sunteți o biserică ce se sacrifică (lucrează până la epuizare).

C. „răbdarea ta”, sunteți o biserică constantă (de anduranță în proces).

D. D.L.Moody spunea: „Am obosit în munca Domnului, dar niciodată nu am obosit de munca Domnului”.

b) **Apreciază slujba lor pentru Domnul – Aprobări de către Hristos** v.2a – fapte bune; efort mare (care produce fapte bune); persistența (în acest efort); etica impecabilă; doctrină pură; credincioșie în persecuție; neobosit (mare putere).

c) **Apreciază separarea lor de lume** – și că nu poți suferi pe cei răi v.2b și Mat. 5:16.

d) **Apreciază standardul înalt de spiritualitate** – v.2c,6 erau împotriva Nicolaiților.

e) **Apreciază statornicia lor** – v.3, **1Cor.15:58** – Perseverența și puritatea doctrinară sunt esențiale, și această biserică le-a avut pe amândouă:

- Perseverența este o chestiune de a rămâne puternic împotriva oricărui atac din afară, „forțe” din afară. Dacă o biserică se oprește atunci când vremurile sunt grele, pierde ocazia de a avea un adevărat impact în comunitatea din jur.

- Puritatea doctrinară este o chestiune de a rămâne neclintit împotriva atacurilor din interior, „forțe” interioare. Dacă o biserică urmează o învățătura falsă, se va prăbuși din interior.

II. Domnul Isus expune Realitatea din biserică

Își exprimă dezamăgirea Sa pentru realitatea din biserică – Ef.4:30.

Diagnostichează boala: „au pierdut dragostea dintâi” – 1Cor.13:1-3. Cum se poate depista starea aceasta? Când bucuria mea în Domnul nu mai este la fel de mare ca cea cauzată de altcineva, când sufletul meu nu mai are părtașie bogată în Cuvânt și în rugăciune ca altădată, când nu mai fac cu bucurie lucrarea lui Dumnezeu sau altă lucrare cerută de nevoile altora, ca pe vremuri, când am încetat să tratez fiecare frate creștin și

soră cum ar face-o Domnul, când văd poruncile lui Hristos ca restricții ale fericirii mele, mai degrabă decât expresii ale iubirii Sale, atunci pot ști că am pierdut dragostea dintâi.

III. **Domnul Isus explică Remediu:** V.5 „Amintiți-vă / Pocăiți-vă / Întoarceți-vă”

- a) **Vorbeste despre aducere aminte** – **SOLUȚIA:** „Adu-ți, deci, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești”. Amintiți-vă: noi ar trebui să păstrăm mărturia mântuirii noastre proaspătă. Când a fost? Cum a fost? Cine a fost acolo? Ce m-a condus la aceasta? Cum m-am rugat? Cum m-am simțit atunci?
- b) **Le cere să se pocăiască:** „Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești”. Pocăiți-vă: Nimic nu va interfera între voi și Domnul.
- c) **Le cere să repete unele lucruri:** Înapoi la a căile vechi, la a „face primele lucrări”. Amintiți-vă cum a fost la prima dragoste – Apoc.2:5; Uită de alte lucruri – 7,8,13b. Concentrează-ți atenția la dragostea dintâi – 10,12,14; Meditează asupra lui Isus zi și noapte 4:08; fă tot ce El vrea să faci – 4:09.
- d) **Le cere să renunțe la unele lucruri** – Amintiți-vă atunci când Iacov, în vechime, s-a dus înapoi la Betel. El a fost chemat înapoi la locul de intimitate cu Dumnezeu, dar înainte de a-și fi dus familia acolo, el le-a cerut să renunțe la „zeii străini” (familia devenise implicată în idolatrie). El a luat acei zei de piatră și lemn și i-a îngropat sub un stejar vechi. Ce ar trebuie să îngropăm noi înainte de a reveni acasă?

IV. **Domnul Isus le enunță Răsplătirile:**

- a) **Răsplătirile sunt accesibile** – „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul”
- b) **Răsplătirile sunt deosebite** – „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu”. EXACT CE I SE INTERZISESE LUI ADAM! Aluzie la curmalul sacru al zeiței Artemiza (Diana) care apărea pe monede.

Concluzie

Deși avertismentul lui HRISTOS pentru Efeseni a fost dur și meritat, El nu i-a abandonat. El are soluții pentru fiecare caz de biserică și are și pentru aceasta care și-a pierdut dragostea dintâi. În primul rând, trebuie să ne amintim întotdeauna cum și de unde am fost mântuiți. Cu ce preț am fost răscumpărați de Hristos care a murit pentru noi. Amintiți-vă că Hristos ne iubește necondiționat.

În al doilea rând: Pocăiți-vă. Trebuie să ne spunem asta în fața Domnului Hristos mereu și să ne cerem scuze pentru pierderea dragostei dintâi.

Și în al treilea rând să începem să facem lucrările pe care le făceam la prima îndrăgostire... Dacă spunem că ÎL iubim pe Domnul, trebuie să o arătam ca și pe vremuri. Erwin Lutzer spunea: „Fără iubire, nu există nici o lumină”. Poți fi ortodox, dar fără nici o inimă. Poți fi doctrinar corect, dar să fii rece ca gheața. Poți să-L servești pe Isus, și totuși să nu-L iubești cu adevărat.

În această lecție am învățat că Domnului Isus Îi pasă de biserică Sa (de aleșii Săi) și aceasta se vede în acțiunile Sale permanente de o evalua și corecta. De asemenea, am înțeles că credincoșii lui Dumnezeu sunt avertizați prin Duhul Sfânt și îndrumați prin Cuvânt de a trăi în așa fel ca într-o bună zi să fie parte din Mireasa Mirelui Isus. Domnul să ne ajute să avem parte de această nuntă.

[NSinitean](#)

Biserica din Smirna: Avantajul Persecuției

Text: *Apocalipsa 2: 8 – 11*

Cuvântul de aur: *10b „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții”.*

Introducere

Smirna este una din cele două biserici cărora Fiul omului nu le-a reproșat nimic, și aceasta nu datorită faptului că aici a existat libertate religioasă, prosperitate materială sau libertatea conștiinței. Dimpotrivă, în timp ce credincioșii căutau să păstreze învățătura curată a apostolilor, edilii citadelei, vasali ai Romei, pe lângă templele păgâne existente, au introdus cultul

Împăratului, construind primul templu dedicat Cezarului, unde fiecare cetățean trebuia să se închine și să ardă tămâie în cinstea acestuia, sub amenințarea cu moartea pentru cei care refuzau. Cu toate că orașul era prosper material, fiind de fapt supranumit „cununa Asiei”, credincioșii se confruntau cu nevoi materiale acerbe, probabil datorită faptului că cei ce refuzau să se închine Împăratului erau supuși unui embargou economic. Credincioșii din Smirna au fost supuși nu doar presiunii lumii păgâne, ci și celei din partea unui dușman cu caracter religios și anume unii dintre evrei, care considerau că ei sunt unicul popor al lui Dumnezeu pe pământ (fiii lui Avraam), devenind acuzatorii și denunțatorii celor credincioși, declanșând hidoșenia uneltelor executoare ale cruzimii. Numele acestei localități vine de la cuvântul „Mir”.

Obiective

Să conștientizăm faptul că:

- Domnul cunoaște frământările, nevoile și suferințele în care se zbat cei credincioși;
- Când Domnul îngăduie încercarea celor credincioși, o face pentru o perioadă limitată;
- Credințioșia față de Domnul trebuie demonstrată în orice circumstanță, iar câte o dată chiar prin moarte;
- Adversitățile întâmpinate de cei credincioși datorită loialității lor pentru și credinței lor în Domnul Isus, vor fi răsplătite conform promisiunilor Lui.

Cadru

Orașul Smirna era poziționat în Asia Mică, la circa 40 de mile nord de Efes, cu o populație de aproximativ 200.000 de locuitori, (în primul secol) fiind un port important la marea Egee. Împreună cu Efes și Pergam, erau considerate ca fiind cele mai dezvoltate așezări din Asia Mică. Abundența materială a acestui oraș a declanșat înființarea unor școli renumite, în care se studiau cu precădere științele naturii și medicina. De asemenea, Smirna poartă cu mândrie în istoria ei originea unor oameni iluștri, precum poetul grec Homer, și credinciosul Policarp, care se presupune că a fost prezbiterul bisericii, fiind martirizat la vârsta de 86 de ani, aproximativ în A.D. 156. Noul oraș construit lângă ruinele antice ale Smirnei, este modernul Izmir.

Schiță

A. Mărturia (martorul) persecuției

B. Menirea persecuției – misiunea

Analiză

A. MĂRTURIA (MARTORUL) PERSECUȚIEI, V.8

Domnul Isus este prezentat de Ioan în primul capitol ca fiind Martorul credincios, adică Cel ce are mărturia unuia care nu doar a asistat la un anumit eveniment, ci care El însuși a fost parte activă a lui. Fiecărei biserici, El Se prezintă ca soluția nevoii specifice acelei biserici. Biserica din Smirna era confruntată cu persecuție, atât din exteriorul ei cât și din interior. În relație cu această Biserică, El Se identifică ca unul care cunoaște practic persecuția în toate aspectele ei. De aceea El se prezintă ca fiind:

Cel dintâi și Cel de pe urmă: Prin această expresie, Domnul Isus intenționează să întărească convingerea celor persecutați că aparțin eternității, Dumnezeuului creației și al istoriei. El vrea să le întărească și convingerea că viața începe cu El și în El nu se sfârșește niciodată, nimeni nu poate iniția viața și nimeni nu o poate întrerupe, sau lua, fără acceptul Lui. Apoi, apropiindu-se mai mult de suferința lor, se prezintă ca fiind:

Cel ce a murit și a înviat: Pentru o congregație în care batjocura, amenințarea cu privarea de libertate, și chiar cu moartea, erau realități zilnice, această expresie, venită din partea unuia care a experimentat toate aceste orori și le-a învins, fiind readus la viață de Tatăl, nu era altceva decât o adevărată punte de lumină, menită să facă legătura dintre martiriul lor și Cerul care-i aștepta, pentru a le oferi cununa. Apoi, această expresie constituie un argument puternic, pentru noi cei credincioși, „că moartea nu este un sfârșit, ci începutul nesfârșirii”.

MANIFESTAREA PERSECUȚIEI, V.9

Persecuția acestei biserici s-a manifestat sub multiple forme. Astfel Domnul Isus, ca unul care „supraveghea” procesul evoluării Bisericii, precizează clar faptul că El cunoaște tot avantajul presiunilor exercitate asupra ei, și în pofida confruntării credincioșilor cu lipsuri majore, El îi asigură că sunt bogați. În context, Domnul subliniază trei modalități de exercitare a persecuției:

Presiune (necaz): Cicero spunea despre Smirna că „este aliatul nostru cel mai credincios”. Liderii politici ai acestui oraș, loiali Romei, au introdus cultul Cezarului, în care fiecare cetățean era obligat să ardă tămâie pe altarul special dedicat, și să afirme că „Cezar este Domn”. Credincioșii din Smirna au refuzat actul închinării către Cezar, de aceea se făceau presiuni puternice asupra lor de a renunța la credința în Domnul Isus. După cum Cicero considera orașul Smirna cel mai credincios aliat, tot așa și Biserica de aici a făcut din Domnul Isus aliatul cel mai credincios, pentru că a făcut din credința în El singura prioritate. Smirna a mai fost numită „poarta martirilor,” pentru că din portul acestui oraș au fost îmbarcați mulți credincioși cu destinația Roma, unde au și fost martirizați datorită refuzului de a se închina Cezarului.

Privațiune (sărăcie): În al doilea rând, Domnul cunoștea sărăcia care bântuia printre acești credincioși. Este contrastantă imaginea dintre un oraș prosper material și o comunitate din acest oraș, supusă unei aprige privațiuni materiale. Principiul care se desprinde din acest context este că în combinația credinței în Dumnezeu cu grija pentru posesiunile materiale, când apare persecuția, trebuie să primeze credința în detrimentul celei de a doua. Acest principiu a fost și rămâne valabil, fiind experimentat chiar de unii frați de-ai noștri din țară, în timpul persecuției comuniste, când oameni capabili și cu pregătire într-un anumit domeniu, au fost retrogradați la o muncă inferioară, sărac remunerată, și chiar întemnițați, datorită refuzului de a coopera cu aparatul de stat sau de a renunța la principiile biblice. De menționat este faptul că fiecărei Biserici, Domnul Isus

îi transmite un mesaj negativ, legat de o problemă de care aceasta nu era conștientă. În cazul Bisericii persecutate din Smirna, El transmite un mesaj exclusiv pozitiv, tot ca o surpriză pentru biserică, și anume că în pofida sărăciei materiale, aceasta era bogată în valorile eterne în care își pusese încrederea.

Blasfemie (batjocuri): Cel care a fost calomniat și defăimat știa că acești credincioși din Smirna, evrei convertiți și neamuri, experimentau batjocuri din partea evreilor rău-voitori, care, prin purtarea lor malițioasă, au instigat aparatul represiv imperial împotriva bisericii răvășită de sărăcie. Evreii pretindeau că sunt descendenți ai lui Avraam, însă Domnul infirmă acest lucru, arătând că Avraam este tatăl celor credincioși, nu al necredincioșilor, batjocoritorilor și instigatorilor. În plus, El afirmă că sunt „o sinagogă a Satanei”, adică sub adăpostul unei instituții cu caracter religios membrii acestei comunități puneau la cale și executau în același timp planurile diabolice ale celui rău. Un alt lucru care trebuie menționat este că persecuția are ca sursă și inițiator pe Diavolul, fenomen pe care îl vom regăsi deseori în studiul cărții Apocalipsa.

B. MENIREA PERSECUȚIEI, V.10,11 – MISIUNEA

„Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi”. Cu siguranță, adversitățile prin care trecea această Biserică au declanșat frica în cei credincioși. Ba mai mult, Domnul le aduce la cunoștință faptul că vor fi încarcerați, iar unii vor fi confrunțați chiar cu moartea. Ca atare, un singur lucru îi va ajuta să depășească tirania regimului și a fricii, și anume **credința**. De aceea, Domnul arată că toate aceste adversități au rolul de a încerca și consolida credința lor. Astfel, El le îndreaptă atenția spre:

Provocarea credinței: „Fii credincios până la moarte”. Probabil noi considerăm un lucru natural o viață de credință care se sfârșește la 80 sau 90 de ani, însă nu trebuie să uităm faptul că unii credincioși, la scurt timp după convertire, au avut parte de martiraj, ca de exemplu Ștefan (FA 7:5-60), apoi mulți alții. Acești oameni au învins frica morții prin credința lor în Domnul Isus. De aceea, El provoacă Biserica din Smirna să manifeste credință până la moarte, chiar a celei de martiraj.

Premiul credinței: „Cununa vieții”. Acesta era premiul pentru cei care aveau să sfârșească viața prin martiraj, datorită loialității lor față de Domnul Isus. Credincioșii din Smirna erau familiari cu acest cuvânt „cunună”, deoarece orașul lor era numit „cununa Asiei”, datorită faptului că pe dealul Pago ce înconjură orașul erau mai multe clădiri impunătoare, care din depărtare aveau imaginea unei coroane. După cum oficialitățile orașului Smirna erau loiale Romei, beneficiind de o dezvoltare urbană care atrăgea privirea de la depărtare, tot așa și Domnul Isus promite celor credincioși o cunună care va dăinui pe vecie.

Promisiunea credinței: „Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte”. Toți oamenii vor avea parte de o moarte (Ev.9:27), însă cei necredincioși vor avea parte de încă o moarte, a doua moarte, care-i va despărți de Dumnezeu și de cei credincioși pentru eternitate (Ap.20:13-15). Promisiunea pe care o face Domnul Isus acestei Biserici din Smirna este aceea că toți cei care din loialitate și credință față de El vor accepta sărăcia, blasfemia, prigoana și chiar moartea, vor avea parte doar de moartea fizică, dar se vor și bucura de prima înviere, Învierea cea Bună! (Ap.20:6).

Concluzii

Domnul Isus este Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel care controlează istoria, cunoaște greutatea, durata și natura fiecărei încercări prin care El îngăduie să trecem. Oare de ce descurajăm în încercări? În persecuții ni se cere deci o credință tare, care trebuie să fie atât de puternică încât să putem vedea dincolo de momentul morții (prima moarte), ca să vedem începutul veșniciei (prima înviere), pe Cel ce a fost mort și a înviat, care ne va învia și pe noi. Satana este autorul persecuției și a morții, iar oamenii ticăloși care se pun în slujba lui sunt instrumentele prin care răul își

face lucrarea, Domnul însă rămâne suveranul morții, înviindu-i pe cei credincioși și dându-le cununa vieții.

[CBradu](#)

CAPITOLUL 1 EVENIMENTELE CARE SUNT: PERIOADA BISERICII

Biserica Pergam – Capcana Compromisului

TEXT DE STUDIU: *Apocalipsa 2:12-17*
Versetul de aur: *Apocalipsa 2:16*
„Pocăiește-te, dar. Altfel voi veni la tine curând și mă voi război cu ei cu sabia gurii mele”.

Introducere

A treia biserică căreia I se adresează Dumnezeu, în seria de mesaje directe, este cea din Pergam. Pergam a fost un oraș important, situat în actuala Turcie într-o vale spațioasă, aproximativ 16 mile de la Marea

Egee. Înainte de Domnul Hristos, orașul fusese capitala unei împărății independente, cu o bibliotecă renumită, temple dedicate zeilor vremii și edificii medicale. După ocupația romană, multe temple au fost ridicate și dedicate diferiților cezari ai imperiului, Pergam fiind un centru administrativ pentru o provincie din Asia. S-au găsit dovezi că orașul avea și o comunitate de evrei. Originea bisericii nu se știe, însă cert este că ea era activă și experimentase deja persecuție din partea autorităților, până acolo că un credincios, Antipa, a fost chiar martirizat.

Obiective

- Să identificăm și să analizăm problema bisericii din Pergam;
- Să înțelegem pericolul subtil al compromisului cu lumea și să recunoaștem soluțiile lui Dumnezeu;
- Să cunoaștem și să ne însușim mesajul Domnului pentru biserica actuală și personal.

Schiță

A. PROBLEMA: *Învățăături false*

B. SOLUȚIA: *Întoarcere la Domnul*

Analiză

Având o locație strategică pentru Imperiul Roman, orașul Pergam era un centru administrativ de renume în vremea aceea. Autoritățile locale erau mereu în competiție cu alte orașe ale provinciilor romane, în dezvoltarea civică specifică romanilor dar, în special, în cultul imperial, prin construirea de temple dedicate zeiței **Romei (Hera-Iunona)** sau diferiților cezari (**Cezar Augustus, Traian**). Aceasta se suprapunea bine cu tradiția politeistă a cetății Pergam, a cărei zeiță protectoare era considerată **Atena**, zeița cunoașterii, înțelepciunii și culturii, care avea un sanctuar impresionant în Acropolis

(punctul înalt al orașelor grecești), lângă faimoasa Bibliotecă din Pergam (se crede că ar fi găzduit aproximativ 200.000 de volume). Există un altar al lui **Zeus** (despre care unii sunt de părere că este numit, în textul nostru, „scaunul de domnie al Satanei”), unde i se aduceau sacrificii, tot în Acropolis, unde era și un templu al zeiței **Hera**, soția lui Zeus, asociată cu căsătoria și viața femeilor. **Asclepius**, zeul vindecărilor/sănătății (al cărui simbol erau șerpii), avea un sanctuar al său, un adevărat „centru medical”, unde lumea se aduna în căutarea vindecărilor de tot felul și unde erau doctori care practicau medicina pentru pacienți, care rămâneau acolo mai mult timp, căutând să afle răspunsuri prin vise. Există și astăzi ruinele unui impresionant Amfiteatru, construit pe o pantă a Acropolisului (avea cca 10.000 locuri!), lângă care se află un templu al lui **Dionisus**, zeul vinului și vici. **Demeter**, zeița fructelor, își avea și ea un templu pe o terasă, lângă Acropolis. Locurile de închinare includeau fântâni de spălare, locuri speciale pentru sacrificii sau ofrande și cuptoare pentru arderea jertfelor.

În acest oraș, păstorul bisericii și biserica (în mare parte, v.15) țineau Numele Domnului și nu lepădau credința, în ciuda presiunilor și chiar a uciderii lui Antipa – „martorul credincios”. Domnul Isus se prezintă ca „*Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri*”: un tăiș pentru separarea de lume și un tăiș pentru separare pentru Dumnezeu, unul pentru pocăință și unul pentru sfințire.

A. PROBLEMA: Învățăături false

În biserică erau oameni cu **învățătura lui Balaam, oameni cu învățătura Nicolaiților**. În ce constau aceste învățături? Trebuie să le înțelegem ca să ne putem feri de ele. Aceste învățături au nume diferite, dar au același conținut: Balaam, Nicolaus, Isabela, securitatea necondiționată a mântuirii, Dumnezeu ne iubește – nu contează cum trăim, etc. Din scrierile Vechiului Testament (Num.22-25,31:16) unde este prezentată lucrarea lui Balaam, când a fost chemat de Balac să blesteme poporul lui Dumnezeu, se pot desprinde două caracteristici principale ale acestei învățături: **IDOLATRIA și IMORALITATEA**.

Balaam, care era un ghicitor (nu se spune nicăieri că era profet al Domnului), când și-a dat seama că nu poate blestema ce a binecuvântat Dumnezeu, i-a propus lui Balac o strategie: să se folosească de femei ca să-i atragă pe izraeliții la imoralitate și la felul lor păgân de închinare. Strategia a prins, atrăgând mânia lui Dumnezeu, rezultând în uciderea a 24 de mii de oameni prinși în această urăciune. În 2Pet.2:15 se spune că Balaam „*a iubit plata fărădelegii*”, ceea ce ne arată că aceste „mici” compromisuri sunt motivate de bani și de putere. Acest fel de învățători, cu învățăturile lor, sunt **în biserici** și azi. În justificarea acțiunilor lor, ei folosesc întotdeauna motive nebiblice, precum ar fi:

- *relevanță culturală și socială*
- *avantaje materiale;*
- *influențe din partea unor oameni sau grupuri puternice;*
- *dorința mai mare de a avea mulți membri decât de a urma numai pe Domnul Isus;*
- *lipsa curajului de a suferi sau chiar de a muri pentru credință, ca Antipa și alți martiri.*

Cuvântul „nicolait” vine din doua cuvinte grecești: „Nikko” – a cucerii și „lao” – oameni, laici, de unde semnificația de „cuceritori de oameni”, foarte potrivită cu strategia folosită de Balaam. În climatul idolatru și imoral din Pergam, este evident că acești învățători falși îndrumau comunitatea de credincioși, fie prin cuvânt, fie prin faptele lor, fie prin amândouă, la o trăire în sincretism, în colaborare cu practicile și practicanții religiilor false, politeiste ale vremii, în special prin acceptarea compromisurilor legate de jertfele acestora și trăirea în imoralitate. Dumnezeu urăște această învățătură (Ap.2:6,15) pentru că El nu a intenționat ca biserica Sa să fie dirijată de conducători cu o gândire adaptată la vremuri și oameni, ci de către bărbați credincioși

plini de Duhul Sfânt, care trăiesc Cuvântul Domnului practic și care hrănesc biserica din Cuvântul său nealterat.

B. SOLUȚIA: Întoarcere la Domnul

„*Pocăiește-te, dar*”. De ce îndemnul la pocăință este pentru „îngerul” bisericii și nu pentru biserică sau pentru cei „câțiva” care țin învățătura Nicolaiților? Versetul 17 arată că va fi o luptă în timp, pentru toți copiii lui Dumnezeu, să se împotrivescă, să lupte cu această învățătură și acești falși credincioși, victoria și răsplata fiind garantată de însuși Domnul tuturor celor ce vor fi biruit.

Concluzii

Ca și copii răscumparați ai Dumnezeului cel veșnic suntem chemați să ne lăsăm pătrunși și schimbați de Cuvântul Scripturii, să-L iubim și să-L preamărim pe Domnul Nostru mai presus de orice și să nu acceptăm orice vânt de învățătură, ba chiar să condamnăm lucrările neroditoare ale celui rău.

[VFilip](#)

CAPITOLUL 1 EVENIMENTELE CARE SUNT: PERIOADA BISERICII

Biserica din Tiatira: Aluatul Ezeziilor

Text: *Apocalipsa 2:18-29*

Cuvântul de aur: *Apocalipsa 2:20* „*Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea, care se zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie, și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor*”.

Introducere

Acestea șapte Biserici din Apocalipsa sunt șapte Biserici geografice. Pe lângă aceasta, dacă se consideră șapte tipuri spirituale de Biserici și șapte tipuri profetice ale unor perioade istorice, atunci ele pledează pentru plasarea răpirii înainte de necazul cel mare. De ce? Ultima biserică nu este Sardes sau Smirna, biserici ale persecuției și suferinței, ci Laodicea, biserica abundenței materiale și a unei periculoase automulțumiri. Vă puteți imagina biserica din Laodicea în arsura persecuției? Nu cred.

Obiective

Prin parcurgerea acestei lecții, trebuie să reconștientizăm următoarele:

- Suntem cunoscuți personal de Dumnezeu. El ne cunoaște vorbirea și faptele.
- Se cuvine să fim vigilenți în privința învățăturilor eretice
- Dumnezeu răsplătește fiecăruia după credincioșie și sinceritate.

Context

Biserica locală nu poate fi înțeleasă decât în contextul social în care există. Numai cine se înalță la nivelul întregului poate înțelege părțile din care este alcătuită realitatea și să sesizeze adevărul. Creștinismul a apărut pe fundalul existenței imperiului

Roman. El a fost forța care a dus la prăbușirea imperiului, dar nici creștinismul în structurile sale istorice nu a scăpat de influența imperială.

Tiatira era un oraș prosper, centru comercial, cu locuitori mândri de mulțimea breslelor meșteșugărești: brutari, croitori, cizmari, țesători, vopsitori, tinichigii (armurieri), zidari, olari, etc. Fiecare breaslă avea o zeitate protectoare, căreia i se aduceau ofrande, închinare, jertfe și i se dedicau sărbători, festivaluri, oșpețe care se terminau cu orgii. Printre închinătorii din biserica din Tiatira erau unii cu credința compromisă. Cei cu credința compromisă, printre care și o anumită așa-zisă „prorociță” Izabela, se făleau că au o înțelegere mai înaltă și mai deplină a lucrurilor și experiențelor vieții. Această „prorociță” a avut adepți, care apoi i-au propagat doctrinele greșite. Ei pretindeau că au „săpat” adânc în tainele credinței, căpătând astfel o înțelegere „mai deplină” decât a masei credincioșilor creștini. Ca atare, ei se considerau aristocrația spirituală a bisericii, elita favorizată sau altfel spus, crema credincioșilor creștini. Din „adâncimile înțelepciunii” la care ei pretindeau că au ajuns (Domnul le declară fără nici un ocol ca fiind adâncimile Satanei) se năștea răspunsul afirmativ la întrebarea: Puteau creștinii să participe la oșpețele breslașilor, la care hrana ce urma să se consume fusese închinată zeului breslei lor? Lucrurile nu erau atât de simple și poate că acestea sunt și problemele multora din creștinii din fiecare biserică din ziua de astăzi, care stau între rude necreștine sau sunt parteneri de afaceri cu necreștinii sau cu oamenii care sunt străini de Dumnezeu. Un comerciant sau un meseriaș creștin, membru al unei bresle, dacă participa la închinările și sărbătorile dedicate zeului patron al breslei, își putea asigura cu atât mai bine interesele materiale și bunul mers al afacerilor. Refuzarea participării la asemenea sărbători însemna sinucidere financiară, asigurarea falimentului și siguranța ajungerii printre săracii cetății. Ce era de ales? Aceasta este și problema noastră. Ce alegem? Ca și ei, și noi trebuie să alegem între Isus și lume, între adâncul bogăției lui Dumnezeu și adâncimile Satanei, între ascultarea de poruncile lui Dumnezeu și ascultarea de poruncile oamenilor, între avantajele și favorurile lumii, ale rudelor, prietenilor și privilegiul prieteniei și părtașiei cu Isus.

Schiță

- A. *Prețuirea bisericii*
- B. *Problema bisericii*
- C. *Porunca adresată bisericii*

Analiză

Epistola este un rechizitoriu împotriva compromisului și o judecată aspră a celor ce păcătuiesc și îndeamnă și pe alții la păcat. Tiatira era cetatea Lidiei, vânzătoarea de purpură convertită la creștinism în Filipi (o cetate în Macedonia), cea mai mică cetate din cele șapte cetăți, cu o Biserică situată în mijlocul celorlalte șapte Biserici, cea mai mică Biserică din cele cărora li se face harul de a i se trimite o epistolă, dar care s-a bucurat de cea mai lungă epistolă. Ea este „ruda” firească a bisericii din Pergam. Idolatria și imoralitatea începute acolo, aici ating apogeul. Este biserica permisivă, îngropată sub influența lumii și pe placul lumii. Ea este o biserică a „dragostei”. Tragedia ei este că „dragostea” sa este fără limitele unei învățături sănătoase. Dragostea fără doctrină este ca un rău fără margini – face multe mlaștini și nu are un curs principal. Problemele ei au început odată cu acceptarea așa zisei „Izabela” ca voce autoritară în biserică. Pentru înțelegerea simbolică, a se citi: 1Rg.16:31-33; 19:1-2; 21:1-26.

A. Prețuirea Bisericii

Această Biserică a repetat experiența Israelului de pe vremea lui Ahab, care a fost „mai rău ca toți”. A stăruit în păcatele lui Ieroboam și **a mai adăugat la ele influența**

nefastă a Izabelei, care a adus în Israel idolatria și imoralitatea. Ea l-a învățat pe Ahab că îi este permis să facă tot ce dorește, chiar să și omoare.

V.18a – Porunca dată apostolului „*Îngerului Bisericii din Tiatira, scrie-i: ..*”. În Biserica din Tiatira, Isus face judecată. De ce? Tiatira ne deschide perspectiva judecății de salvare.

V.18b – Cel ce dă porunca se prezintă: „*Lată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului, și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă: ..*”. Acestea sunt în concordanță cu: Psa.2:7 „Eu voi vesti hotărârea Lui,” – zice Unsul – „Domnul Mi-a zis: „Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut”. Psa.2:9 „*Tu le vei zdrobi cu un toiaș de fier, și le vei sfărâma ca pe vasul unui olar*”.

V.19 – Prețuirea bisericii „*Știu faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi*”. Patru calități care derivă din relația ei cu Duhul Sfânt. Aceste calități nu aparțin întregii biserici, ci numai unei rămășițe credincioase. Se pune problema unei separări. Faptul că există două categorii de oameni în Tiatira reflectă ceea ce Isus a afirmat în pilda grâului și a neghinei. O parte din biserică totuși nu ține învățătura Izabelei și nu participă la lucrurile „adânci”!

B. Problema Bisericii

V.20 – Compromisul făcut care amenință biserica. „**TU** lași ca Izabela, femeia aceea, care se zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie, și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor”. Se afirmă aici că păcatul este al lor, că ei sunt inadmisibil de permisivi cu ce se întâmplă în Templul Duhului Sfânt, în biserică din casa lor. De aceea, pedeapsa lui Dumnezeu îi va atinge pe ei și pe copiii lor. Vina nu este unilaterală, ci bilaterală. Există și o mustrare datorată exclusiv toleranței față de Izabela. Izabela Tiatirei ne amintește de confruntarea din Vechiul Testament dintre Ahab, Izabela de atunci, și Ilie. În acea confruntare, a apărut problema rămășiței: „*am rămas numai eu singur și caută să-mi ia viața*”. Domnul îi spune: „*mai am șapte mii de bărbați care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal și a căror gură nu l-au sărutat*”. Rămășița nu este un alt grup de oameni nedefiniți, ci un grup de credincioși care reprezintă esența viitorului popor.

Dacă se studiază îndeaproape Izabela și Regina Babilonului din Ap.17-18, se poate vedea că una este imaginea în oglindă a celeilalte. Oare care este originalul? Cine este de fapt originalul și de unde își are puterea? Episodul din fragmentul curent anticipează versetele din Ap.13:16-17, unde fiara de pe pământ lansează o persecuție economică globală. Ea utilizează accesul la necesitățile materiale, bunuri și servicii, ca o unealtă de restricție religioasă, premergătoare războiului. Învățătura înșelătoare vine din interiorul Bisericii, iar presiunile economice din interiorul cetății. Comunitatea din Tiatira este influențată de organizațiile de breaslă și umbra evocatoare a confruntării Ilie-Izabela din V.T. Cei credincioși refuză să fie asimilați și să accepte învățătura „profetesei”, dar nu resping provocarea. Credincioșii, când aud numele Izabelei, își amintesc de credințioșia lui Dumnezeu și dreptatea pe care El nu o lasă nefăcută. Figura Izabelei din V.T. oglindește rezistența rămășiței în fața idolatriei.

V.21 — Timpul de pocăință acordat de Dumnezeu Izabelei. „*I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei!*” Ea își ducea stilul de viață în continuare. Slujește idolilor, dar vrea să slujească și lui Dumnezeu. Deci putem trage concluzia că problemele din Tiatira se vor regăsi în biserici de-a lungul veacurilor.

Dumnezeu îi arată totuși îndurare. Cei scutiți de pedeapsă nu reprezintă un grup exclusivist, ci pot fi în număr cât de mare și este primit oricine se pocăiește. Cea mai severă critică adusă Izabelei este refuzul ei de a se pocăi. Posibilitatea pocăinței este oferită de două ori idolatrilor: 1) în timpul umblării în idolatrie. 2) printr-o „vreme de pocăință”, ce presupune o perioadă de așteptare și probă dinaintea judecății, o perioadă

generoasă. Izabela însă nu și-a dorit un timp mai lung, ci ea a ales să nu se pocăiască. Biserica din Tiatira avea membri pe care Hristos nu-i recunoaște ca fiind ai Săi, dar pe care-i dorește. Deci Biserica generală nu este aceeași cu rămășița. Poți fi membru al Bisericii, dar să nu aparții rămășiței. Însă rămășița se află în Biserică și se distinge de biserica generală permisivă.

V.22-23a – Judecata celui care nu se pocăiește. „*Îată că am s-o arunc bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea, am să le trimet un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Voi lovi cu moartea pe copiii ei*”. Ea este aruncată într-un pat al suferinței și al durerii. De ce în pat? Judecata se potrivește cu crima făcută: dacă ea și-a profanat patul dragostei prin prostituție, acum este aruncată tot în pat, dar în patul suferinței.

Apare formula binecuvântare-blestem, pocăință-salvare, trăire-în-păcat-moarte, care ne conectează la tema rămășiței din Vechiul Testament. Salvarea rămășiței credincioase implică pronunțarea judecății asupra Izabelei. Părinții atrag blestemul și chiar moartea asupra copiilor, dar nu neapărat în mod direct, ci prin faptul că le transmit același fel păcătos de viețuire care îi aruncă și pe ei în păcat.

V.23b – Efectul pedepsei Izabelei. „*Și toate Bisericile vor cunoaște că Eu sunt Cel ce cercetez răunchii și inima: și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui*”. Toate bisericile vor ști drama Tiatirei, vor afla mai dinainte hotărârea Domnului și apoi împlinirea hotărârii.

C. Porunca adresată Bisericii

V.24 – Atenționarea rămășiței credincioase. „*Vouă, însă, tuturor celorlalți din Tiatira, care nu aveți învățătura aceasta, și n-ați cunoscut „adâncimile Satanei”, cum le numesc ei, vă zic: „Nu pun peste voi altă greutate*”. Lucruri adânci se referă la probleme ascunse, care sunt dincolo de posibilitatea umană de înțelegere. Capacitate de a cunoaște ceva dincolo de sfera de cunoaștere senzorială obișnuită a ființei umane nu este naturală. Formulele magice, cu ajutorul cărora poți să controlezi spiritele și lumea de dincolo, nu au o sorginte bună. Cei care cunoșteau „adâncimile Satanei” erau învățați în mod fals că erau fără vină, fără păcat. Cei care nu agreează cu Izabela reprezintă viitoarea continuitate a Bisericii de după judecata, și vor fi feriți de pedeapsa anunțată că va veni asupra Izabelei și a urmașilor ei.

V.25 – Porunca adresată rămășiței credincioase. „*Numai țineți cu tărie ce aveți, până voi veni!*” Îată afirmația venirii a doua oară a Domnului Isus. În mesajul dat celor șapte biserici, comunicarea venirii apare de cinci ori. De trei, ori venirea presupune judecata. O asemenea judecată pare să aibă loc înaintea venirii. Afirmația Domnului este ca un cec în alb, că Dumnezeu asigură supraviețuirea Bisericii până la venirea Lui.

V.26-28 – Perspectiva Bisericii. Salvarea este destinul final al rămășiței.

V.29 – Ascultarea este benevolă. „*Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul*”. Sunt chemate toate Bisericile și toți credincioșii din toate timpurile, ca să audă mesajul. Dacă aplicăm cele scrise la istoria bisericii creștine, atunci numele Izabelei este simbolul perfect pentru a zugrăvi felul în care sistemul religios păgân a pervertit creștinismul. Cu cât biserica a pătruns mai mult în teritoriile păgâne, cu atât ea s-a păgânizat mai mult, pășind pe calea pe care profețiile biblice pentru timpurile de mai târziu aveau să o numească Babilonul cel mare, mama curvelor și sursa spurcăciunilor pământului. Simbolica Izabela s-a numit pe sine profetesă. Aceasta este și pretenția așa-zisei biserici, pentru care Izabela devine un simbol și o icoană. Slujba de profet este o slujbă religioasă; Izabela a devenit simbolul unui sistem religios apostat.

Este bine cunoscut din istorie că papalitatea a pretins întotdeauna inspirație și călăuzire divină, mergând până la pretenția absurdă a infailibilității. Ea s-a numit pe sine deținătoarea tainelor lui Dumnezeu; ea s-a zugrăvit pe sine în postura unei femei, numindu-se mama creștinătății. Izabela Vechiului Testament a fost grabnică în a vărsa

sângele profeților lui Dumnezeu. Șapte mii de credincioși din Israel nu au vrut să-și plece genunchii înaintea lui Baal și s-au ascuns în peșteri și văgăuni. Pe capul profetului Ilie a fost pus un premiu mare. Tot așa, în perioada în care a domnit Izabela cea simbolică, a fost un timp de persecuție pentru copiii lui Dumnezeu. Această tristă perioadă s-a sfârșit prin reforma spirituală condusă de Ilie, Elisei, Iehu și alții. Și Izabela cea simbolică a dominat lumea, a persecutat pe cei credincioși Domnului; apoi a venit timpul de secetă și întuneric spiritual. Poporul lui Dumnezeu a suferit: milioane de martiri au fost jertfiți, deoarece au ales calea cea strâmtă. Această perioadă s-a încheiat în istorie cu marea reformă protestantă.

Concluzie

În Vechiul Testament, apare confruntarea de pe Muntele Carmel, unde ascultarea și supunerea se dă fie lui Dumnezeu, fie lui Baal. Alegerea a fost pusă în fața lui Israel: fie Iahve, fie Baal. Exact aceeași problemă de ascultare și supunere exista și în Biserica din Tiatira. Așa cum Izabela, prin învățătura și influența ei, a aruncat Israelul în idolatrie, la fel în Tiatira, Izabela personifică un sistem de credință a cărui prezență subminează ascultarea de Dumnezeu.

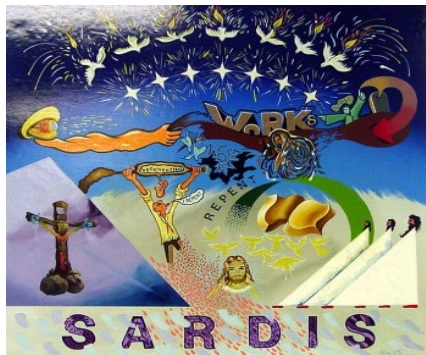
[SPLăcintă](#)

CAPITOLUL 1 EVENMENTELE CARE SUNT: PERIOADA BISERICII

Biserica Sardes – Înșelăciunea Aparențelor

Textul de studiu: *Apocalipsa 3:1-6*

Versetul de aur: *Apocalipsa 3:3* „Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț, și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine”.

Introducere

Cartea descoperirii Domnului Isus ne redă în primele capitole, prin apostolul Ioan, o imagine reală a celor șapte biserici din Asia Mică și a condiției în care se aflau, dar și una profetică a Bisericii de-a lungul secolelor și a dorinței pe care Domnul o are pentru Biserica Sa de a se pocăi și a fi plină de viață și râvnă pentru lucrarea și menirea care a fost creată. Deși părea să fie pe moarte, biserica din Sardes nu este uitată, și de aceea îi sunt adresate cuvinte de mustrare care să ducă la o reîntoarcere reală la sfințenie și la întărirea credincioșilor care au hotărât să stea tari pentru Evanghelie și pentru credința în Domnul Isus; oare sună familiar această chemare și pentru noi, credincioșii secolului XXI, care trăim într-o societate în care din ce în ce mai multe biserici fac compromisuri cu lumea, din dorința de a fi „relevante”, alterând învățătura sănătoasă și dând astfel naștere nu unei prosperități spirituale, ci dimpotrivă unei pauperități și alterări morale care se reflectă în toate straturile și structurile sociale? Dorința Domnului Isus este ca Biserica Sa să fie relevantă pe plan cultural, păstrându-și originalitatea și distincția clară față de lume și de sistemul ei, atât prin comportament, ținută etc., cât și prin standardele morale, modul de viață și desfășurarea activităților mundane (locul de muncă, școală, colegii, etc.).

Obiective

- Să învățăm cum să nu repetăm greșelile caracteristice bisericilor din vechime.
- Să înțelegem că pocăința este singura modalitate de a fi restaurați în, și pentru, Domnul.
- Să devenim relevanți pe plan cultural, nu prin compromiterea Evangheliei, ci prin păstrarea originalității clare și distinctive a Bisericii.

Cadru

Orașul care a primit a cincea scrisoare, Sardes, a fost capitala imperiului Lidian și unul dintre cele mai importante orașe ale civilizației antice. Localizat pe malurile râului Pactolus, orașul se afla la o distanță de aproximativ 80 km de Efes și Smirna, și era o fortăreață situată pe un deal abrupt și înalt, ceea ce îl făcea greu de cățărât, dar nu imposibil de cucerit. Un lucru demn de marcat este faptul că aici se găsea un templu al zeiței Artemiza, care ca mărime întrecea Partenonul atenian (era aproape dublu). Descoperirile arheologice recente au confirmat faptul că în jurul secolului III d.H., în Sardes se găsea una dintre cele mai mari și importante sinagogi din Asia Mică la aceea vreme. Cetatea a fost cucerită de mai multe ori (de Cir, de Alexandru cel Mare, de Antioh al III-lea), ca apoi să fie distrusă în secolul XV de hanul mongol Timur. Toate aceste lucruri ne ajută să înțelegem că la acel timp Sardes era unul din cele mai importante orașe ale lumii antice, de aceea se explică faptul că Domnul Isus are un mesaj foarte clar și specific pentru această biserică, care avea nevoie de o trezire spirituală prin pocăință.

Schiță

A. CHEMAREA LA POCĂINȚĂ (VERSETELE 1-3)

B. BINECUVÂNTĂRILE CREDINȚEI AUTENTICE (VERSETELE 4-6)

Analiză

Deși vom studia numai șase versete, putem privi această lecție prin prisma dorinței Domnului de a mustra și restaura o Biserică care se afla într-un impas spiritual și care avea nevoie de un cuvânt profetic pentru a se întoarce la bazele credinței și pocăinței.

A. CHEMAREA LA POCĂINȚĂ (V. 1-3)

B. BINECUVÂNTĂRILE CREDINȚEI AUTENTICE (V.4-6)

A. CHEMAREA LA POCĂINȚĂ (VERSETELE 1-3)

În introducerea acestui paragraf Domnul Isus, prin apostolul Ioan, confruntă într-un mod deschis și frontal Biserica din Sardes, prezentându-i realitatea în care se afla. Oare câți oameni ai lui Dumnezeu mai au această abordare în zilele noastre? În dragoste, Domnul Isus are întotdeauna dorința de a ne trezi din starea noastră de apatie spirituală, prezentându-ne adevărul într-un mod care uneori s-ar putea să nu ne placă, dar care în sfârșit produce pocăință și binecuvântare (v.2a). Nevegherea spirituală nu numai că este dăunătoare sufletului nostru, deoarece oprește creșterea spirituală, dar și produce roadele unei game variate de păcate și de fapte ce necinstesc numele lui Dumnezeu (v.2b). Mesajul Domnului Isus are o țintă foarte precisă, pentru ca locuitorii din Sardes să poată înțelege exact care este intenția Mântuitorului, și să se poată raporta corect la mustrarea pe care le-o face.

Expresia „*veghează și întărește ce rămâne*” era cunoscută locuitorilor din Sardes, deoarece de prea multe ori au fost cucerii fără ca să se opună într-un mod eficace sau chiar deloc! Atunci când Alexandru Macedon a ajuns la porțile cetății, locuitorii, în

loc să se opună și să își păstreze demnitatea de războinici, au capitulat și s-au predat fără a lupta. Cu câteva sute de ani înainte, armatele persane conduse de Cir au cucerit-o foarte ușor, printr-un asalt la miezul nopții. Locuitorii din Sardes se credeau atât de siguri și confortabili în cetatea lor, încât nu aveau gărzi care să le dea de știre, și au căzut pradă inamicului fără să se opună într-un mod real și eficace atacurilor dușmanilor.

Și pe plan spiritual, lucrurile par să fie similare, de aceea Domnul Isus le vorbește într-un mod care să îi ajute să se raporteze corect la situația în care se aflau. Prosperitatea materială (era o expresie în lumea antică: „să fii bogat ca Cresus”, care era regele imperiului lidian cu capitala la Sardes), plăcerile lumii, confortul și luxul extravagant, au adus biserica din Sardes într-o stare de apatie și delăsare spirituală, ce a garantat afirmația din v.2 „*fiți merge numele că trăiești, dar ești mort*”.

Există cu necesitate și o notă practică pentru noi, credincioșii secolului XXI – trăind într-o țară bogată (cea mai bogată), având multe lucruri și posesiuni, condiții de trai foarte bune, etc., și aceasta este cuprinsă în întrebarea: cum ne merge numele? În versetul 3, Domnul Isus dorește să îi aducă din nou la primul moment când au primit Cuvântul și au crezut, la starea inițială în care nimic nu era mai important decât El, decât iertarea și restaurarea pe care o dă numai El, o dragoste așa de mare și o iubire pe care am trăit-o și am experimentat-o numai prin El. Mesajul de chemare la pocăință al Domnului este scurt, dar la obiect, în câteva cuvinte el cuprinzând dorința pe care o are Mântuitorul pentru credincioșii Săi din Sardes, de a nu se conforma veacului în care trăiau, ci dimpotrivă, prin înnoirea minții lor, să fie creștini autentici, care să vegheze și să nu se lase murdăriți de societatea decadentă și plină de vicii în care trăiau.

Aplicație practică - Cum reacționăm noi atunci când Domnul ne cercetează printr-un mesaj de pocăință sau chiar mustrare deschisă?

B. BINECUVÂNTĂRILE CREDINȚEI AUTENTICE (VERSETELE 4-6)

Vestea bună a acestui text este că „*Domnul cunoaște pe ai Săi și cine cheamă Numele Domnului să se depărteze de nelegiuire*”. Aceste nume alese din Sardes au înțeles dragostea lui Dumnezeu și au hotărât ca, indiferent de ce se va întâmpla, ei să stea neclintii pentru adevăr și neprihănire și să nu își murdărească hainele albe, primite de la Domnul. Trăind în acea prosperă societate a lumii antice, plină de ispite și dorințe carnale, acești credincioși minoritari din Sardes nu s-au lăsat influențați de „*mersul veacului*”, ci au rămas un exemplu pentru contemporani, ca și peste milenii, și pentru noi, ca să ne întărim în credința și în convingerea că putem să rămânem deosebiți și aleși și atunci când toate circumstanțele ne stau împotriva. Cuvântul Domnului este plin de porunci și învățături care ne pot ajuta și pregăti pentru a sta treji și a veghea, păstrându-ne astfel hainele albe ale neprihănirii primite în dar.

Binecuvântările unei autentice credințe le întâlnim și în textul nostru, și ne sunt prezentate ca modalități practice prin care putem cultiva o prietenie deosebită cu Domnul Isus:

a. Vegherea

- Marcu 13:3 „*Luați seama, vegheați și rugați-vă*”.
- Marcu 13:37 „*Ce vă zic vouă, zic tuturor: Vegheați!*”
- 1 Corinteni 16:13 „*Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă*”.
- 1 Tesaloniceni 5:6 „*De aceea, să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji*”.
- 1 Petru 5:8 „*Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește*”.

b. Rugăciunea și postul

- Luca 2:37 „*Ana nu se depărta de Templu, și zi și noapte slujea lui Dumnezeu cu post și cu rugăciuni*”.

- Fapte 1:14 „*Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri...*”.
- Rom.15:30 „*Vă îndemn dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Hristos și pentru dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu mine, în rugăciunile voastre...*”.
- Coloseni 4:2 „*Stăruieți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri*”.

c. **Mărturisire**

- Matei 10:32 „*De aceea, pe orîșicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu...*”.
- Apoc.12:11 „*Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor*”.
- Romani 10:9 „*Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu...*”.

Concluzie

Domnezeu ne-a dat și mijloacele, și puterea, de a nu ajunge în situația Bisericii din Sardes. Putem să ieșim biruitori, prin veghere și întărire, prin rugăciune și post și prin mărturisirea Numelui Său.

Întrebarea care rămâne este: ce aleg eu să fac cu cea ce mi s-a pus la dispoziție în Domnul? Pot fi un învingător îmbrăcat în hainele albe ale neprihănirii Domnului sau un credincios care se va rușina atunci când Domnul va reveni să ne ia la El, ca să fim împreună pentru veșnicie!

[MScurtu](#)

CAPITOLUL 1 EVENMENTELE CARE SUNT: PERIOADA BISERICII

Biserica din Filadelfia – Dragostea Frățească

Text: *Apocalipsa 3:7-13*

Cuvântul de Aur: *Apocalipsa 3:10 „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului”*

Introducere

Fiind cu studiul în cartea Apocalipsa, se cere să fim conștienți de cuvintele acestei prorocii și de descoperirile făcute apostolului Ioan, unde sunt arătate promisiunile, victoria și slava de care va avea parte Biserica Domnului. Capitolele 2 și 3 se ocupă de evenimentele prin care vor trece șapte biserici importante ale vremii, aflate toate în Asia Mică, dar nu se referă strict numai la acea perioadă, ci, simbolic, pare să se refere la toată perioada istorică ulterioară, începând de la înălțarea Domnului și până la răpirea Bisericii.

După toate dovezile, noi trăim perioada bisericii din Laodicea, căci deși împlinirea profețiilor a început atunci, ele sunt valabile și azi. Despre Ioan ni se spune că, fizic, era întemnițat în insula Patmos, dar în ziua Domnului era în Duhul, și acest lucru este foarte important, doar așa el putând auzi și scrie cele dictate de îngerul trimis de Domnul Bisericii.

Nu mai având o poziție similară cu a lui Ioan, umpluți de și cuprinși în Duhul, nu doar cu mintea, ci cu tot ceea ce suntem, vom putea înțelege ceea ce ne descoperă și nouă Duhul lui Dumnezeu, așa cum stă scris în Psalmul 25:8,9,14 „*Domnul este bun și drept: de aceea arată El păcătoșilor calea. El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa. Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de*

El, și legământul făcut cu El le dă învățătură". S-ar putea pune o întrebare ce nu pare a avea mare importanță, și care totuși a reușit să dezbinе multe biserici, și anume: întrucât se arată că revelația a avut loc în ziua Domnului, de ce ziua întâi a săptămânii a devenit „Ziua Domnului”? Iată câteva posibile răspunsuri: în această zi a înviat Mântuitorul și S-a arătat femeilor, tot în ziua întâi după înviere, S-a arătat de două ori ucenicilor, tot în ziua întâi S-a coborât Duhul Sfânt la Rusalii, iar ucenicii au frânt pâinea tot în ziua întâi.

Obiective

- Să înțelegem adâncimile acestei prorocii, pentru a crește spiritual;
- Să corelăm Psalmul 25 cu versetele indicate cu textul de față;
- Să adoptăm practic modul de viață al bisericii Filadelfia, pentru a intra în promisiunile făcute ei;
- Să învățăm că și noi avem uși deschise pentru a le putea folosi la maxim.

Schiță

A. *Cuvinte de prezentare*

B. *Cuvinte de promisiune*

Analiză

A. Cuvinte de prezentare

În lecția de astăzi ne ocupăm de Biserica din Filadelfia, o adunare care s-a ținut tare, având un nume deosebit de frumos, ce înseamnă iubire frățească. Din punct de vedere istoric, orașul Filadelfia s-a întemeiat în anul 189 î.H., ca rezultat al împăcării dintre doi regi care erau în război între ei, aceștia fiind și frați de trup, de aceea orașul a fost numit Filadelfia, împăcare dintre doi învrăjbiți, sau iubire frățească.

Când Domnul trimite Îngerul să vorbească acestei biserici, i se adresează cu cuvintele: „*Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide, și nimeni nu va închide, Cel ce închide, și nimeni nu va deschide*” (v.7). Din acest verset înțelegem că Domnul Isus are putere de administrare și control asupra bisericii Sale, iar în v.8, când se referă la uși deschise, se referă la posibilitatea ce o avea biserica în aceea perioadă grea, de a fi și misionară, adică de a vesti iertarea păcatelor în Numele lui Hristos, pentru că pe alocurea păgânii, dar și evreii, le puneau mari piedici în vestirea Evangheliei. În ce privește cheia lui David, aceasta este o aluzie din Vechiul Testament, ce se referă la suveranitatea lui Dumnezeu, de a deschide sau închide uși, sau de a deschide sau închide guri după plăcere, lucruri arătate în profeția lui Isaia 22:22.

B. Cuvinte de promisiune

Creștinii bisericii din Filadelfia au dovedit că iubeau cu adevărat pe Domnul, prin faptul că păzeau Cuvântul Său, ei fiind apreciați pentru credințioșia și statormicia lor în grelele lor încercări, ei netăgăduind Numele Domnului, chiar atunci când iudeii li se împotriveau cu multă ură, iudei caracterizați de Domnul Însuși ca o sinagogă a Satanei. De aceea, Domnul a făcut o mare promisiune bisericii Filadelfia, anume că îi va păzi de ceasul încercării, care urma să se abată peste locuitorii pământului, ceea ce se referă la încercările prevestite în cap. 6-19, și anume: le promite că nu vor fi lăsați să treacă prin această perioadă grea.

Când zice „*locuitorii pământului*”, El nu se referă la Biserica lui Dumnezeu, pentru că toți cei ce-L urmează pe Domnul Hristos nu mai sunt numiți locuitori ai pământului, ei devenind străini față de acest pământ și față de lume, ei primind prin nașterea din nou o nouă identitate și fiind numiți copii ai lui Dumnezeu și cetățeni ai Cerului, cei cărora El le pregătește o nouă Împărăție, unde vor fi pentru eternitate

împreună cu Domnul Isus. Dacă Noe, care era neprihănit, împreună cu familia sa, nu a fost înecat de apele potopului, ci a fost salvat de pedeapsa ce a venit peste locuitorii pământului vechii lumi din pricina stării lor stricate și păcătoase, cu atât mai mult Biserica va fi păzită de acel ceas al încercării, dacă păzește și împlinește Cuvântul și nu se lasă captivată de locuitorii pământului, adică de lumea coruptă, idolatră și de lucrurile ei amăgitoare. În Biserica din Filadelfia se pot observa cel puțin patru secrete care au caracterizat-o și făcut-o victorioasă:

- Stare de supunere față de Cuvântul lui Hristos;
 - Credințioasă față de Persoana lui Hristos;
 - Sprijinire pe puterea Domnului Hristos;
 - Convingere și credință față de autoritatea și puterea lui Hristos.
- Suntem și noi oare caracterizați de aceste însușiri, le practicăm?

Concluzii

Sângele Mielului și nașterea din nou sunt ușa prin care se intră în Împărăția Cerului, de aceea fac apel la creștinii timpului nostru, să ne păstrăm identitatea de copii ai Domnului, să stăm departe de sincretism, să iubind pe Domnul din toată inima și să avem privirea ațintită la răsplătirile ce ne așteaptă și nu la lume și la atracțiile sau amenințările ei, ca să nu ne pierdem cununa: „Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu, și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou” (v.12). Ca și biserică a Domnului (nu a noastră) din care și eu fac parte, fie să ne rezolvăm orice litigiu cu aproapele, să urmărim împăcarea și să dăm un exemplu bun, ca al bisericii din Filadelfia, ca să avem și noi parte de aceleași răsplătiri!

[VLucaci](#)

CAPITOLUL 1 EVENIMENTELE CARE SUNT: PERIOADA BISERICII

Biserica din Laodicea – Tragedia Autosuficienței

Text: *Apocalipsa 3:14-22*

CA: *Apocalipsa 3:19* „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te!”

Introducere

Versetele de mai sus fac parte din profeția dată de Apostolul Ioan în 90 d.H., pe insula Patmos, în timpul împăratului roman Domițian (81-96 d.H.). Apostolul Ioan, fiind închis pentru credința în Domnul Isus, primește revelații de la Domnul despre starea celor 7 biserici din Asia Mică și despre sfârșitul lumii. Cele șapte biserici descrise în Apocalipsa 2-3 sunt șapte congregații în mod literal, care existau în momentul în care apostolul Ioan a scris Apocalipsa.

Cu toate că existau în mod literal ca biserici în acea vreme, există și un înțeles spiritual pentru adunările și credințioșii din zilele noastre.

Primul scop al scrisorilor a fost să comunice cu bisericile literale și să se îngrijească de nevoile lor de atunci. Cel de-al doilea scop este să prezinte șapte feluri de indivizi/biserici care se regăsesc de-a lungul istoriei și să le dea instruire în adevărul lui

Dumnezeu. Un al treilea scop posibil ar fi acela că cele șapte biserici reprezintă șapte etape (sau ere) de dezvoltare a bisericii, dar există mult prea multă speculație în această privință. Aceste șapte biserici sunt:

1. Efes (Apocalipsa 2.1-7) – adunarea care și-a uitat dragostea dintâi (2.4).
2. Smirna (Apocalipsa 2.8-11) – adunarea care urma să sufere persecuție (2.10).
3. Pergam (Apocalipsa 2.12-17) – adunarea care trebuia să se pocăiască (2.16).
4. Tiatira (Apocalipsa 2.18-29) – adunarea care avea în mijlocul ei o prorociță falsă (2.20).
5. Sardes (Apocalipsa 3.1-6) – adunarea care a adormit (sau moartă, 3.2).
6. Filadelfia (Apocalipsa 3.7-13) – adunarea care a răbdat totul (3.10).
7. Laodiceea (Apocalipsa 3.14-22) – adunarea care are o credință căldicică (3.16).

În acest studiu o să ne ocupăm cu profeția sau scrisoarea scrisă de Domnul bisericii din Laodiceea. Domnul Isus nu a spus nici un lucru pozitiv cu privire la această biserică. Analizând textul scris de Domnul acestei biserici, nu e greu de observat că această biserică suferea de ceva. Era bolnavă, avea un anume sindrom.

SINDROM, sindroame, s.n.: Totalitatea semnelor și a simptomelor care apar împreună în cursul unei boli, dându-i nota caracteristică

Obiective

- Să înțelegem ce înseamnă, și implicațiile stării de „căldicel” pentru o biserică;
- Să cunoaștem remediul pentru această situație;
- Să cunoaștem poziția Domnului față de o asemenea biserică.

Șchiță

- I. *ISTORICUL CETĂȚII LAODICEEA*
- II. *ISTORICUL BISERICII LAODICEEA*
- III. *EVALUAREA STĂRII SPIRITUALE A BISERICII*

Analiză

- I. ISTORICUL CETĂȚII LAODICEEA – cadru istoric, geografic și cultural

În antichitate a fost numită și „orașul zeilor”, iar împăratul roman Hadrian a numit-o „Metropola Asiei”. Laodiceea era o cetate bogată în sud-vestul Frigiei, în provincia romană Asia. Inițial s-a numit Diospolis, cetatea lui Zeus (Jupiter la romani), apoi Rheas. Regele seleucid Antioh al II-lea (261-246 î.H.) a mărit-o și i-a schimbat numele în cinstea soției sale Laodice (care l-a otrăvit ulterior).

Era așezată la aproximativ 45 mile sud-est de Philadelphia, 100 de mile est de Efes și 10 km vest de Colose și la 6 mile sud de Hierapolis – vezi Coloseni 4:13, 16 și Coloseni 2:1; 4:15. În anul 361 d.H. aici a avut loc un Conciliu care a stabilit canonul Noului Testament.

A fost construită inițial ca o garnizoană puternică pe ruta comercială strategică de est. A fost, de asemenea, un centru al culturii elene. După 190 î.H. a devenit un centru mare și bogat al industriei și a fost renumit în special pentru lâna sa neagră de calitate superioară. A fost o Mecca financiară – casa milionarilor zilei, orașul bancherilor și al finanțelor înalte. Erau multe obiective luxoase pentru oameni (teatre, un stadion, o sală de sport dotată cu băi etc.).

Cetatea se afla în valea fertilă a râului Lycus (afluent al Meandrului) în apropiere de Hierapolis și Colose. Era numită „Laodiceea pe Lycus” pentru a o deosebi de alte orașe cu același nume. (existau pe atunci cel puțin șase orașe numite Laodiceea, cf. William Barclay, „The Daily Study Bible”, Revised Edition, Vol. 1 pag. 137).

Laodiceea a fost aşezată la intersecţia unor drumuri foarte importante în Asia Mică. Avea trei rute comerciale semnificative care treceau prin oraş:

- Primul a fost drumul de la Efes la Siria.
- Al doilea a fost drumul de la Pergam la Pisidia şi Pamfilia
- Al treilea a fost drumul de la Caria spre centrul şi vestul Frigiei

Sir William Ramsey a spus: „A fost nevoie doar de pace pentru a face din Laodiceea şi un mare centru comercial şi financiar”.

Laodiceea era situată în zona unor izvoare termale care emanau apă caldă, care era folosită în băile lor. Aici a existat şi o şcoală faimoasă de medicină, care a fost remarcată pentru producerea unui remediu pentru ochii slabi, numit „pulbere frigiană”.

Oraşul Laodiceea era aşezat pe un deal ce străjuia văile fertile din jur şi nişte munţi de a dreptul deosebiţi. De cealaltă parte a văii era oraşul Hierapolis. Era un oraş foarte bogat şi autosuficient. După un cutremur din anul 60 d.H., ei au refuzat orice ajutor din partea Imperiului Roman. Tacitus scrie: „În acelaşi an, Laodiceea, unul dintre cele mai faimoase oraşe ale Asiei, fiind distrus de un cutremur, s-a recuperat prin propriile-i resurse şi fără nicio uşurare din partea noastră”. O asemenea bogăţie i-a atras pe evrei. În anul 62 î.H. Flaccus (guvernatorul roman al Asiei) a confiscat nişte aur de contrabandă transportat ilegal de evrei din Ierusalim. Din această cantitate de aur s-a estimat că în oraşul Laodiceea erau aproape 11.000 de evrei la acea vreme.

Ruinele cetăţii se află lângă oraşul Gonacali-Denizli (Laodiceea-cetatea dreptăţii). Toate aceste oraşe menţionate în apocalipsa reprezentau centre importante în Imperiul Roman: Efes – Politic; Smirna – Comercial; Pergam – Religios; Tiatira – Bresle meşteşugăreşti; Sardes – Bogăţie şi putere; Filadelfia – Cultural; Laodiceea – Bancar. Relativ la Laodiceea, pacea romană (Pax romana) i-a dat ocazia să devină, aşa cum a spus Pliniu, „un oraş dintre cele mai distinse din imperiu”. Laodiceea a devenit centrul a trei industrii importante:

- E. Bancar.** Prima dintre aceste industrii a fost cea bancară. Era un centru bancar important şi un mare centru de schimb. De fapt, a fost cel mai faimos centru bancar din acea parte a lumii (Cicero, în anul 51 î.H. a schimbat aici bani în drum spre provincia romană Cilicia). Laodiceea îşi bătea propria monedă.
- F. Îmbrăcămintă.** A doua mare industrie a fost cea de îmbrăcămintă. Erau foarte mândri de hainele pe care le produceau. Locuitorii cetăţii creşteau nişte oi negre a căror lână era foarte fină. Era renumit pentru stofa din lână neagră foarte fină şi lucioasă, produsă de oi autohtone din valea Lycus. Din acea stofă se confecţionau mantii negre (haine vestite), cât şi covoare.
- G. Medicină.** Laodiceea avea un centru medical considerabil, unde fabricau unguent pentru urechi şi pentru ochi. Unii dintre medicii lor erau atât de faimoşi încât numele lor apar pe nişte monezi laodiceene.

Pe timpul stăpânirii romane, cetatea era un important centru pentru administraţie şi comerţ. Unul dintre puţinele stadioane conservate din lumea antică, cel din Laodiceea a fost construit de Nicostratus şi dedicat lui Vespasian. Laodiceea a avut un teatru propriu. Oraşul a avut stadion, gimnaziu, etc. Gladiatorii aveau jocuri aici pe stadion.

Principalele zeităţi ale Cetăţii: Oraşul a fost un centru de cult al împăratului. Tot aici a fost localizat „Cultul bărbaţilor carieni”, un grup identificat cu Zeus. Oamenii oraşului erau atât de bogaţi şi de autosuficienţi încât erau aproape insuportabili... o atitudine care s-a transmis în biserica de acolo.

Zeus, numit „Salvatorul”, a fost unul din principalii zei onoraţi în Laodiceea. Zeus a fost şeful zeilor. După el urma Apollo, fiul lui Zeus.

Existau şcoli medicale de oftalmologie şi era renumit pentru colirul faimos ce se fabrica cu ajutorul unei pudre numită „balsam de Frigia”, pentru tratarea bolilor de ochi (cf. Strabo 12.8.20)

Zeul vindecător era Esculap la romani sau Asclepios la greci. Doi medici de ochi renumiți erau Zeuxis și Philaletes.

Slăbiciunea orașului o reprezenta însă apa potabilă – nici rece și nici caldă, ci apă călduță. Apa care era adusă la Laodiceea era bogată în calciu, care, cu timpul, cauza ca apeductele să se înfunde. Inginerii au conceput apeducte cu orificii acoperite cu pietre care ar putea fi eliminate periodic pentru curățire.

II. ISTORICUL BISERICII LAODICEEA

Biserica a fost probabil fondată de Epafra. Epafra, Tihic, Onisim, și Marcu par să fi fost mesagerii timpurii ai Evangheliei acolo (Col.1:07; 4:7-15). Se crede că Apostolul Pavel nu a vizitat biserica niciodată, doar i-a scris (Coloseni 2:1). Unele dintre epistolele sale au fost scrise, eventual, în dublu exemplar. Epistola lui Pavel către Coloseni a fost cerută să fie citită și în biserica din Laodiceea (Col.4:16).

Sfântul apostol Pavel a scris epistola către Coloseni cu biserica din Laodiceea în minte, de asemenea. Iată câteva referințe ce par să sugereze acest lucru:

H. Col.2:1-3 Pavel le spune dorința lui ca ei să fi bogați în Hristos.

I. Col.4:16 El cere ca epistola să fie citită și în Laodiceea.

J. Col.4:15 Se precizează că biserica se aduna în casa lui Nimfa.

„Laodiceea” înseamnă în traducere: voia poporului, dreptatea poporului, voința celor mulți, opiniile oamenilor poporului – Fiecare era liber să trăiască după mintea sa. Biblia ne descoperă că în viața creștină există trei stări posibile în ce privește „temperatura”, sau vigoarea spirituală: „inimi care ard” (și au zis unul către altul: „Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, și ne deschidea Scripturile?” Luc.24:32), „dragoste care s-a răcit” („...și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci...” Mat.24:12) și există creștini „câldicei”, ca și cei din Laodiceea.

Sub abundența exterioară se ascundea însă goliciunea spirituală interioară și, mai ales, lipsa unei relații personale cu Domnul Isus. Biserica a păstrat tradițiile creștine, dar a lepădat „flacăra Evangheliei”. Biserica a ajuns să fie plasată undeva între lume și creștinismul adevărat.

III. EVALUAREA STĂRII SPIRITUALE A BISERICII

A. PROBLEMA – Evaluarea: „Știi faptele tale” (NASB, NWT, NIV, NAB); „Știi lucrările tale” (ASV, KJV, VSR, NKJV); „Știi portofoliul tău de lucrări și ceea ce faci” (B. amplificată); „Știi ce ai făcut” (TeV, SEB, Phillips); „Te cunosc bine” (LB).

Domnul Isus a spus în evaluarea Sa asupra acestei biserici: „Cunosc faptele tale” (Apocalipsa 3:15). Nimic nu este ascuns de vederea Aceluia ai cărui „ochi sunt ca focul aprins” (Apocalipsa 1:14). Ce știe și ce vede Domnul Isus despre Laodiceea? „Știi faptele tale, că nu ești nici rece, nici fierbinte” (Apocalipsa 3:15). Biserica din Laodiceea era ca apa din Laodiceea – călduță. Ea era câldică cu privire la credință și religie. Biserica nu este rece sau ostilă Evangheliei; ea nu respinge credința. Dar nici nu este fierbinte și entuziasmată de Evanghelie; ea nu este entuziasmată și în flăcări pentru credință.

Urmărește ce spune Domnul Isus în continuare în evaluarea Sa despre biserica din Laodiceea, Apocalipsa 3:15-16: Știi faptele tale, că nu ești nici rece, nici fierbinte. Mi-ai fi dorit să fii fie una, fie alta! (16) Deci, pentru că ești călduț, nici cald, nici rece, sunt pe cale să te scuip din gura mea.”

Limbajul grecesc în original este mult mai „colorat” decât textul din traducerea română, căci acolo se spune (în original) – „sunt pe cale să te „vomit” din gura Mea”. Auzi ce spune Isus bisericii din Laodiceea? Isus spune: „Mă îmbolnăviți!”, „Vreau să vă

vărs pentru că sunteți numai căldicei cu mine!” Cum a devenit Laodiceea călăie în credința ei? Ce s-a întâmplat?

Domnul Isus ne spune ce a mers rău (Apocalipsa 3:17): „Tu spui: „Sunt bogat; Am dobândit avere și nu am nevoie de nimic.” Vezi problema? Biserica din Laodiceea, ca și cetatea Laodiceea, era bogată; avea bogății pământești. Biserica și membrii ei au făcut o presupunere: au presupus că bogăția pământească însemna bogăție cerească; au presupus că bogățiile materiale însemnau bogății spirituale. Nu despre asta este vorba în evanghelia „sănătății și bogăției”? Acei predicatori și biserici care predică și promit prosperitate aduc un mare prejudiciu evangheliei.

Vă amintiți ce s-a întâmplat cu orașul Laodiceea? Nu au avut nevoie de ajutor de la Roma pentru a reconstrui orașul după cutremurul din anul 60 d.H. Ea a spus: „Sunt bogată, am câștigat avere și nu am nevoie de nimic” (Apocalipsa 3:17). În același mod, biserica din Laodiceea a crezut că nu are nevoie de ajutorul lui Dumnezeu. Nu este acesta cel mai mare pericol al bogăției – cei care o au cred că nu au nevoie de Domnul (Prov.30:8)? Dacă cei cu bogății nu au nevoie de Dumnezeu pentru pâinea zilnică, atunci e destul de probabil că „nu au nevoie” de Dumnezeu nici pentru mântuire și pentru viața veșnică (în mod fals, desigur!).

Oamenii care nu au nevoie de Domnul nu sunt entuziasmați de Dumnezeu, de Isus, de credință sau de religie! Devin căldicei! Sunt sigur că vedeți comparația cu noi. Avem și noi o mare bogăție pământească și materială. Presupunem oare că acest lucru înseamnă că avem și bogăție cerească și spirituală? Credem și noi că suntem binecuvântați pentru că o merităm, pentru că suntem atât de buni? Credem că ne putem „descurca” și fără Dumnezeu? Credem că putem avea grijă de propria noastră pâine, ce să mai vorbim și de mântuire? Suntem căldicei? „Sunt bogat, am câștigat avere și nu am nevoie de nimic” (Apocalipsa 3:17). Așa a spus orașul. Așa a spus biserica – nu am nevoie de nimic. „Nu am nevoie de Domnul”. Dar să observăm ce spune Domnul Isus, Apocalipsa 3:17 – „Dar nu realizezi că ești nenorocit, jalnic, sărac, orb și gol”.

Laodiceea era un centru bancar și financiar, dar Isus a spus că sunt „săraci”. Au acumulat un tip greșit de bogăție. Laodiceea era cunoscută în întreaga lume pentru lână moale și scumpă, de culoare neagră ca pana corbului, dar Isus a spus că erau „goi”. Este posibil să porți costume croite și rochii de designer, dar să fii gol în ochii lui Dumnezeu. Laodiceea era faimoasă pentru cremele sale vindecătoare pentru ochi, dar Isus a spus că sunt „orbi”. La fel ca fariseii, ei pretind că au o perspectivă spirituală, dar în realitate nu vedeau adevărata realitate.

Orașul și biserica erau mizerabile și jalnice pentru că nu își cunoșteau adevărata stare. Erau nefericiți, dar nu știu asta. Ei credeau că nu au nevoie de nimic, când, de fapt, aveau nevoie de cele mai esențiale necesități. Ei credeau că nu au nevoie de nimic când, de fapt, erau săraci, orbi și goi.

Biserica, ca și cetatea însăși, credea că nu duce lipsă de nimic. În realitate, din punct de vedere spiritual, era:

- K. Stare:** săracă, goală și oarbă. Prin a spune: „Eu știu”, Domnul Isus arată din nou că El este foarte conștient de starea reală a poporului Său.
- L. Posesiuni:** Aveau multe posesiuni materiale. În primul rând, expresia „sunt bogat” ne revelează starea lor de mândrie și de încredere în aceste bogății, ca și cum averea ar fi avut puterea de a le oferi securitate și fericire. În contrast cu această stare, apostolul Pavel le comunică: „Vreau, în adevăr, să știți cât de mare luptă duc pentru voi, pentru cei din Laodiceea...” ca să căpătați „...toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoaște taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei...” Col 2:1-3. „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții...” sunt cuvintele Domnului în Matei 6:19. Din nefericire,

laodiceenii au crezut că prosperitatea fizică indică spiritualitate. Iar bunăstarea materială a creat un climat de auto-mulțumire sufletească de falsă substanță în fața Domnului.

M. Pasiuni: Credincioșii laodiceenii se pare că aveau mult zel pentru multe lucruri, dar le lipsea zelul pentru Domnul Hristos. Scrisoarea către laodiceeni este formată din doar 222 cuvinte, totuși conține multă informație și dezvăluie pasiunea Domnului pentru credincioșii Săi. În 47 din aceste cuvinte, Isus îi descrie pe laodiceeni ca fiind căduți și auto-suficienți, aceasta reprezentând circa o cincime din scrisoare. Iată capetele de acuzare din această porțiune:

- a) Indiferență sau apatie, asemănătoare cu propria sursă de apă ce era călăie.
- b) Cunoaștere fără zel: căldicel – nici rece și nici în clocot. În clocot ar fi însemnat diligent, zelos. A fi rece ar fi însemnat total împotriva a tot ce este drept și corect. Greu de a lucra cu astfel de oameni. Unul care este rece are mai mari șanse de schimbare, dar căldiceii sunt „vaccinați”, ei nu vad nici o nevoie de schimbare (v.17). Textul descrie modul în care Domnul îi găsește pe laodiceeni. Apa fierbinte este bună pentru ceva, apa rece este bună pentru altceva, dar cea călăie este revoltătoare și dezgustătoare! Cuvântul în limba greacă „emesai” se traduce mai corect cu „vomit”, și nu „scuip”!

N. Percepție: Nu se vedeau așa cum erau. Aveau o falsă încredere în ei înșiși:

- a) „Nu duceau nevoie de nimic” (v.17)
- b) Erau bine cum erau – nu erau interesați de cele spirituale, conform propriilor lor declarații: „sunt bine, sunt OK” (v.17). Nu recunoșteau condiția sau starea lor reală și anume că erau ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi. Aceasta era exact opusul a ceea ce se credeau ei! Nu și-au dat seama că Domnul Isus era scos afară din biserică (bătea la ușa încuiată).
Erau săraci, orbi și goi spiritual. Astfel, în ciuda băncilor din cetatea lor, au fost catalogați ca și cerșetori spirituali... În ciuda balsamului de ochi celebru, ei erau orbi spirituali. În ciuda prosperelor fabrici de confecții, ei erau goi pușcă în mod spiritual! Domnul este complet dezgustat de ei

B. PRESCRIPȚIA – antidotul: Ce trebuie să facă Biserica din Laodiceea? Cum poate credința lor călăduță să fie din nou fierbinte? Isus spune: „Deci fii serios și pocăiește-te” (Apocalipsa 3:19). Fii serios – aceasta este problema, nu-i așa; ei nu sunt serioși în credință; nu sunt zeloși pentru Dumnezeu. Ei trebuie să se pocăiască de faptul că se concentrează mai degrabă pe ei înșiși decât pe Isus. „Deci fii serios și pocăiește-te”. Cum ar putea ei să facă asta? Cum facem noi asta? Să ascultăm ce ne spune Domnul Isus: Cumpără de la Mine (v. 18)... „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.”

- a. **Aur** (nu din sectorul bancar al orașului), ci rafinat prin foc. Ei aveau nevoie de bogăție spirituală, și nu de o comoară pe pământ (Matei 6:20). „...ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură...” Unei biserici dintr-un oraș cunoscut pentru băncile și finanțele sale i s-a spus să cumpere aur de la Isus. Aur = bogăție spirituală, adesea rezultatul trecerii prin suferință (cf. Iov 23:10; Proverbe 27:21; Maleahi 3:2-3; 1 Petru 1:6-9).

- b. **Haine albe** (altele decât lâna neagră), cu care cei mântuiți urmează să fie îmbrăcați (Apocalipsa 7:13, 14). Bisericii din orașul cunoscut pentru lâna neagră extra scumpă i se spune să cumpere haine albe de la Isus. „Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? și de unde au venit?” "Doamne", i-am răspuns eu, "Tu știi". și el mi-a zis: "Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului". Hainele albe reprezintă în Apocalipsa lucrările făcute cu neprihănire, ce erau atât de lipsite bisericii din Laodiceea (a se compara cu "descoperirea rușinii goliciunii", care este limbajul adesea folosit în Vechiul Testament atunci când Dumnezeu acuză Israelul de participare la idolatrie: vezi Isaia 43:3; Ezechiel 16: 36; 23:29; Naum 3:5).
- c. **Balsam de ochi** (altul decât cel ce a fost din abundență acolo) pentru a vindeca orbirea lor (2 Petru 1:5-9). Alifie pentru ochi = restaurarea vederii lor spirituale. Bisericii din orașul cunoscut pentru cremele sale vindecătoare pentru ochi i se spune să cumpere unguent pentru ochi de la Isus. „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închiși, și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate.”

Întelesul spiritual:

- Aur = Credință și Dragoste (1 Petru 1:7)
- Haine albe = Neprihănire (Apoc.19:8)
- Alifie de ochi = Discernământ Spiritual (Mat.15:8)
- Vindecare = Zel (v.19) „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărâdelege, și să-și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.”

C. PENITENȚA – o extra șansă: „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul...” „...Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc.”

- Perspectiva imediată:** „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.”
- Perspectiva cerească:** „Celui ce va birui, îi voi da sa șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.”
- Perspectiva practică:** Aplicația pentru noi este considerarea avertizării date fiecăruia din îngerii celor șapte biserici, după cum e nevoie, și în special îngerului adunării din Laodicea... „Scrie-i: "știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Cum stăm cu pasiunea(zelul) pentru Domnul, care e VIGOAREA noastră SPIRITUALĂ?”
- Perspectiva sănătoasă:** Trebuie să verificăm să avem o percepție sănătoasă despre VIZIUNEA ȘI VESTIMENTAȚIA noastră spirituală.

Una din cele mai importante rugăciuni pe care o putem avea este: „Doamne, să nu mă lași niciodată mulțumit cu mine însumi” (cf. Lucian Blaga). Severitatea acestei scrisori este de necontestat. La începutul scrisorii sale, Domnul Isus nu a spus nici un lucru pozitiv cu privire la această biserică. Totuși, în final, Domnul Isus promite cel mai glorios loc posibil, și anume pe Scaunul Său de domnie, lângă El pururea, celui ce are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor (Apocalipsa 3:22).

- D. RĂSPĂLĂTIREA** – telosul: „Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine. Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” Dacă laodiceenii ar deschide ușa Domnului Isus, El ar intra și ar cina (cea mai importantă masă a zilei) cu ei (cu fiecare în parte). Domnul Isus face un apel plin de dragoste către fiecare credincios în parte.

Concluzii

Biserica Domnului a fost și va rămâne obiectul agresiunilor diavolului, care a dorit compromiterea acesteia. Starea de autosuficiență, comoditatea și superficialitatea vor rămâne pericole reale pentru orice Biserică, și ele îi vor contura stare de „căldicel”, atât de condamnată de Domnul. Pocăința asociată cu râvna ne vor face să înțelegem nevoia noastră de dependență totală de Domnul, și aceasta ne va conduce la statutul de biruitori.

[NSintean](#)

CAPITOLUL 2 EVENIMENTELE CARE VOR URMA: NECAZUL ȘI VENIREA A DOUA

LAUDA CREATORULUI

Text: Apocalipsa 4:1-11

Cuvântul de Aur: Apocalipsa 4:11 „Vrednic ești Doamne și Dumnezeu nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în finită și au fost făcute!”

Introducere

Capitolul 4 al Apocalipsei introduce cea de a doua secțiune majoră a cărții. Aceasta secțiune privește la evenimentele care vor avea loc în viitor (Cap.4–22). Ele includ descrierea tronului lui Dumnezeu, înconjurat de reprezentanți speciali (cap.4); primirea de către Domnul Isus a cărții pecetluite (cap.5); lucrurile care se vor petrece în perioada celor șapte ani ai necazului cel mare (cap.6-19); o scurtă prezentare a Împărăției Milenare (cap.20) și câteva detalii cu privire la Împărăția Eternă (cap.21-22).

Cadru

Ioan a fost „răpit în duhul” la tronul lui Dumnezeu și a putut privi Slava adusă lui Dumnezeu. De asemenea, el a fost martor evenimentului în care Domnul Isus I se dă autoritatea de a îndepărta domnia lui Satan de pe pământ și de a-și așeza propria Împărăție. Această dramatică prezentare (Apoc.5:2-5) a înmânării cărții pecetluite Domnului Isus face ca oștirea cerului să erupă în laudă și proslăvire aduse lui Dumnezeu, Creatorul, și Domnului Isus, Răscumpărătorul. Cronologic, aceste evenimente urmează imediat după Răpirea Bisericii (1 Tes.4:13-18). Sfinții care aparțin epocii Bisericii vor fi în cer în timpul necazului cel mare. La sfârșitul lui, Hristos Domnul îi va birui pe toți dușmanii Săi, adunați pentru bătălia de la Armaghedon, și Își va așeza Împărăția Milenară. Evenimentele necazului cel mare (cap.4-19) se corelează cu săptămâna a 70-a din Daniel 9.

Capitolele 4 și 5 sunt un prolog pentru restul cărții. Ele Îl revelează pe Dumnezeu ca și Suveran peste Creația Sa, și pe „Mielul” (de jertfă, Domnul Isus) ca Salvator al Creației. Dumnezeu a creat lumea iar apoi a răscumpărat-o cu Însuși Sângele Fiului Său. Astfel, lumea Îi aparține lui Dumnezeu, într-un sens, de două ori. Lucrurile central-descrie în cele două capitole sunt: Tronul lui Dumnezeu (cap.4) și Cartea Pecetluită (cap.5).

Obiective

- Să înțelegem Suveranitatea lui Dumnezeu peste întreaga Creație (Ps.103:19). Cuvântul „scaun de domnie” este folosit de 47 de ori în Apocalipsa, din care de 12 ori doar în cap.4.
- Să înțelegem că Suveranul Dumnezeu împlinește totul „după sfatul voii Sale” (Ef.1:11).
- Să înțelegem frumusețea Sfințeniei lui Dumnezeu, descrisă de Ioan (v.3).
- Să înțelegem credințioșia lui Dumnezeu în ținerea promisiunilor și a legământului Său („înconjurat cu un curcubeu”, v.3).
- Să înțelegem că toate adevărurile privind Suveranitatea, Sfințenia și Credințioșia Creatorului trebuie să fie fundamentate în închinarea și lauda pe care I-o aducem.
- Să înțelegem că închinarea biblică în viața credinciosului și a Bisericii nu trebuie niciodată să aibă ca scop central plăcerea și satisfacerea închinătorului, ci plăcerea și glorificarea Creatorului.

Schiță

I. Dumnezeuul Suveran pe „Scaunul de domnie” Vv.1-3

II. Dumnezeuul Suveran primește „Slava și Cinstea” Vv.4-11

Analiză

I. Dumnezeul Suveran pe „Scaunul de domnie” Vv.1-3

1. Apostolului Ioan i-a fost dat harul să aibă acces în Ceruri („răpit în Duhul”) și să vadă acea scenă care inaugurează perioada Necazului cel mare. Totul a început cu „o ușă deschisă în Cer”. Acesta este al treilea loc în care găsim cuvântul „ușă” în cartea Apocalipsa. Prima dată găsim „o ușă deschisă” de Domnul Isus pentru Biserica din Filadelfia, în scopul mărturisirii Cuvântului (Apoc.3:8). A doua oară, găsim cuvântul „ușă” în Apoc.3:20, unde Hristos Domnul stă și bate la „ușa inimii”, pentru a fi primit ca Salvator. A treia oară este în Apoc.4:1, ușa care este deschisă în Cer.

2. Ioan este invitat „să se suie acolo”, iar glasul care-i vorbește este ca sunetul unei trâmbițe. Acest glas poate fi al Domnului Isus (Apoc.1:10-11), iar invitația poate fi o prefigurare a Răpirii Bisericii, când Hristos Domnul o va chema și o va Răpi în Cer, înaintea Necazului cel mare.

3. Răpît în Duhul, Ioan ajunge în Cer și vede splendoarea Scaunului de Domnie al lui Dumnezeu și pe „Cineva” stând pe acest scaun (Apoc.4:2-3). Această viziune a Scaunului de Domnie și a Celui ce stă pe el, descrie măreția Suveranității lui Dumnezeu. Piatra de iaspis vorbește despre frumusețea sfințeniei lui Dumnezeu. Sfințenia este baza judecăților Lui drepte, care vor fi executate în timpul Necazului cel mare. Piatra de sardiu, ca un rubin, poate simboliza mânia lui Dumnezeu, pe care o va revărsa asupra națiunilor răzvrătite împotriva Lui.

Vechiul Testament indică faptul că pe pieptarul marelui preot se afla câte o piatră prețioasă ca reprezentare înaintea lui Dumnezeu pentru fiecare semniție a lui Israel (Exod 28:17,20). Piatra de iaspis a fost prima (pentru Ruben), iar piatra de sardiu ultima (pentru Benjamin). Ruben înseamnă „iată un fiu” iar Benjamin înseamnă „fiul dreptei sau fiul dreptei mele”, și aceste două pietre ar putea simboliza relația lui Dumnezeu cu Israel ori cu Fiul Său, pe care El l-a numit Israel (Isaia 29:3). Aceasta imagine a relației lui Dumnezeu cu „Fiul Său” se potrivește cu întreg mesajul Cărții Apocalipsa. Expresia „iată fiu” se va împlini când tot Cerul va aștepta ca cineva să ia cartea pecetluită din mâna lui Dumnezeu, și Fiul Său se va apropia, o va lua și va împlini toate judecățile lui Dumnezeu în timpul Necazului cel mare. „Fiul dreptei” (fiul dreptei mele) va fi văzut când Dumnezeu Îl va așeza peste toate națiunile pământului celui curățat de toată răzvrătirea de pe el (Psalmul 2:6-8).

4. Apoi Ioan vede curcubeul în jurul Scaunului de Domnie, curcubeu dat ca semn al legământului lui Dumnezeu cu Noe (Gen.9:13-17) și care în această viziune reprezintă credințioșia lui Dumnezeu; El își ține promisiunile! Culoarea pietrei de smarald simbolizează mila lui Dumnezeu, prezentă chiar în mijlocul judecăților Sale.

5. Dumnezeu Suveran care stă pe Scaunul de Domnie al Universului este Sfânt, Drept, Credincios legămintelor și promisiunilor Sale, un Dumnezeu milos chiar în judecățile Sale.

II. Dumnezeul Suveran primește „Slava și Cinstea” Vv.4-11

1. În jurul Scaunului de Domnie, Ioan observă douăzeci și patru de bătrâni, care stăteau pe scaunele lor de domnie. Faptul că stăteau pe scaune de domnie, aproape de Scaunul de Domnie al lui Dumnezeu, dovedește faptul că li s-a dat o autoritate semnificativă. Ei par să fie o categorie aparte a ființelor din Cer, în mod clar diferită de cea a îngerilor (Apoc.5:11;7:11). Ei par a-i reprezenta pe toți sfinții Bisericii lași în Cer la Răpire și care vor domni cu Hristos pe pământ după Necazul cel Mare (Apoc.3:21). Această interpretare este suportată de următoarele argumente în Apoc.4:4:

a. Aceștia sunt „bătrâni”. Ei sunt în cea mai înaltă poziție/slujire a Bisericii, și reprezintă Hristosul pe care ei slujesc/cârmuiesc (F.A.15:6; 20:17,28).

b. Sunt îmbrăcați în haine albe. Toți sfinții Bisericii vor fi îmbrăcați în haine albe (Apoc.3:5; 6:11; 19:8).

c. Cununile de pe capul lor (din aur) sunt cununi de biruință. Sfinții Bisericii vor purta cununi de biruință pentru slujirea Domnului lor cu credințioșie. Ei vor primi aceste cununi după Răpire, la scaunul de judecată al lui Hristos (2Cor.5:10; 1Cor.9:25; 1Tes.2:19; 2Tim.4:8; Iac.1:12; 1Pet.5:4; Apoc.2:10; 3:11). Apoi, acești bătrâni își vor dăruia cununile lui Dumnezeu, ca un act de supunere față de El, simbolizând de fapt prin aceasta ceea ce vor face sfinții Bisericii (Apoc.4:10).

d. Bătrânii sunt în număr de 24. Acest număr poate fi o referință la preoția sfinților Bisericii, reflectând împărțirea cetelor preoțești făcută de împăratul David (1Cron. 24:3-5). Alte detalii despre acești bătrâni sunt prezentate în Apoc.4:10 și 5:8-12.

2. Fulgerele, glasurile și tunetele ieșite din Scaunul de Domnie (v.5) prefigurează judecata și aversiunea lui Dumnezeu împotriva păcatului (Ex.19:16-19; Ps.18:6-14). Această judecată este relaționată cu Duhul Sfânt, care va fi implicat în ducerea ei la îndeplinire. Cele șapte Duhuri din fața Scaunului de Domnie se referă de fapt la plinătatea Duhului care va fi la lucru în această judecată (numărul șapte referindu-se la ceva care este desăvârșit, complet). Isaia 11:2 oferă, de asemenea, o descriere de șapte ori a Duhului lui Dumnezeu (Duhul Domnului, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul).

3. Marea de cristal din fața Scaunului de Domnie (v.6) amplifică prin reflexivitatea ei Gloria și Frumusețea Sfințeniei lui Dumnezeu. Este o mare solidă (mare de sticlă).

4. Tot în jurul Scaunului de Domnie mai sunt prezente patru făpturi vii (nu fiare), pline cu ochi atât pe dinainte, cât și pe dinapoi (v.6). Aceste făpturi vii sunt similare Serafimilor din Isaia 6:2-3 și Heruvimilor din Ezechiel 1 și 10. Aceste făpturi vii, pline cu ochi în față și în spate, sunt atente la tot ceea ce se întâmplă în jurul Scaunului de Domnie. Există o varietate de interpretări cu privire la cele patru făpturi vii care semănau cu respectiv un leu, un vițel, un om și un vultur. Cea mai plauzibilă interpretare pare a fi aceea că aceste făpturi vii reprezintă Creația aducând laudă Creatorului. Zi și noapte Îl slăvesc pe Dumnezeu pentru Sfințenia Sa (vv.7-8). Lauda adusă lui Dumnezeu de către făpturile vii este primul din cele douăzeci de imnuri prezente în cartea Apocalipsa, cântate de diferite grupuri. Două imnuri de laudă adusă Creatorului sunt în acest capitol 4 al cărții (Apoc.4:8 și 4:11).

5. Lauda adusă lui Dumnezeu de către cele patru făpturi vii determină pe cei 24 de bătrâni să cadă înaintea Lui și să-și arunce cununile de aur înaintea Scaunului de Domnie, recunoscând prin aceasta că Dumnezeu a fost sursa puterii și ajutorul indispensabil în tot ceea ce ei au împlinit (vv.9-10). Cununile lor sunt de fapt niște trofee care simbolizează ceea ce Harul lui Dumnezeu a făcut în și prin viața acestor bătrâni (Ef.1:12).

6. Imnul celor 24 de bătrâni (reprezentând sfinții Bisericii laudându-L pe Creator) este o mărturie a faptului că Dumnezeu este singurul vrednic să primească slava, cinstea și puterea, deoarece El le-a creat pe toate (v.11)

Concluzii

1. Lauda este și trebuie să fie parte covârșitoare în viața Bisericii Domnului Isus Hristos. Scopul ei trebuie să fie totdeauna înălțarea și proslăvirea lui Dumnezeu.

2. Lauda și închinarea în viața Bisericii nu trebuie să aibă niciodată ca țel satisfacerea plăcerilor audienței, ci lauda Creatorului. De aceea, această lucrare trebuie încredințată oamenilor maturi spiritual (cei douăzeci și patru de bătrâni).

3. Lauda celor patru făpturi vii și a celor 24 de bătrâni înălțată Creatorului, rămâne un model imnologic pentru Biserica Domnului Isus Hristos. Toata Lauda este centrată în Creatorul, în atributele Sale și în Cuvântul Lui.

[CChiu](#)

LAUDA RĂSCUMPĂRĂTORULUI

Text: *Apocalipsa 5:1-14*

Cuvântul de Aur: *Apocalipsa 5:9 „Și cântau o cântare nouă, și ziceau : Vrednic ești tu să iei cartea și să-i rupi pecețile; căci ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam”.*

Introducere

Capitolul 5 al cărții Apocalipsa este o continuare a scenei din cer, cu desfășurarea evenimentelor ulterioare potrivit planului lui Dumnezeu. E aceeași atmosferă de laudă și închinăciune adusă Domnului Isus, Leul din seminția lui Iuda, Mielul junghiat, care cu sângele Lui a răscumpărat pentru Dumnezeu oameni de orice seminție, de orice limbă, din orice norod și din orice neam.

Obiective

- Să înțelegem lucrarea desăvârșită și completă a Domnului Isus Hristos, de Creator, Susținător și Răscumpărător.
- Să înțelegem adevărata închinare de laudă cu viața și inima noastră ce se cuvine s-o aducem Domnului Isus Hristos.

Șchiță

- A. Prezentarea Sulului**
- B. Prezentarea Moștenitorului**
- C. Prezentarea Cerului**

Analiză

În acest capitol, atenția se îndreaptă la o carte, un sul cu 7 peceți, din mâna lui Dumnezeu, care conține 7 evenimente. Sulul nu poate fi citit, pentru că este sigilat cu 7 peceți. Pentru a putea fi citit sulul, „Cineva vrednic” trebuia să deschidă pe rând fiecare din aceste peceți. După fiecare pecete urma un eveniment. Când se rupea o pecete, celelalte evenimente rămăneau ascunse sau pecetluite. Ioan poate vedea scrisul pe ambele fețe ale sulului, ceea ce înseamnă că nimic nu mai putea fi adăugat acolo. Ce era scris era complet și final.

A. Prezentarea Sulului

Sulul reprezintă „*titlul de Moștenitor*” al Domnului Isus Hristos a tot ce Tatăl I-a promis datorită jertfei Sale de pe cruce (Ps.2:8). Domnul Isus este „*moștenitor al tuturor lucrurilor*” (Ev.1:2). El este Răscumpărătorul întregii omeniri, Mântuitorul care de bună voie Și-a dat viața ca să ne salveze de plata păcatelor și să ne elibereze de robia păcatului, și în final să ne redea moștenirea pierdută (Lev.25:23-46, Rut, Ier.32:6-15). Pe măsură ce Domnul Hristos rupe pecețile, diferite evenimente dramatice ale judecății lui Dumnezeu încep să se desfășoare.

B. Prezentarea Moștenitorului

Un act de moștenire poate fi deschis numai de moștenitor, și acesta este Domnul Isus Hristos. Nimeni în tot universul nu a fost găsit vrednic să ia sulul din mâna lui Dumnezeu și să îl deschidă, să-i rupă pecețile. Ioan a plâns mult pentru că a realizat că planul glorios de răscumpărare al lui Dumnezeu a omenirii nu poate fi realizat până sulul nu va fi deschis. Răscumpărătorul trebuia să fie asemănător rasei umane, în stare să răscumpere și să dorească răscumpărarea omului. Domnul Isus Hristos îndeplinește toate aceste calificări. El a devenit om ca și noi, ne iubește și vrea să ne răscumpere, și pentru că a plătit prețul, El este în stare să aducă răscumpărarea. Intrând în experiența închinării din ultima parte a capitolului, descoperim patru motive pentru care ne închinăm Domnului Isus Hristos.

Vv.5-7 Ne închinăm Domnului Isus Hristos pentru cine este EL. Domnul Isus este „*Leul din seminția lui Iuda*”. În Gen.49:8-10 citim despre Iacov care în mod profetic înmânează toiagul de cărmuire lui Iuda și binecuvântează profetic această seminție să devină, prin harul și binecuvântarea lui Dumnezeu o seminție regească. Împăratul David este din seminția lui Iuda. Imaginea Leului înseamnă demnitate, suveranitate, curaj și victorie. Isus Hristos este singurul evreu care-și poate dovedi genealogia de spiță regească. „*Fiul lui David*” a fost un titlu des folosit de oameni când El a fost pe pământ. EL este de asemenea „*rădăcina lui David*”, care înseamnă că El, ca și Creator, a adus în existență linia genealogică a lui David, iar ca și om EL își are rădăcinile în David (Isa.11:1-10). În Matei 22:41-46 citim despre o întrebare pe care Domnul Isus o pune fariseilor despre natura Sa divină și întruparea Sa umană. Cum poate Mesia să fie fiul lui David când David îl numește Domnul său? Numai cine înțelege natura divină a Domnului Isus și realitatea întrupării Sale cu scopul răscumpărării noastre se poate bucura de adevărul strălucitor al lui Dumnezeu în Isus Hristos.

Când Ioan s-a întors să se uite, el a văzut nu un Leu, ci un Miel care părea junghiat. Domnul Isus este numit „*Mielul*” de cel puțin 28 ori în Apocalipsa (Ap.5:12 - corul cereș cântă „*vrednic este Mielul*”; 6:16 – „*mânia Mielului*”; 7:14 - hainele spălate și albite în sângele Mielului; 19:7-21:9 – Biserica este „*mireasa Mielului*”). Considerând cifra șapte ca reprezentând perfecțiunea, în acest verset Mielul este prezentat având șapte coarne, puterea perfectă – omnipotentă, având șapte ochi, înțelepciunea perfectă – omnisciența, și prezența perfectă – omniprezența, exprimată în cuvintele „*cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul*”. Domnul Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, are toate atributele Dumnezeirii, și de aceea ne închinăm Lui, pentru ceea ce este EL.

V.6 De asemenea ne închinăm Lui pentru locul în care se află EL. În cer, El este „*în centru*”. Mielul este punctul focal a tot ce este în cer: cele patru făpturi vii, cei douăzeci și patru de bătrâni și miile de mii de îngeri. Domnul Isus n-a rămas numai un prunc într-o iesle, învățătorul lui Israel, sau un om răstignit pe o cruce, ci El este Cel viu în vecii vecilor, la dreapta lui Dumnezeu mijlocind pentru noi cei răscumparați.

C. Prezentarea Cerului

Vv.8-10 Ne închinăm Domnului Isus pentru ceea ce a făcut EL. Când a luat Mielul sulul pecetluit din mâna lui Dumnezeu, a încetat plânsul apostolului, iar în cer au început laudele și închinarea adusă Mielului. Ce fel de cântare au cântat? Un imn de închinare care spune despre cruce și despre sângele Mielului care a fost jertfit pentru păcatul lumii. De asemenea cântarea spune despre păcătoși care au fost răscumparați prin har „*din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam*”. Dumnezeu iubește întreaga lume și dorește ca mesajul de răscumpărare să fie adus lumii întregi (Mat.28:18-20).

Acest imn cereș menționează poziția noastră unică în Hristos ca „*o împărăție de profeți*” (Ev.7, 1Pet.2:5-10). Ca și Melhisedec din vechime, credincioșii sunt regi și profeți (Gen.14:17, Ev.7, 1Pet.2:5-10). Perdeaua din templu a fost ruptă de sus până jos

când Domnul Isus a murit și astfel calea către Dumnezeu ne este deschisă (Ev.10:19-25). Noi „*domnim în viață*” atunci când ne supunem Domnului Isus și lăsăm ca Duhul Sfânt să lucreze în noi (Rom.5:17). Cântarea conține și o profeție: „*și ei vor împărăți pe pământ*” (Apoc.5:10). Când Domnul Isus se va reîntoarce pe pământ, va stabili împărăția de 1000 de ani și noi vom împărăți împreună cu El (Apoc.20:1-6).

Vv.11-14 Pentru ceea ce are El. Toți îngerii și toate creaturile din univers s-au adunat împreună ca să se închine Răscumpărătorului. Ce armonie de voci a auzit Ioan! În acest imn de închinare ei au declarat lucrurile pe care Domnul Isus Hristos merită să le primească datorită jertfei Sale de pe cruce. Când era pe pământ nu I-au atribuit Lui aceste lucruri, deoarece la multe din acestea El a renunțat de bună voie, smerindu-Se. A fost născut în slăbiciune și a murit în slăbiciune, dar acum El a primit toată puterea. A devenit sărac și totuși El stăpânește toate bogățiile cerului și pământului. Oamenii au râs de El, numindu-L nebun, și totuși El este „*puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu*” (1Cor.1:24, Col.2:3). Ca și om, El a experimentat foame, sete, oboseală. Astăzi în glorie El are toată puterea și tăria. Pe pământ, a experimentat umilire, rușine, batjocură. Au râs de El ca împărat, îmbrăcându-L cu mantie de purpură și încoronându-L cu coroană de spini. Toate acestea s-au schimbat pentru că El a fost înviat și înălțat de Dumnezeu Tatăl, și a primit toată cinstea, slava și lauda! El este vrednic!

Serviciul acesta de închinare culminează cu unirea în laude a întregului univers pentru Mielul lui Dumnezeu și pentru Dumnezeu Tatăl care este pe scaunul de domnie.

Concluzii

Toate aceste laude au fost aduse datorită faptului că Mielul a fost vrednic să ia cartea din mâna Tatălui. Planul etern al lui Dumnezeu va fi îndeplinit și creația va fi eliberată de robia păcatului și a morții. Într-o zi, Mielul va rupe pecețile și va pune în mișcare evenimentele care vor duce la revenirea Sa pe pământ și instaurarea împărăției Sale. Credem că Domnul Isus este Creatorul, dar El este și Răscumpărătorul meu și al tău! Slavă Domnului Isus Hristos în veci de veci ! Amin!

[DComănescu](#)

CAPITOLUL 2 EVENIMENTELE CARE VOR URMA: NECAZUL ȘI VENIREA A DOUA

Cele Șapte Peceți

Text: *Apocalipsa 6:1-17; 8:1-5*

Cuvântul de Aur: *Apocalipsa 7:9,10 „După aceea m-am uitat și iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe*

scaunul de domnie, și a Mielului!”

Introducere

Descoperirea Domnului Isus Hristos conținută în Cartea Apocalipsei este greu de înțeles și plină de descrieri ce sunt menite să devină tot mai clare pe măsură ce ne

apropiem de sfârșitul istoriei. În același timp însă, ea vestește lucruri ce sunt așa de importante pentru destinul omenirii și cel al fiecărui om, că toți cei ce se adâncesc în studiul ei sunt declarați fericiți de Cartea Sfântă.

Am studiat până acum primele 5 capitole, ajungând cu analiza la această mutare a scenei de pe pământ în cer, unde lucruri de maximă importanță se desfășoară în fața ochilor noștri.

În acest nou capitol, vom vedea ce se va întâmpla în ziua aceea, când misterioasa carte din mâna lui Dumnezeu, de șapte ori sigilată cu sigiliul divinității, începe să fie deschisă de omul găsit vrednic să-i rupă pecețile, și ce semnificație toate aceste lucruri ar putea să aibă.

Obiective

- Să înțelegem mesajul cap. 6 al Apocalipsei, în contextul general al acestei revelații divine;
- Să realizăm magnitudinea judecăților lui Dumnezeu la vremea sfârșitului ce vor veni peste lumea nepocăită;
- Să realizăm imperativitatea ducerii Evangheliei celor ce nu au auzit-o încă, cât mai este timp.

Cadru

Am văzut cum după citirea celor șapte scrisori adresate bisericilor, scena profetică a revelației se mută în cer (cap.4), și tot ceea ce urmează se petrece din această perspectivă. Am observat de asemenea, cu emoție, dramatica scenă a capitolului 5, în care o Carte de extremă importanță, sigilată însă cu șapte inviolabile peceți divine, este oferită de Dumnezeu spre citire oricărei persoane găsită vrednică din Univers, scenă în care, inițial, apostolul Ioan se întristează și plânge nespus, crezând că nu există nimeni capabil să ia Cartea din mâna lui Dumnezeu. Ne-am întristat o clipă și noi cu preaiubitul Apostol, pentru a izbucni în laude de bucurie imediat după aceea, și tot împreună cu el, la vestirea extraordinară și minunată că s-a găsit un om, „Ecce Homo”, Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, care prin jertfa Lui a răscumpărat oameni din orice seminție, neam, limbă și norod, ca să-i facă o seminție sfântă de preoți și împărați pentru Dumnezeu Tatăl, câștigând astfel și dreptul de a lua cartea și de a-i rupe pecețile (cap.5).

Asupra a ceea ce reprezintă și conține această carte, s-a făcut multă vorbă în lumea teologică și noi deja am studiat în lecția precedentă. Personal, datorită contextului din capitolul 5, inclusiv cântarea de laudă a bătrânilor în care vrednicia Mielului de a lua sulul și a-i rupe sigiliile este legată direct de jertfa Sa răscumpărătoare, inclusiv faptul că deși este anunțat Leul seminției lui Iuda ca cel capabil, Ioan vede cu surprindere, și noi prin el, un Miel ce părea junghiat, eu cred că ea conține Cartea Vieții în care sunt scrise numele celor pe care Și i-a câștigat printr-o așa de mare suferință și sacrificiu. Această Carte a fost inaccesibilă mai-înainte, deoarece în mod legal numai cel ce plătea prețul răscumpărării avea drept legal la ea: „*Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam*” (Apoc.5:9b). De asemenea, ea conținea numele celor predestinați de Dumnezeu de la facerea lumii, și evident ele nu puteau fi cunoscute până la deznodământul istoriei, pentru a nu frustra planul lui Dumnezeu: „*Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului care a fost junghiat.*” (Apoc.13:8).

Implicit, deschiderea cărții prin ruperea peceților precipită deznodământul istoriei și introduce cu necesitate judecățile divine finale asupra celor ce nu s-au pocăit și

nu au acceptat plata răscumpărării, batjocorind astfel jertfa Mielului, a celor ce nu sunt găsiți scriși în Sulul Cărții, deoarece ele preced finalul istoriei omenirii, și au fost anunțate mai dinainte: „*Căci în inima Mea era o zi de răzbunare și venise anul celor răscumpărați ai Mei.*” (Isa.63:4, vezi și Isa.34:8, Isa.61:2, Ier.46:10, Ier.51:6, Luca 21:22). Asupra acestor prime judecăți, introduse pe rând la ruperea peceților, vom zăbovi în acest studiu.

Schiță

- I. *Primul set de patru Peceți și patru Judecăți*
- II. *Al doilea set, cel de trei Peceți și trei Judecăți*

Analiză

Ruperea sigiliilor Cărții Sfinte este însoțită de un set de judecăți asupra locuitorilor pământului ce zăbovesc și se încăpățânează în necredință. Mai urmează în prorocie alte două seturi de șapte judecăți, și în fiecare se poate observa că ele se grupează distinct în două grupe, primele patru și ultimele trei. Toate aceste numere (3, 4, 7) au mare importanță în economia lui Dumnezeu (3 reprezintă Sfințenia, 4 este Numărul Omului, 7 reprezintă Desăvârșirea, prin extensie, 6 reprezintă nedesăvârșirea și este asociat cu munca omului sub blestem în urma căderii în păcat, el fiind urmat în cazul ajungerii la desăvârșire de numărul sabatic de odihnă 7). Și în textul de față vom observa această grupare distinctă.

I. Primul set de patru Peceți și patru Judecăți (4, Numărul Omului) – Vv.6:1-

8 Observăm că în acest set sunt grupate judecăți îndreptate direct asupra pământului, fără o legătură causală aparentă cu cerul. Cu alte cuvinte, deși au fost hotărâte și îngăduite de Domnul cu mult timp înainte în mod ascuns (inaparent), ele ar putea fi în mod direct consecințele directe (aparente) ale alegerilor omenirii în revoltă față de Dumnezeu

1. **Prima Pecete și prima Judecată** – Vv.6:1,2 În urma ruperii primului sigiliu de către Domnul Isus, apare un călăreț pe un cal alb, căruia i se dau un arc și o cunună, și care porcede să cucerească ceva, fiind însoțit, prin prorocie, de victorie în planurile sale. Din tot contextul capitolului 6 și a celor următoare, înțelegem că asistăm la primul set de judecăți ale lui Dumnezeu asupra omenirii răzvrătite, de aceea și această imagine reprezintă una din judecățile Sale. Atunci, cine este acest călăreț? Pentru a răspunde, să observăm elementele simbolice și ce reprezintă ele:

- a. **Calul alb** – Calul reprezintă de obicei războiul și puterea, de aceea de exemplu regilor Israelului li s-a interzis să posedze mulți cai, evreii urmând în planul divin să fie o națiune a păcii **Deu.17:16** „*Dar să n-aibă mulți cai și să nu întoarcă pe popor în Egipt ca să aibă mulți cai; căci Domnul v-a zis: „Să nu vă mai întoarceți pe drumul acela.”*” (vezi și Ps.20:7, Isa.31:1-3, Eze.17:15). Tradițional, împărații lui Israel călăreau pe catări tocmai din această cauză. Un cal alb era rareori folosit la război, deoarece era o țintă ușoară, însă el era folosit în ceremonii de victorie și încoronare, în marșuri triumfale ale marilor cuceritori.
- b. **Arcul** – Acesta era o armă ofensivă, dar nu pentru confruntări directe și de aproape, ci pentru atacuri selective și de la distanță.

Înțelegem că acest călăreț nu pleca la o confruntare directă și sângeroasă, ci mai mult la un fel de „vânătoare”.

- c. **Cununa** – Aceasta nu este coroana regală pe care o poartă Domnul Isus, ci una din acele cununi împletite ce se dădeau de exemplu învingătorilor la jocurile olimpice („*stephanos*” în original, vezi 1 Cor.9:25).
- d. **Seria de 4 călăreți** – El este primul din seria de patru călăreți din revelație, și nu este deosebit în nici un fel de textul biblic de cei trei ce urmează, cu alte cuvinte este numărat împreună cu ei în aceeași categorie din toate punctele de vedere.

Având în vedere toate acestea, înțelegem că acest călăreț nu poate fi Domnul Isus (deși foarte mulți comentatori așa afirmă), deoarece El nu poate fi în nici un caz numărat împreună cu nimeni altcineva, cu atât mai puțin cu cei trei călăreți următori. Deducem atunci că acest personaj trebuie să fie (și probabil și celelalte trei cei urmează) imaginea antihristului într-una din fazele carierei sale, specific în această instanță, în faza de debut. Antihristul se va lansa pe scena lumii ca un învingător venit să fie încoronat, și care promite pacea, dar care are cu el potențialul și intenția de a ucide orice oponent sau opoziție (arcul). El va „semăna” în mod intenționat cu Hristosul lui Dumnezeu, și se va da pe sine ca fiind Acela, pentru a-i înșela pe oameni (1 Tes.2, etc.). El va promova „pacea” și va folosi în aparență mijloace pașnice, dar va fi în ascuns necruțător și sângeros cu cei ce nu i se supun, un ucigaș (simbolul arcului): *Ioan 8:44 „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.”; FA 3:14 Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș.”.* Această interpretare ar fi în acord cu alte prorocii despre antihrist, prorocii ce spun că el va încheia la vremea sfârșitului un legământ de pace de șapte ani cu Israelul, dar că îl va călca după trei ani și jumătate. Aceasta ar fi faza „păcii” promise și mincinoase: *Dan.9:27 „El va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustit prăpădul hotărât.”.* Se observă deja și în această profeție că este menționat călărețul următor, „*unul care pustiește*” (sau ipostaza următoare a antihristului). Se mai deduce că antihristul apare la începutul „săptămânii” sau a septadei Necazului Mare.

- 2. **A doua Pecete și a doua Judecată** – Vv.6:3,4 După ruperea celei de-a doua pecetei, apare un călăreț pe un cal roșu, căruia i se dă puterea să ia pacea de pe pământ și să aducă un război crâncen între oameni, în care foarte mulți își vor pierde viața. De asemenea, i s-a dat o sabie foarte

mare, sau foarte puternică (o mega-sabie, ca să folosim cuvântul din original). Calul roșu semnifică un război sângeros și se armonizează bine cu profeția sus-menționată din Daniel 9:27. Mega-sabia cu care este înarmat călărețul sugerează confruntare directă și pustiire, uciderea a foarte mulți oameni. Aceasta este faza de la mijlocul perioadei de șapte ani, când antihristul rupe promisiunea de pace și declară război Israelului, declanșând o conflagrație de mari proporții, mondială poate. Vedem acum că aceste judecăți sunt într-un fel consecința alegerilor omenirii răzvrătite, care L-a respins pe Domnul Isus și a ales în schimb un ucigaș, pe antihristul, datorită marilor și mincinoaselor sale promisiuni laudăroase de pace și prosperitate (FA 3:14). Să învățăm deci și noi că alegerea liderilor sau a frunțașilor adunării va avea un impact colosal asupra destinului adunării colectiv și individual, și că dacă avem lideri răi, probabil că îi merităm!

3. **A treia Pecete și a Treia Judecată** – Vv.6:5,4 Ruperea celui de-al treilea sigiliu rezultă și în apariția unui nou călăreț pe un cal negru, având în mână o cumpănă cu care să drămuiească la extrem resursele alimentare ale lumii. Probabil că în această fază a „domniei” antihristului, cel ce a promis o viață grandioasă, pașnică și prosperă rebelilor lumii, pământul va experimenta cea mai mare foamete din istorie, în urma distrugerilor precedente, ca o judecată directă a încrederii oamenilor în ceea ce nu hrănește și în minciunile omului blestemului. Încă de la început, Dumnezeu ne-a avertizat împotriva dumnezeului păntecelui, împotriva alegerilor bazate pe pofa firii pământești și pe dorința de a fi asigurat de pâinea pentru ziua de mâine în afara și în pofida lui Dumnezeu. El este Cel care ne-a spus încă din vechime, iar Domnul Isus a reafirmat, că: *„Astfel, te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame și te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoșteai și nici părinții tăi n-o cunosuseră, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului trăiește omul”* (Deu.8:3). *„Drept răspuns, Isus i-a zis: „Este scris: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”.”* (Mat.4:4). Și Domnul Isus a mustrat întotdeauna pe cei ce și-a pus „pânțele” înaintea sufletului: *„Drept răspuns, Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Mă căutați nu pentru că ați văzut semne, ci pentru că ați mâncat din pâinile acelea și v-ați săturat. Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică și pe care v-o va da Fiul omului; căci Tatăl, adică însuși Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui.”* Ioan (6:26,27). Să fim și noi atenți în a ne feri de a alerga după lucruri ce ne pot satisface simțurile sau de a face decizii bazați pe dorința de ne asigura pâinea zilnică sau pe frica de a o pierde.

Legat de semnificația interdicției adresate călărețului de a nu vătăma uleiul și vinul, se poate ca aceasta să aibă semnificația fie că cei credincioși vor fi păziți de această foamete, ca pe vremea plăgilor Egiptului ce ocoleau ținutul Gosen, fie că articolele mai de lux ale dietei (cele accesibile

bogaților) vor exista încă în abundență și că oamenii de rând vor fi cei mai afectați de foamete.

4. **A patra Pecete și a patra Judecată** – Vv.6:7,8 Iată-ne la ultimul dintre sigiliile primei serii de patru. Ruperea lui aduce cu sine și Judecata a patra, sub forma unui călăreț înspăimântător, în antirevelația progresivă a adevăratei identități a antihristului. Ne este dezvăluit pentru prima dată numele (sau unul din numele, sau o parabolă a numelui) călărețului, și anume „Moartea”. Întreaga viziune este înspăimântătoare. Călărețul este cineva numit „Moartea”, probabil groaznic la vedere, iar calul său are o culoare respingătoare, în traducere noastră „gâlbuie”, în traducerea ortodoxă „galben-vânăt”, în traducerile engleze „pălid”, în original „chloros” – din care avem și numele elementului chimic clor ce are aceeași culoare verde-pălidă, caracteristică decompoziției cadavrelor. El este însoțit de întregul Hades, sau iad, ceea ce poate însemna că puterile demonice îl însoțesc sau chiar demoni adevărați îi țin companie. Acestei arătări și trupe care o însoțesc i se dă mare putere peste o pătrime din omenire, ca să o nimicească și ucidă „*cu sabia, cu foamete, cu molimă și cu fiarele pământului*”. Observăm, ca mai înainte, progresia anti-revelării satanice a ceea ce este cu adevărat antihristul, și ce planuri are el cu lumea.

II. Al doilea set, cel de trei Peceti și trei Judecăți (trei, Numărul Sfinteniei)

După a patra pecete, scena se mută în cer și vedem acum imagini din sfera superioară.

1. **A cincea Pecete și a cincea Judecată** – Vv.6:9-11 Această pecete face să fie revelate lui Ioan sufletele martirilor care așteaptă în cer să li se facă dreptate. Poate nu ne gândim prea des la lucrul acesta, dar sângele vărsat al martirilor credinței se cere răz bunat, tot așa cum sângele lui Abel striga din pământ către Dumnezeu: *Gen.4:10 „Și Dumnezeu a zis: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine.”; Luca 11:49-51 „De aceea Întelepiciunea lui Dumnezeu a zis: „Le voi trimite proroci și apostoli; pe unii din ei îi vor ucide, iar pe alții îi vor prigoni, ca să se ceară de la acest neam sângele tuturor prorocilor, care a fost vărsat de la întemeierea lumii: de la sângele lui Abel până la sângele lui Zaharia, ucis între altar și Templu; da, vă spun, se va cere de la neamul acesta!”*. Mai mult, vedem în această viziune că martirii înșiși cer dreptate de la Dumnezeu, și El intenționează să le facă dreptate, doar le cere să mai aștepte până li se va împlini numărul tovarășilor de slujbă. Aceasta ne descoperă nu numai că se cere dreptate și în cer, dar și că încă mulți vor fi martirizați în timpul Necazului cel Mare (Apoc.12:11; 20:4).
2. **A șasea Pecete și a șasea Judecată** – Vv. 6:12-17 Odată cu ruperea celei de a șasea peceti, judecata lui Dumnezeu începe să se pronunțe direct împotriva pământului și locuitorilor lui, nu numai ca o consecință a alegerilor lor rele, dar ca o acțiune directă a lui Dumnezeu împotriva lor. Judecata se manifestă prin cataclisme cosmice, așa cum omenirea nu a mai experimentat niciodată, un cutremur colosal ce schimbă până și configurația geografiei terestre (v.12,14), prin fenomene astronomice de neînțeles (soarele și luna își schimbă total aspectul, cerul se modifică, stele par să cadă din cer, v.12-14), și printr-o spaimă universală cei care pe oameni să fugă la munți și să se ascundă prin văgăuni, cu cunoștința clară că toate se datorează mâniei lui Dumnezeu și a Mielului. Nimeni nu pare să se mai îndoiască acum de existența Domnului Isus Hristos. Să nu așteptăm astfel de evenimente pentru a crede ceea ce ni s-a vestit mai de dinainte (Ioel 2:30,31; Isa.13:9,10; Mat.24:29)!

3. **A șaptea Pecete și a șaptea Judecată** – Vv. 8:1-5 Uluitor, după pecetea a șasea urmează o întrerupere, un „sabat” în planul divin, ce este cuprins în capitolul șapte, și care este menit să dea răgaz îngerilor să-i sigileze pe cei ce cred în Domnul Isus din națiunea lui Israel (144.000 la număr, Apoc.7:3-8; 14:1, comp. cu 1 Împ.19:18), pentru a fi protejați de urgiile următoare, și de a da prilej unor gloate mari de oameni mântuiți din Necaz prin credința în jertfa Domnului Isus de a fi duși în fața tronului ceresc pentru a-L lăuda pe Mântuitorul și a fi mângâiați de acesta pentru vecie (Apoc.7:9-17). Unii văd în această gloată răpirea bisericii (așa-numitul curent demi-tribulaționist, ce plasează răpirea la mijlocul Necazului cel Mare), alții îi văd aici pe cei martirizați de antihristul în această perioadă. Ruperea celui de a-1 șaptelea sigiliu este revelată abia la începutul capitolului 8, și este de asemenea însoțit de o pauză generală de aproape o jumătate de oră. El nu conține o judecată propriu-zisă, ci pare să introducă pregătirile și anunțarea următorului set de judecăți divine, și anume Judecata Trâmbițelor. Este de remarcat că acest nou set de judecăți pare a fi urmarea petițiilor martirilor menționați anterior de Ioan în contextul celei de a cincea pecetei, deoarece introdus prin acțiunea unui înger căruia i se dă să aducă tămâie multă pe altar, al cărei fum se combină cu fumul simbolic al rugăciunilor sfinților (v.8:4), și este anunțat sau inaugurat prin aruncarea unei cădelnițe pe pământ (v.8:5) umplută cu foc de pe altar. Să înțelegem că Dumnezeu nu uită rugăciunile noastre aprinse, ci uneori ne cere să mai așteptăm puțin, căci la vremea potrivită vom primi o abundență de răspuns.

Așa se încheie această revelație a Cărții date Moștenitorului pentru a-i rupe pecetea, și prima serie de judecăți ce rezultă din deschiderea ei. Urmează de aici încolo alte judecăți pe care Dumnezeu le revărsă direct asupra oamenilor răzvrățiți, și începe să apară tot mai proeminent în planul final poporul Israel, care revine în centrul atenției divine pentru evenimentele finale ale istoriei. Să continuăm studiul nostru cu atenția și reverența cuvenită, luând pentru viața noastră învățături practice și hotărâri sfinte.

Concluzii

Multe din concluziile importante au fost deja trase pe parcurs, mai ales pentru cititorul atent și silitor al Bibliei și al acestui umil studiu. Rămâne totuși să sumarizăm câteva din punctele esențiale.

- Mesajul cap. 6 (și parțial 7 și 8) al Apocalipsei, în contextul general al acestei revelații divine, este dublu: Pe de o parte ne este reamintită marea lucrare mântuitoare a Domnului și privilegiul acestuia ca Moștenitor și Răscumpărător să desigileze Cartea Sfântă de șapte ori sigilată pe care Dumnezeu i-o înmânează și care, fie că este Cartea Vieții sau altceva, are ca efect, prin deschiderea ei, precipitarea deznodământului istoriei și a judecăților de sus asupra oamenilor răzvrățiți și idolatri;
- Magnitudinea judecăților lui Dumnezeu la vremea sfârșitului ce vor veni peste lumea nepocăită este greu, dacă nu imposibil, de imaginat. Cele din textul de față reprezintă numai începutul lor. Totuși, acest exercițiu nu este inutil, ci folositor, deoarece ne ajută să punem la inimă necesitatea unei trăiri în sfințenie și a unei vieți de mulțumire și laudă activă la adresa Mântuitorului nostru;

- Este păcătos să nu realizăm imperativitatea anunțării Evangheliei celor ce nu au auzit-o încă, cât mai este timp. Uitându-ne la ce îi așteaptă pe cei ce vor rămâne în răzvrătire față de Dumnezeu, nu se poate să nu ne apuce tremurul și fiorul morții, căci acum încă se zice „Azi” și „**Ziua aceasta este o zi de veste bună. Dacă vom tăcea și dacă vom aștepta până la lumina zilei de mâine, vom fi pedepsiți.**” (2 Împ.7:9). **Dumnezeu să ne ajute la acestea! Amin!**

[LMurg](#)

CAPITOLUL 2 EVENIMENTELE CARE VOR URMA: NECAZUL ȘI VENIREA A DOUA

Evreii și Neamurile în Necaz

Text: Apocalipsa 7:1-17

Cuvântul de Aur: Apocalipsa 7:9-10 „*După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare, și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!”*”

Introducere

În secțiunea cărții Apocalipsa, cap.6-19, trebuie să menționăm doi factori distinctivi: În primul rând, sunt relevate aici trei grupuri majore de judecăți/pedepse care vor avea loc în perioada Necazului cel Mare: Pecețile (capitolul 6), Trâmbițele (capitolele 8-9) și Potirele (capitolul 16), fiecare grup având șapte judecăți/pedepse.

În al doilea rând, în această secțiune sunt incluse un număr de evenimente care se vor petrece în timpul celor trei grupări de pedepse/judecăți. Aceste evenimente prezentate ne dau detalii care ne ajută să înțelegem mai bine întreaga operațiune a lui Dumnezeu în timpul Necazului cel Mare. Deasemenea, aceste evenimente se împart în trei grupe.

Prima grupă de evenimente (Apoc.7) ne revelează Harul lui Dumnezeu manifestat pe două căi după ce a șasea pecete este ruptă/deschisă:

- Pecetluirea celor 144.000 de izraeliți (Apoc.7:4);
- Mântuirea mulțimii dintre neamuri (Apoc.7:9).

A doua grupa de evenimente (Apoc.10-14) începe cu prezentarea „*îngerului puternic*”, care revelează suveranitatea lui Dumnezeu în controlarea lucrărilor din timpul Necazului, apoi continuă cu descrierea activităților rele ale Antihristului în partea a doua a Necazului (ultimii trei ani și jumătate) și se încheie cu o serie de lucrări care anunță faptul că Dumnezeu va birui.

Toate aceste evenimente pregătesc terenul pentru vărsarea potirelor mănecii lui Dumnezeu care vor distruge împărăția lui Antihrist (Apoc.15-16).

A treia grupă de evenimente (Apoc.17:1-19:10) ne dă detalii cu privire la distrugerea Babilonului religios și economic, și cu privire la aspectele politice ale împărăției lui Antihrist. Distrugerea Babilonului va determina o mare bucurie în Cer. Apoi Hristos

Domnul se va întoarce, după perioada Necazului, și va așeza Împărăția Milenară (Apoc.19:11-20:6).

Cadru

Evenimentele prezentate în Apocalipsa 7 se vor petrece în timpul care se va derula între ruperea peceteii a șasea și ruperea peceteii a șaptea. Acel timp va fi însoțit de evenimente deosebite: un mare cutremur pe pământ și, de asemenea, „*cerul stelelor*” va fi clătinat (Apoc.6:12-13; Ev.12:25-26). Aceste cataclisme vor produce o teroare și frică de nedescris în viețile celor de pe pământ (Apoc.6:15,16).

În acest timp însă, Dumnezeu va pecetlui 144.000 de izraeliți care vor sta cu Mielul lui Dumnezeu pe Muntele Sionului (Apoc.7:4;14:1) și va mântui o mulțime de oameni din toate neamurile (Apoc.7:9). Mulți dintre cei care vor crede în Dumnezeu în perioada Necazului vor fi martirizați, dar unii vor trece prin acele zile ale mâniei lui Dumnezeu și vor intra în Împărăția Milenară în trupuri naturale, neglorificate (Mat.25:32-40).

Obiective

- Cunoscând derularea evenimentelor în lumina mesajului Cărții Apocalipsa, să-L proslăvim pe Dumnezeu pentru perspectiva Răpirii Bisericii înaintea Necazului; trăind și lucrând pentru Domnul, să avem privirile ațintite spre răsplătirea care va avea loc la scaunul de judecată al lui Hristos (2Cor.5:10).
- Știind că Răpirea Bisericii poate avea loc în orice moment, să înțelegem cât de important este să trăim viața zi de zi în continuă pregătire, în vederea acestui eveniment.
- Cunoscând modul în care Dumnezeu Își va manifesta mânia Lui în timpul Necazului și împlinind chemarea Domnului Isus de a fi pescari de oameni, să înțelegem urgența și nevoia mărturisirii Evangheliei pentru cei pierduți („*Siliți-i să intre*”).

Schiță

- A. *Sigilarea/Pecetluirea Izraeliților – Apocalipsa 7:1-8*
- B. *Salvarea celor dintre neamuri – Apocalipsa 7:9-17*

Analiză

- A. **Sigilarea/Pecetluirea Izraeliților – Apocalipsa 7:1-8**
Întrerupere în derularea mâniei lui Dumnezeu – Vv.1-3

În versetele 1 și 3, numărul „patru” este menționat de mai multe ori ca fiind un simbol care definește un „*factor universal*”. Cele patru colțuri ale pământului se referă la tot pământul (est, vest, nord, sud). Cele patru vânturi vorbesc despre furtuna divină care va veni peste tot pământul în a doua jumătate a Necazului. Cei patru îngeri țin această furtună să nu se dezlănțuie până când se va da permisiunea divină (v.3). Al cincilea înger (v.2) dă porunca să nu fie nimic vătămat până se va face pecetluirea celor 144,000 de izraeliți (v.3). Judecățile lui Dumnezeu asupra pământului (asupra mării și copacilor) vor avea loc când vor suna primele trei trâmbițe (Apoc.8:7-11).

Pecetea va cuprinde „*Numele Mielului și Numele Tatălui Său*” (Apoc.14:1) și va fi aplicată pe fruntea celor 144.000 de izraeliți. Pecetea arată faptul că ei aparțin lui Dumnezeu și El îi va ocroti. Când legământul între Israel și Antihrist va fi rupt în mijlocul Necazului (Dan.9:27), Antihrist va porni războiul împotriva lui Dumnezeu și

împotriva poporului Său ales. Ca răspuns, Dumnezeu Își va revărsa mânia peste împărăția Antihristului, așa cum este descrisă în judecățile trâmbețelor și potirelor.

Identitatea celor pecetluiți – Vv.4-8

Dumnezeu va pecetlui 144.000 de izraeliți, 12.000 din fiecare seminție a lui Israel, cu excepția seminției lui Dan, care va fi înlocuită cu seminția lui Levi. Acești izraeliți vor fi martori ai lui Dumnezeu (Apoc.12:17). Un număr mare de izraeliți vor crede în Hristos și vor fi curățiți (Zah.12:10–13:1). Mulți dintre aceștia vor fi martirizați (Apoc.12:11;13:15) dar izraeliții pecetluiți nu vor fi omorâți (Apoc.14:1), ci vor continua să fie martori ai lui Hristos până la sfârșitul Necazului. Aparent, mărturia lor îi va aduce pe mulți dintre neamuri la Hristos, dar Satan îi va omori pe mulți (Apoc.7:9-17;13:15). După Necaz, cei pecetluiți se vor întâlni cu Hristos pe Muntele Sionului și vor intra în Împărăția Lui în trupurile lor naturale (Apoc.14:1).

Notă: În enumerarea semințiilor lui Israel din vv.7:5-8, trei lucruri trebuiesc menționate:

1. *Levi este menționat între cele 12 seminții. Acest lucru nu pare să fie corect, deoarece funcțiile lor preoțești i-au separat de cele douăsprezece seminții. Se poate ca seminția lui Levi, care a „mediat” pentru Dumnezeu, să înlocuiască seminția lui Dan, care a „mediat” pentru Satan.*
2. *Seminția lui Dan este omisă din două motive posibile: Seminția lui Dan a permis închinarea adusă vițelului de pe altarul din ținutul lor (Împ.12:28-29); Relaționat cu aceasta, mulți rabini ai lui Israel argumentează că Antihrist va ieși din seminția lui Dan (Gen.49:16-17).*
3. *Iosif este menționat în locul lui Efraim. Normal, Iosif este constituit din Efraim și Manase. Unii cred că numele lui Efraim a fost omis deoarece acea seminție a permis închinarea la un alt vițel pe altarul din Betel (Împ.12:28-29).*

Concluzie: Sfânta Scriptură este clară asupra faptului că amândouă semințiile, Efraim și Dan, vor avea o moștenire în Împărăția Milenară (Ez.48:1,5). Aceste versete din Ezechiel arată clar că Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său, dar El are un program special pentru Israel (Rom.11). Oricum, Dan nu va avea parte între cei 144.000 care vor fi martori ai lui Hristos în timpul Necazului când mulți Izraeliți și mulți dintre neamuri vor fi mântuiți.

B. Salvarea celor dintre neamuri – Apocalipsa 7:9-17

Identificarea lor – v.9

Acest grup este deosebit de cei 144.000. Sunt trei contraste între cele două grupuri:

- În loc de 144.000, acest grup este numit „o mare gloată”, pe care nici un om n-o poate număra;
- În loc să fie alcătuită din oameni din cele 12 seminții ale lui Israel, această mulțime este adunată „din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă”, fapt care arată clar că este dintre toate neamurile;
- În loc să stea pe pământ, ei stau înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu în Cer.
- Faptul că sunt îmbrăcați în haine albe dovedește mântuirea lor.
- Faptul că au ramuri de finic în mâini arată că sunt gata să sărbătorească domnia lui Hristos în Împărăția Lui Milenară, pe pământ. Ramurile de finic sunt un simbol al Împărăției lui Hristos și au fost folosite la Sărbătoarea Corturilor, care este o tipologie a Împărăției Milenare.

Închinarea lor – Vv.10-12

Acești martiri dintre neamuri, mântuiți în timpul Necazului, Îl proslăvesc pe Dumnezeu și pe Miel pentru mântuirea de care au avut parte. Lauda lor îi determină pe îngeri, pe cei 24 de bătrâni și pe cele patru fături vii să cadă cu fețele la pământ și să se închine lui Dumnezeu. Această oștire cerească, formată din cei mântuiți în timpul

Necazului, la care se unesc îngerii, cei 24 de bătrâni și cele 4 făpturi vii, izbucnește într-o glorioasă doxologie, așezată între două „AMIN”-uri (AȘA SĂ FIE).

Identitatea lor confirmată de unul din bătrâni – Vv.13-14

Unul din bătrâni, în dialogul cu Ioan, clarifică faptul că mulțimea aceasta a fost mântuită în timpul Necazului. Aceștia nu sunt sfinții Bisericii, deoarece Biserica va fi izbăvită de acel ceas al mâniei lui Dumnezeu (1Tes.1:10; 5:9-11; Apoc.3:10).

Răsplătirile lor – Vv.15-17

Pentru credincioșia lor, acestor martiri:

- Li se va permite să vină înaintea scaunului de domnie divin și să-I slujească în templu lui Dumnezeu;
- Li se va face parte de prezența continuă a lui Dumnezeu cu ei;
- Li se va face parte din binecuvântările Mielului care va fi Păstorul lor.

Concluzii

1. Dumnezeu își va realiza planul Lui suveran cu privire la Israel și Neamuri.
2. În ciuda aversiunii lui Satan prin Antihrist împotriva lui Dumnezeu și a Mielului, Harul lui Dumnezeu care aduce mântuirea va fi efectiv chiar și în timpul Necazului.
3. Biruința noastră este totdeauna prin „Sângele Mielului” (Apoc.7:14;12:11).

„E Puterea ce minuni face, Sângele Mielului;

E puterea ce minuni face, în Scump Sângele Mielului”.

[V.Gabor](#)

CAPITOLUL 2 EVENIMENTELE CARE VOR URMA: NECAZUL ȘI VENIREA A DOUA

Cele Șapte Trâmbițe

Textul de studiu: Apocalipsa 8:6-9:21 și 11:15-19

Cuvântul de aur: Apocalipsa 8:6 „Și cei șapte îngeri, care aveau cele șapte trâmbițe, s-au pregătit să sune din ele”.

Introducere

Lecția de astăzi aduce în discuție a doua serie de pedepse ce vor veni peste locuitorii pământului. În capitolul șase am studiat cum cele șapte peceti, fiind rupte, au adus pedeapsă după pedeapsă. Acum vom studia cum îngerii, la sunetul trâmbiței, vor introduce alte calamități pe pământ. Scopul

lecției este nu să ne îngrozească, ci din contră, să ne îndemne la o mai mare ascultare față de Dumnezeu, pentru că suntem conștienți de la ce pedepse ne-a scăpat!

Obiective

- Să înțelegem că evenimentele descrise nu sunt simbolice.
- Să ne verificăm modul în care ascultăm de Domnul.

Șchiță

I. Introducerea celor 7 îngeri

II. Primul înger și primul sunet

III. Al doilea înger și sunet

IV. Al treilea înger și sunet

V. Al patrutea înger și sunet
VI. Vulturul cu mesaj
VII. Al cincilea înger și sunet

VIII. Al șaselea înger și sunet
IX. Îndărătnicia oamenilor
X. Al șaptelea înger și sunet

Analiză

I. Introducerea celor șapte îngeri 8:1-6

În momentul în care Mielul rupe pecetea a șaptea, se face o tăcere de o jumătate de oră în cer, cu scopul de a introduce ceva nou și important. Într-adevăr, Ioan vede șapte îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu pentru a primi șapte trâmbițe cu care să anunțe următoarele cataclisme ce vor veni peste pământ și locuitorii săi. Aceștia stau înaintea lui Dumnezeu, gata de a primi și executa ordinele pe care Dumnezeu le dă.

II. Primul înger și primul sunet V.7

Grindină și foc amestecat cu sânge: iată pedeapsa adusă de primul înger. Unii comentatori caută să explice aceste fenomene ca fiind rezultatul înarmării nucleare sau a unor activități cosmice. Nu putem ști sigur, dar un lucru este cert: Dumnezeu cere unui înger să sune din trâmbiță, acesta ascultă, și cu aceasta, prima pedeapsă din serie vine peste pământ. O treime din pământ, din pomi și din iarbă va fi distrusă de această calamitate; a treia parte din vegetație va fi arsă.

III. Al doilea înger și al doilea sunet Vv.8-9

Ceva ca un munte de foc va fi aruncat în mare și a treia parte a ei va fi distrusă: apa mării va fi transformată în sânge, viețuitoarele maritime vor muri, iar corăbiile vor fi distruse. Acel „ceva” ca un munte de foc va completa voia lui Dumnezeu de a distruge a treia parte din apele sărate.

IV. Al treilea înger și al treilea sunet Vv.10-11

Cea de a treia pedeapsă se îndreaptă spre apele dulci: a treia parte a lor va fi atacată de ceva numit „*Pelin*” și se vor face amare. O apă așa de amară, încât mulți oameni vor muri din cauza ei. Această pedeapsă nu este îndreptată în mod expres către oameni: până acum ei sunt victime colaterale.

V. Al patrutea înger și al patrutea sunet V.12

Sunetul celei de a patra trâmbițe aduce pedeapsa asupra soarelui, lunii și stelelor. A treia parte din puterea lor este afectată în așa fel încât lumina lor este mai slabă cu o treime.

VI. Vulturul cu mesaj V.13

Dacă până acum, în timpul celor prime patru pedepse, oamenii au fost loviți sau omorâți prin asociere, fiind victime colaterale, acum Dumnezeu trimite un vultur care străbate cerul și îi anunță că pedeapsa lui Dumnezeu este îndreptată spre ei în mod direct: „*vai, vai, vai de locuitorii pământului!*” Aceasta triplă interjecție din anunț ne arată că pedeapsa lor este hotărâtă.

VII. Al cincilea înger și al cincilea sunet Vv.9:1-12

Deschiderea fântânii Adâncului. Cei mai mulți comentatori sunt de părere că această stea ce apare aici (v.1) este un înger. Unii chiar afirmă că acest înger nu este altul decât Lucifer. Identitatea acestei stele ne este însă ascunsă, dar ce știm este că face tot ce face numai la porunca lui Dumnezeu. I s-a dat cheia fântânii și i s-a spus să deschidă. Ceea ce i s-a poruncit, a executat fără comentarii.

Fumul fântânii: Din Adânc iese un fum așa de gros încât acoperă văzduhul și soarele.

Lăcustele

- Misiunea lor: să chinuie oamenii.
- Puterea lor: stătea în cozile lor.
- Descrierea lor: înfricoșătoare.

VIII. Al șaselea înger și al șaselea sunet Vv.13-19

Pe lângă misiunea de a trâmbița, acest înger primește și porunca de a elibera alți patru îngeri, legați și pregătiți special pentru această zi. În subordinea lor stau însă 200 milioane de cai și călăreți. Aceștia au datoria să omoare încă o treime din numărul oamenilor de pe pământ. Versetele descriu înfățișarea cailor și modul prin care ei omorau oamenii: cu focul, fumul și pucioasa ce le ieșeau din gură.

IX. Îndărătnicia oamenilor Vv.20-21

După toate aceste plăgi și calamități, te-ai fi așteptat ca oamenii măcar să strige către Dumnezeu. Dar este de notat încăpățânarea lor: ei nu s-au pocăit de idolatria lor și nici de faptele lor rele.

X. Al șaptelea înger și al șaptelea sunet Vv.11:15-19

În locul unei nenorociri, acest sunet de trâmbiță aduce un mesaj glorios: Domnul Dumnezeu și Hristosul Său iau în primire împărăția lumii. Cei 24 de bătrâni aduc închinare Mielului și declară sosirea vremii judecării morților, adică a oamenilor fără Dumnezeu, ca și răsplătirea credincioșilor. Pentru toate va veni timpul, fie pentru judecată, fie pentru răsplătire.

Concluzie

Aceste capitole nu vorbesc despre lucruri care ar trebui interpretate simbolic. Evenimentele descrise aici se vor petrece exact așa cum sunt descrise. Pentru că toate aceste lucruri au să se întâmple, acum cât mai este har și cât încă putem să scăpăm de mânia Mielului, fiecare dintre noi ar trebui să ne cercetăm sincer să vedem dacă suntem în credință, și dacă această credință este cea mântuitoare, care ne așază cu Hristos în Dumnezeu.

Îngerii, ființe înzestrate cu o putere inimaginabilă, ascultă în totalitate de Dumnezeu. Este momentul cercetării pentru fiecare dintre noi: cum ascultăm noi de Dumnezeu, Tatăl nostru? Cum ascult eu personal de Dumnezeu? Trebuie ca și noi să dăm dovadă că ascultăm pe deplin de Dumnezeu, cu atât mai mult cu cât suntem copiii Săi.

[MLozneau](#)

CAPITOLUL 2 EVENIMENTELE CARE VOR URMA: NECAZUL ȘI VENIREA A DOUA

Cele Șapte Tunete și Cei Doi Martori

Text: *Apocalipsa 10:1-11:14*

Cuvântul de aur: *Apocalipsa 10:7 „...în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor”.*

Introducere

Șirul prezentării celor șapte trâmbițe este întrerupt între cea de a șasea și cea de a șaptea, pentru a se ni oferi informație nouă. Din moment ce sunetul trâmbiței a șaptea semnalizează sfârșitul, autorul descoperirii găsește potrivit să introducă aici o informație necesară ce nu ține de cele șapte trâmbițe, informație ce privește anumite lucruri ce se vor întâmpla înainte de sunetul celei de a șaptea trâmbițe. Informația se referă pe de o parte la o anumită revelație oferită de șapte tunete care face să se audă

glasurile lor, pe de altă parte la misiunea misterioasă a două personaje numiți martori ai Domnului.

Obiective

- Să înțelegem mila pe care Dumnezeu o manifestă în judecată
- Să învățăm să fim martori credincioși Domnului în mijlocul persecuțiilor

Cadru

Textul pe care îl analizăm este un fel de paranteză între informația legată de sunetul trâmbiței a șasea (9:13-21) și cel al trâmbiței finale, a șaptea (11:15-19). Informația oferită încearcă să răspundă la o întrebare legată de sfârșitul tainei lui Dumnezeu (10:7). Despre ce taină este vorba? Tainele sunt lucruri ascunse ale lui Dumnezeu care au fost descoperite credincioșilor Săi prin Cuvânt. Dumnezeu are multe taine despre care ne vorbește în Scripturi (ex. Coloseni 2:2, 1 Corinteni 2:1, etc.). Taina lui Dumnezeu Tatăl este Isus Hristos (Coloseni 2:2); taina evlaviei este manifestarea lui Dumnezeu în trup (1 Timotei 3:15); taina Bisericii este unirea evreilor și a neamurilor în Hristos pentru a forma mireasa Sa (Efeseni 3:3-7) și a fi luată din lume (1 Corinteni 15:51-52); etc. Care este taina la care se referă textul nostru? Este scopul lui Dumnezeu cu lumea pe care îl va realiza la sfârșitul istoriei, acela de a întemeia împărăția mesianică.

Schiță

- Îngerul*
- Tunetele*
- Martorii*

Analiză

Sunt trei informații în paragraf cu privire la împlinirea tainei a lui Dumnezeu:

A. Îngerul

A. Identitatea îngerului.

În scenă este introdus un înger grandios ce adresează problema sfârșitului. Deși unii cred că îngerul descris aici e Domnul Isus (e învăluit în nor – și Isus vine pe nori; are deasupra capului curcubeul – semnul legământului Său cu oamenii; fața este ca soarele, picioarele ca focul, glasul puternic – Apoc.1:13-16, etc.), realitatea este că mesagerul descris în 10:1-3 este un înger pe care Dumnezeu îl folosește pentru a anunța sfârșitul tainei Sale și inaugurarea programului Împărăției. O descriere similară a unui înger o avem în cartea lui Daniel 10:5-6 și este clar că acel înger nu este Domnul Isus.

B. Misiunea îngerului

Îngerul care apare în scenă în Apocalipsa 10:1-11 este un mesager ce reprezintă fidelitatea lui Dumnezeu față de legământul Său. De aceea e în nor și are curcubeul deasupra capului; de aceea are în mână o carte care conține legământul lui Dumnezeu cu poporul Său. Picioarele ca niște stâlpi de foc ne amintesc de prezența lui Dumnezeu într-un stâlp de foc în pustie, iar faptul că picioarele îngerului sunt postate pe pământ și pe mare ne arată universalitatea mesajului și a legământului Său cât și faptul că autoritatea lui Dumnezeu se extinde peste acestea (de trei ori este repetată expresia *pe mare și pe pământ*).

C. Mesajul îngerului

Îngerul jură pe Cel ce este viu în vecii vecilor că nu va mai fi nici o zăbavă, ci când îngerul al 7-lea va suna din trâmbiță se va sfârși taina lui Dumnezeu (10:6-7).

Îngerul anunță nu sfârșitul timpului, ci sfârșitul așteptării. Dumnezeu este gata să-Și întemeieze împărăția efectuând judecata necesară asupra pământului.

D. Acțiunea îngerului

Glasul din cer îi cere lui Ioan să meargă la înger și să ceară cartea pe care acesta o ținea în mână. Ioan procedează după cum i se cere și îngerul îl instruește să mănânce cartea, care va fi dulce în gură și amară în pânțece, comunicându-i-se faptul că el va trebui să profețască din nou despre popoare, limbi și împărați. Profețirea nu este o obține pentru omul lui Dumnezeu, ci este o datorie ce nu o poate evita.

Secțiunea ce urmează în Apocalipsa cuprinde într-adevăr evenimente în care sunt incluse popoare, mulțimi, limbi vorbite pe fața pământului și potențați care dobândesc puterea pentru o vreme scurtă.

Cartea trebuia înghițită (cf. Eze.2:8-3:3), însemnând că mesajul divin trebuie însușit în primul rând de vestitor. Gustul cărții este și dulce și amar, deoarece mesajul divin cuprinde atât promisiuni dulci, cât și avertizări și judecăți amare, iar cel care este chemat să le rostească simte pentru cei care vor fi judecați.

B. Tunetele

La apariția și la strigătul puternic al îngerului se aud șapte tunete care transmit un anumit mesaj pe care Ioan este gata să îl înscrie, dar este sfătuit să pecetluiască mesajul și să nu îl redea în scris. Ce sunt cele șapte tunete, și care este mesajul legat de glasul lor?

Din moment ce expresia „*cele 7 tunete*” are substantivul articulat, lucrul acesta ne spune că mesajul lor era cunoscut de Ioan, fiind inteligibil (cf. Ioan 12:28-29). Psalmul 29 are în conținutul său expresia „*glasul Domnului*” repetată de șapte ori și indică o judecată a lui Dumnezeu pentru cei necredincioși, și binecuvântarea lui Dumnezeu pentru cei mântuiți. Tunetele sunt semn al judecății lui Dumnezeu.

Prin judecată, Dumnezeu elimină răul și răsplătește binele. S-ar părea că cele șapte tunete sunt o serie adițională de plăgi pregătite pentru timpul necazului cel mare.

De ce sunt sigilate? Unii cred că mesajul celor șapte tunete este imposibil de redat în limbă umană. Alții susțin că incapacitatea oamenilor de a se pocăi elimină necesitatea înregistrării acestei revelații. Dacă cele șapte tunete reprezintă o serie de plăgi pregătite pentru Necazul cel mare, și dacă lui Ioan i s-a cerut să le pecetluiască, o explicație posibilă este că Dumnezeu, în mila Lui, diminuează magnitudinea judecății și scurtează timpul necazului, după cum ni se spune în Matei 24. Șapte judecăți, care ar trebui să fie mai rele decât seriile anterioare, sunt eliminate de Dumnezeu și, pentru a împlini promisiunea oferită prin înger că nu va mai fi nici o zăbavă, se trece la ultimele șapte judecăți, ale potirelor, prin care este distrusă împărăția și dominația fiarei. Ultimele șapte judecăți, reprezentate prin cele șapte potire sunt absolut necesar pentru a elimina domnia fiarei asupra pământului.

C. Martorii

A. Locul activității lor

Capitolul 11 ne îndreaptă atenția asupra Ierusalimului și asupra poporului ales. Lui Ioan i se cere să măsoare Templul, ceea ce ne spune că în Necazul cel mare evreii vor avea un locaș în care vor practica închinarea mozaică. Se deosebesc două părți: altarul și cei ce se închină acolo, și curtea de afară care e lăsată nemăsurată deoarece va fi călcată în picioare de neamuri timp de 42 de luni. Unii văd în cele două entități pe evreii credincioși la altar, și pe cei necredincioși lăsați în curtea exterioară, și de aceea vor fi călcați în picioare. Alții cred că altarul reprezintă sufletul credincioșilor, pe când curtea reprezintă trupul acestora, și prin urmare ei pot fi vătămați în trup, dar nu în suflet. Iarși, unii cred că altarul reprezintă Biserica în victoria sa spirituală, pe când curtea reprezintă Biserica în aspectul ei temporal, când e supusă persecuției.

B. Timpul activității lor

De fapt, cele 42 de luni sunt o indicație clară că ne aflăm în Necazul cel mare, timp în care inițial evreii sunt încurajați de Antihrist să își practice religia, pentru că în a doua jumătate a Necazului (la care face referire textul), Antihristul să pornească prigoana evreilor după ce intră abuziv în Templul acestora și pretinde închinare (2Tes.2). Zaharia 2:1-5 ne arată că Dumnezeu măsoară unele lucruri și le păzește, pe când altele rămân nemăsurate, ceea ce ne spune că pot fi distruse. Cei care se închină la altar reprezintă pe evreii care se pocăiesc, pe când cei reprezentați de curtea Templului sunt cei ce rămân la periferie și nu beneficiază de ocrotirea divină.

C. Esența activității lor înțeleasă din identitatea lor

Sunt două personaje aduse în prim plan în acest paragraf, despre care au fost avansate tot felul de interpretări: că reprezintă fie Legea și Profeții, fie Legea și Evanghelia, fie Vechiul și Noul Testament, fie Israelul și Biserica, fie două din cele șapte biserici de al începutul cărții (Smirna și Filadelfia), etc.

De fapt, cele două persoane prezentate în cap. 11 sunt două personalități ce vor apare în poporul lui Dumnezeu la vremea sfârșitului și vor acționa în timpul Necazului cel mare. Sunt doi profeți ce acționează 1260 de zile, adică 42 de luni, ceea ce înseamnă trei ani și jumătate, tocmai în perioada cea mai strămtorată pentru evrei. Cu privire la identitatea lor au fost de asemenea emise diverse păreri, ba că ar fi Enoh și Ilie, care nu au văzut moartea, și prin urmare trebuie să moară și ei conform lui Evr.9:27, ba că ar fi Zorobabel și Iosua, cele două sfeșnice și mlădițe (Zah.4:11-14), ba că ar fi Ioan și Iacov, sau Petru și Pavel, etc.

De fapt cei doi sunt profeți modelați în duhul și puterea a două personalități marcante ale Vechiului Testament, Moise și Ilie, care reprezintă Legea și Profeții. Fariseii (Ioan 1:21) voiau să știe dacă Ioan Botezătorul este Ilie, sau Prorocul (referire la cel anunțat de Moise în Deuteronom 18:18).

Sunt doi martori ai Domnului, doi măslini, ce au o misiune specială de restaurare a poporului ca pe vremea lui Zorobabel și Iosua, două sfeșnice ce luminează în întunericul Necazului, doi proroci cu activitate mondială, care oferă Cuvântul Domnului în perioada rătăcirii pământului. Lucrarea de contrafacere a fiarei și a prorocului mincinos este contracarată de acești doi unși ai Domnului, care fac minuni ca și Moise și Ilie și nu pot fi vătămați până nu își sfârșesc misiunea. Ei au ca misiune deconspirarea lucrărilor fiarei, proclamarea Evangheliei mântuitoare și a judecății divine și pregătirea căii Domnului.

Așa cum în timpul lui Moise Dumnezeu și-a scos din robie poporul, și așa cum în timpul lui Ilie, Dumnezeu a eliminat apostazia din poporul Său, tot astfel prin cei doi trimiși ai Săi, Dumnezeu Își scoate din servitute poporul și elimină apostazia dintre evrei, mântuind o rămășiță. Moartea și învierea celor doi martori și cutremurul de pământ devastator pe care îl suferă Ierusalimul duce la pocăința evreilor. Cei rămași au dat slavă lui Dumnezeu (11:13). Din moment ce evreii se pocăiesc și calea Domnului este pregătită, venirea lui Mesia a doua oară este gata de declanșare. Trâmbița a șaptea anunță tocmai acel moment glorios al revenirii lui Mesia (11:15-19). Dar din moment ce în acest capitol a fost menționată fiara, capitoarele 12 și 13 nu fac altceva decât să descrie pe larg personalitate fiarei, agenda acesteia și circumstanțele în care acționează.

Concluzii

Dumnezeu Își manifestă mila pe care o are față de rasa umană prin faptul că a fost gata să-L sacrifice pe Domnul Isus Hristos pentru a-i mântui de la judecată pe cei ce au crezut. Cu aceasta însă vine și necesitatea judecății pentru toți cei ce L-au respins pe Fiul, deoarece altfel jertfa ar fi fost zadarnică, Dumnezeu ar fi fost dovedit nedrept, și răul nu ar fi fost stârpit din noua creație, implicația fiind că și judecata divină este tot parte din mila Domnului.

Am învățat astfel și de ce trebuie să fim martori credincioși Domnului în mijlocul persecuțiilor. [NWhittaker](#)

CAPITOLUL 2 EVENIMENTELE CARE VOR URMA: NECAZUL ȘI VENIREA A DOUA

Semnul femeii

TEXT: *Apocalipsa 12:1-17*

Cuvântul de aur: *Apocalipsa 12:7* „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos”.

Introducere

Acest capitol constituie scenariul unui conflict dintre forțele binelui și ale răului, cu scene ce alternează între Cer și pământ. Alianța răului este constituită din forțele malefice omenești, care s-au pus în slujba diavolului și a îngerilor căzuți, sub comanda directă a Luceafărului strălucitor aruncat pe pământ, adică a Satanei, care declanșează ostilitățile atât împotriva pământului cât și a cerului. Acel conflict anunțat de Dumnezeu în Geneza 3:16, ajunge acum la apogeu. Aprofundând acest capitol, vom înțelege sursa și planul persecuției, îndreptate împotriva poporului Israel, împotriva lui Mesia și a celor credincioși.

Să urmărim desfășurarea conflictului, inițiat de diavolul, așa după cum ni-l descrie Ioan.

Obiective

- Să conștientizăm faptul că în decursul istoriei Diavolul a luptat în vederea zădărnirii planului de mântuire a oamenilor, voind să împiedice în orice fel lucrarea lui Mesia;
- Să identificăm momentul limitării puterii Diavolului și îngerilor lui;
- Să realizăm că Dumnezeu este cel care va aduce „necazul lui Iacov” și tot El îi va proteja pe evreii care vor crede în Domnul Isus ca Mesia.

Schiță

- Agresiune împotriva Unsului*
- Agresiune împotriva Cerului*
- Agresiune împotriva poporului Israel*

Analiză

A. Agresiune împotriva Unsului (Mesia) Vv. 1-6

Aversiunea Diavolului împotriva Unsului s-a născut atunci când Dumnezeu i-a spus că în conflictul lor Fiul va fi rănit, iar el va fi zdrobit. De aceea, atenția sa nemijlocită a fost îndreptată spre poporul ales, încercând să oprească nașterea, atentând la viața și ascensiunea unui lider (în speță a lui Mesia). În aceste versete ne sunt prezentate personajele în conflict și deznodământul acestei agresiuni.

Obiectul agresiunii (primul semn), Vv.1,2: Cuvântul „semn” poartă conotația de miracol, care poate fi văzut ca menit să reveleze sau să explice însemnătatea unui adevăr sau a unei idei (*Mat.12:38; 24:30; Luca 21:11*). Femeia descrisă aici reprezintă națiunea israelită, pentru următoarele motive:

- din ea s-a născut Copilul, adică Mesia, Mica 5:2-4;
- în Vechiul Testament, națiunea Israelului este asemănată cu o femeie, iar Dumnezeu ca fiind bărbatul ei (*Isa.54:5-7; 66: 6-9; Ier.3:6-9; Mica 4:10*);
- elementele tabloului în care ea este învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap, le găsim în *Gen.37:9-10*, unde soarele, luna și stelele reprezintă familia lui Iacov din care se naște poporul israelit. Cele 12 stele pe cap reprezintă cele 12 seminții ale lui Israel.

Pavel enunță clar acest fapt în *Rom.9:4-5*. Metafora nașterii este des întâlnită în Scriptură, fiind folosită chiar de Domnul Isus (*Ioan 16:21*). Particularitatea acestei referințe proiectează emfaza pe durere și suferință, fizică și spirituală, ca un preludiv al nașterii lui Mesia, ca o descriere a travaliului comunității din care urma să se nască El.

Protagonistul agresiunii (al doilea semn), Vv.3-4: Balaurul roșu cu șapte capete, zece coarne și șapte cununi împărătești pe capete, este Diavolul sau Satana (V.9). Descrierea de balaur poartă conotația ferocității acestui personaj, predispus să facă rău și să distrugă (*Iov.41:1-34*).

- culoarea roșie îl identifică a fi criminal, murdar de sânge, din toate comploturile puse la cale împotriva copiilor lui Dumnezeu;
- cele șapte capete reprezintă șapte munți (*Apoc.17: 9*);
- cele zece coarne, reprezintă zece împărați, (*Apoc.17: 12, Dan. 7: 24*) care așteaptă investirea din partea diavolului, pentru a governa o scurtă perioadă împreună cu el, în imperiul care se va naște.
- cele șapte cununi împărătești, reprezintă concentrarea puterii despotice a diavolului în mâinile a șapte împărați, prin care acesta își va face lucrarea de amăgire și de dominare a lumii în acea perioadă;
- stelele pe care le trăgea cu coada (a treia parte) reprezintă îngerii care s-au răzvrătit și au fost aruncați împreună cu el pe pământ (*Isa.14:12-17*).

Ineficacitatea agresiunii, Vv.5,6: Planul diavolului nu a dus la rezultatul scontat. Chiar dacă în momente cruciale ale istoriei a fost un „balaur” care a vrut să prevină nașterea lui Mesia, la împlinirea vremii acest magnific eveniment a avut loc, prin agenția nemijlocită a lui Dumnezeu. Prin intervenția directă a lui Dumnezeu Copilul este:

Născut fizic. La nașterea lui Moise, Diavolul s-a folosit de Faraon să împiedice perpetuarea genealogiei Mesianice (*Ex.1:15,16; Ez.29:3*). Nebucadnețar, în multiplele ofensive asupra Ierusalimului, încearcă să distrugă toți tinerii de viță nobilă, pentru a extermina familia regală, iar Domnul îl numește „balaur” (*Ier.51:34*). Haman este un alt „balaur” care obține semnătura Împăratului pe un ordin de exterminare a evreilor (*Est.3: 8-11*). Apoi, la nașterea Domnului Isus, Irod, instigat de „Balaurul cel vechi,” pune în scenă, fără succes, un plan diabolic de anvergură, pentru a zădărnici planul lui Dumnezeu (*Mat.2:16*). Ultimul asalt a fost efectuat prin Iuda, atunci când l-a trădat și vândut pentru crucificarea pe Domnul Isus, însă acest ultim asalt a constituit cea mai mare înfrângere a Diavolului;

Răpit la Dumnezeu. În această expresie este cuprinsă viața pământească a Domnului Isus, moartea, învierea și înălțarea la cer;

Investit cu autoritate absolută. Odată înălțat la cer, Domnul Isus este pus de Dumnezeu să domnească. Autoritatea Sa absolută se va manifesta în mileniu, când va domni peste tot pământul, cu un toiaș de fier (*Ps.2:9*).

În același timp, Dumnezeu intervine și pentru protecția poporului Israel, pregătindu-i un loc de refugiu în pustie, unde să fie ferit de atacurile celui Rău, o perioadă de trei ani

și jumătate, în a doua parte a Necazului cel mare, caracterizată de o cruzime feroce din partea satanei.

B. Agresiune împotriva Cerului, Vv.7-12

Atunci când Diavolul s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, i-au fost luate gloria și frumusețea, lăsându-i-se puterea și dreptul de acces în sferile cerești. Eșecul Balaurului de a împiedica venirea lui Mesia și de a distruge definitiv poporul din care urma să se nască El, a dus la transferarea scenei acestei acțiuni, de pe pământ în sferile cerești. La acest moment, el mai are încă acces în cer. Aici are loc o încheștare între doi lideri și aliații lor.

Coaliția binelui, v.7a: Este formată din Îngerul Mihail și îngerii săi. Acest înger l-am mai întâlnit în Vechiul Testament, el fiind ocrotitorul poporului Israel (menționat de cinci ori în Scriptură, *Dan.10:13,21; 12:1; Iuda 9, Apoc.12:7*). Numele lui înseamnă: „Cine este ca Dumnezeu?” Se pare că el ocupă cea mai înaltă funcție în ierarhia îngerilor, fiind numit *Arhanghel*, (*Iuda 9*) și „*una din căpeteniile cele mai de seamă*” (*Dan.10:13*). Cu toate că aceștia s-au întâlnit anterior, până în acest punct al istoriei, nu a existat un conflict direct între Mihail și Satan, Mihail tratându-l cu respect.

Coaliția răului, Vv.7b-9: Reprezentată de Balaurul sau Diavolul și îngerii lui, care fuseseră odată îngeri ascultători, dar s-au răzvrătit împreună cu el și au fost alungați din cer. Conform v.4, aceștia au constituit a treia parte din oștile cerești.

Balaurul cel mare, este numit așa din cauza cruzimii lui, dezvăluind caracterul lui vicios și feroce. Legendele îl prezintă ca pe un monstru.

Șarpele cel vechi, acest nume ne reamintește de Eden, de înșelarea primei perechi. Aceasta arată șiretenia, perfidia și prefăcătoria lui.

Diavolul, ce îl identifică a fi calomniator, defăimător și acuzator (*Zah.3:1,2*).

Satana, sub acest nume se ascunde adversarul declarat al Domnului Isus și dușmanul evident al lui Dumnezeu și al poporului Israel (*Mat.4:1-11*).

În această încheștare, coaliția răului este învinsă și aruncată pe pământ. Aruncat, este modul cel mai rușinos de a părăsi cerul, la care nu va mai avea acces niciodată. Atacul Satanei a fost progresiv. Mai întâi a încercat împiedicarea nașterii lui Mesia și persecutarea poporului Israel, nereușita acestui fapt ducând la confruntarea cu Mihail, ocrotitorul poporului Israel, pentru ca în final ultima confruntare să fie cu Copilul care va domni cu un toiaș de fier și care îl va zdrobi pentru totdeauna, aruncându-l în lacul de foc și de pucioasă (*Apoc.20:2*).

Imnul victoriei, Vv.10-12: Eliberarea cerului de elementele răului, a declanșat o cântare a bucuriei, în rândul sfinților care au crezut în Domnul Isus și se aflau în cer. Ei au fost martorii faptului că Satana, cu sau fără motiv, îi păra pe cei credincioși de pe pământ la Dumnezeu. Ei proclamă acum victoria pe baza a trei elemente:

Sângele Mielului. Jertfa Domnului Isus a fost suficientă pentru a ierta păcatele trecute și viitoare ale credincioșilor. Chiar dacă aceștia au păcătuit accidental, Domnul Isus a plătit anticipat și pentru ele, de aceea pâra satanei nu a avut nici un efect asupra lor.

Cuvântul mărturisirii lor. Cei credincioși, având experiența iertării și înnoirii lui Dumnezeu, prin sângele Mielului, nu mai pot fi ușor amăgiți de Diavolul.

Riscul martirajului. Cei care au beneficiat de sângele Mântuitorului și au fost gata să eludeze amăgirile Diavolului, au ajuns la convingerea că viața nu le mai aparține lor, ci lui Dumnezeu, de aceea au fost gata să socotească moartea ca pe un câștig (*Filp.1:21*).

În ceruri răsună Imnul victoriei, iar pe pământ se întetește persecuția, deoarece diavolul este cuprins de o mânie mare, pentru că timpul activității lui s-a scurtat dramatic.

C. Agresiune împotriva poporului Israel, Vv.13-17

Dacă la începutul capitoului am văzut aversiunea diavolului împotriva Copilului și doar colateral împotriva poporului Israel, în acest paragraf asistăm la o

focalizare exclusivă asupra neamului Domnului Isus. Această perioadă coincide cu cea de a doua jumătate a săptămânii profetită de Daniel în cap.7:25. Așadar toată atenția sa este focalizată asupra națiunii Israel, alcătuită în acest paragraf din două entități.

Femeia. Este vorba de aceeași entitate care a fost prezentată la începutul capitolului, adică Israel, pe care diavolul a început să-l urmărească cu o dublă amenințare periculoasă:

Pericolul:

Persecuției. Persecuția poporului Israel este parte a programului diavolului de a se opune și împiedica planul lui Dumnezeu cu privire la rasa umană, prin poporul ales.

Suprimării. Pierzând bătălia atât pentru Copil cât și pe cea cu arhanghelul Mihail, diavolului îi rămâne o singură șansă, aceea de a extermina poporul ales. Acest moment este cel despre care vorbește Domnul Isus în *Mat.24:15-22*, când îi avertizează pe evrei că atunci când înverșunarea diavolului va atinge cote maxime, să fugă în pustie (la munți).

Protecția. Când furia diavolului se va revărsa asupra evreilor ca un râu, pământul își va deschide gura și va înghiți râul, adică munții pustiei în care se vor refugia evreii vor estompa această furie, oferind-le protecție. Nu ni se spune cine va veni în ajutorul femeii, însă deducem din text că aceasta este o forță exterioară, mai puternică decât cea a diavolului, concluzionând astfel că vine din partea Domnului prin:

➤ **Mijloc de locomoție: Aripi.** Protecția divină manifestată în vechime pentru poporul Său este metaforic descrisă ca un zbor pe aripi de vultur (*Ex.19:4; Deut.32:9-12*). Aluzia la aripile vulturului descrie ideea de deplasare rapidă și protecție sigură, fără alte pericole.

➤ **Loc de refugiu.** Femeii îi este oferită spre protecție pustia, un mediu izolat, lipsit de oricare alt mijloc de ajutor. În acest moment, evreii vor înțelege că ajutorul vine în exclusivitate de la Dumnezeu.

➤ **Mijloc de subzistență.** Femeia beneficiază, prin intervenție divină, de un loc de refugiu, facilitatea de a se deplasa, și în același timp de mijloacele de trai necesare, pe o perioadă anume de timp. O vreme (un an), vremi (doi ani), jumătatea unei vremi (o jumătate de an), în total trei ani și jumătate. Este aceeași redare a timpului ca în *Daniel 7:25*. Mai avem alte referiri la această perioadă de timp, precum cea din *v.6*, 1260 de zile sau o redare în luni, *v.11:2*. Așadar, toate aceste moduri de redare a zisei durate, în zile, luni și vremi, se referă la aceeași perioadă de timp, și anume, ultima parte a săptămânii (șapte ani), a Necazului cel mare, al cărui început profetul Daniel îl redă prin cuvintele „la jumătatea săptămânii” (*Dan.9:7*).

Odată cu refugierea miraculoasă a femeii în pustie și ineficacitatea oricărei metode de a o extermina, datorită intervenției divine, diavolul experimentează încă un eșec. Știind că vremea în care poate înșela, persecuta și omori oamenii este tot mai scurtă, el își îndreaptă atenția spre o altă entitate și anume spre:

Rămășița seminței femeii. După toate aparențele, această entitate mai mică (rămășiță) este parte a poporului Israel, care nu a plecat (zburat) în pustie, sau la care diavolul mai are cumva acces, încercând să-i distrugă în mod individual. Câteva caracteristici ne conduc la concluzia că aceștia sunt tot evrei:

- **Rămășița seminței ei.** Această expresie îi identifică a fi descendenți ai poporului Israel, după cum în Evangheliile ei înșiși se identifică a fi fiii lui Avraam, prin expresia „sămânța lui Avraam”.
- **Cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu.** Păzirea poruncilor lui Dumnezeu este caracteristică în primul rând evreilor, apoi celor credincioși.
- **Cei care țin mărturia lui Isus Hristos.** Această expresie îi descrie pe evreii care vor crede în Domnul Isus Hristos, în timpul „necazului lui Iacov”, mai exact cei care vor crede în profetiile care au prevestit

venirea lui Mesia, întruparea Lui și jertfa de ispășire efectuată de El la prima Sa venire.

În concluzie, rămășița seminței femeii sunt evreii mesianici, din a căror cauză spunea Domnul Isus că zilele de necaz vor fi scurtate. Nu trebuie să înțelegem că va fi scurta Necazul cel mare, ci doar durata persecuției evreilor mesianici din timpul Necazului cel mare.

Concluzii

Menirea diavolului și a îngerilor lui este să stăpânească și să controleze lumea și văzduhul, agresându-i în această vreme nu doar pe evrei, ci și pe cei credincioși. De aceea, Pavel ne avertizează că „...noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești”. *Efes.6:12*

Istoria palpitantă a evreilor stă să înceapă. Două treimi din ei vor fi exterminați în timpul Necazului cel mare, apoi, printr-un miracol enunțat în *Zah.12:10*, se vor întoarce la Domnul, care-i va proteja de furia dezlănțuită a diavolului.

[CBradu](#)

CAPITOLUL 2 EVENIMENTELE CARE VOR URMA: NECAZUL ȘI VENIREA A DOUA

Semnul Fiarei

Textul: *Apocalipsa 13*

Cuvântul de Aur: *Apoc.13:8* „Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat”.

Introducere

Persecuția a fost întotdeauna parte din relația credincioșilor cu lumea. Sistemul politic, social, economic numit generic „lumea” a fost întotdeauna ostil lui Dumnezeu și credincioșilor, pentru că acest sistem este controlat de cel rău, pe care Domnul Isus îl identifică drept „stăpânitorul lumii acesteia”. Epoca vechiului testament a văzut prigoana împotriva prorocilor Domnului; astfel, când Domnul Isus plânge pentru Ierusalim, îl caracterizează ca un oraș care îi omoară pe proroci. Biserica a fost persecutată tot timpul istoriei ei în diferite locuri ale lumii. Prigoana împotriva oamenilor credincioși va continua și după răpirea Bisericii. Partea aceasta a cărții Apocalipsa ne revelează parte din această prigonire, puterea care o cauzează, și agenții care o vor implementa.

Cadru

Viziunea din cap.13 se încadrează în cadrul mai larg al acțiunilor Diavolului împotriva poporului sfinților, și implicit împotriva lui Dumnezeu. Cap.12 ne prezintă încercarea nereușită a balaurului de a o nimici atât pe femeia care a născut, cât și pe copilul născut de ea. În ultimul verset ni se spune că balaurul, mâniat că încercarea sa a eșuat, a pornit să facă război cu oamenii din seminția femeii care sunt credincioși Domnului Isus. Fără altă tranziție, la începutul cap.13, Ioan vede ieșind din mare o fiară căreia balaurul îi dă puterea sa, și care pune în practică planul balaurului. Înțelegem deci că această fiară este instrumentul prin care Diavolul lucrează ca să-și împlinescă planul.

Obiective

- Să învățăm ce evenimente vor precede instaurarea împărăției pământești a Domnului
- Să credem că toate lucrurile, chiar prigonirile, sunt strict controlate de Dumnezeu.

Schiță

- A. *Fiara ridicată din mare*
- B. *Fiara ridicată din pământ*

Analiză

Capitolul 13 introduce în scena istoriei două fiare, cu identități, caracteristici, și misiuni distincte. Totodată, este evident că aceste fiare lucrează împreună cu același scop, și sunt animate de aceeași putere, și anume Diavolul. E ușor de observat că aceste trei personaje: balaurul, fiara ridicată din mare, și fiara ridicată din pământ formează o trinitate a răului, care imită Sfânta Trinitate a Tatălui, Fiului, și Duhului Sfânt.

A. *Fiara ridicată din mare Vv.1-10*

Descrierea fiarei

Primul lucru pe care Ioan îl menționează despre această fiară este că are șapte capete și zece coarne. Fiecare cap pare a avea o identitate distinctă, pentru că pe capete erau scrise nume; aceste nume reprezintă hule împotriva lui Dumnezeu. Fiecare din cele zece capete are o diademă regală, ceea ce denotă autoritate, sau putere politică. În al doilea rând, această fiară pare a fi compusă din mai multe animale sălbatice: leopard, urs, și leu. Aceste animale sunt aceleași cu primele trei fiare descrise de Daniel în capitolul 7 al cărții sale, și care în proorocia lui reprezintă trei mari imperii.

Puterea fiarei

În versetul 2 aflăm că Diavolul a dat acestei fiare autoritatea sa, cu care fiara își instaurează stăpânirea asupra întregii lumi. Încă patru lucruri sunt menționate care i s-au dat, fără să se specifice cine i le-a dat: o gură care rostea hule, v.5; un timp de 42 de luni când să lucreze v.5; să facă război împotriva sfinților și să-i biruiască v.7; și stăpânire peste tot pământul v.7. Din cauza puterii mari a fiarei, toți oamenii necredincioși vor fi amăgiți să i se închine.

Lucrarea fiarei

Lucrarea fiarei corespunde cu puterea care i-a fost dată. Primul lucru observat de Ioan a fost că fiara hulea pe Dumnezeu (Vv.1,5). În al doilea rând, fiara va prigoni pe credincioși (v.7). În al treilea rând, va impune un guvern mondial (Vv.7,8). Avertismentul dat în versetele 9 și 10 e înțeles de cei mai mulți ca o chemare adresată credincioșilor să sufere cu răbdare prigoana și să rămână credincioși.

Identitatea fiarei

Textul nostru nu numește în mod explicit această fiară, dar în v.18 Ioan ne spune că numărul fiarei este un număr de om. Tentativele de a identifica acest om se bazează pe faptul că în multe limbi, printre care ebraica, greaca, și latina, numerele erau reprezentate prin anumite litere. Adunând valoarea numerică a literelor unui nume se calculează un număr al numelui respectiv. Până acum mai mulți candidați au fost propuși, printre care diferiți împărați romani, papa, Hitler etc., dar evident fără succes. O altă abordare a acestui număr se bazează pe observația că e o repetare a numărului 6, care datorită faptului că e cu 1 mai puțin decât 7, numărul perfecțiunii, poate semnifica imperfecțiunea. Din aceasta perspectivă, numărul 666 arată că fiara eșuează la toate nivelele în tentativa de a-l imita pe Dumnezeu.

Textul din 2 Tes. 2:1-12 de asemenea prezintă un om care are caracteristicile fiarei, și pe care îl numește „omul fărădelegii”. Ioan dă un titlu omului acestuia care neagă pe Tatăl și pe Domnul Isus, și anume „Antihrist” (1 Ioan 2:18-23). Bazat pe

asemănările acestui text cu profeția lui Daniel, și cu unele indicații din Apoc. 17, unii comentatori consideră această fiară a fi și un sistem politic, mai specific, Imperiul Roman. Cred că putem considera fiara ca un tandem format din Antihrist și sistemul politic pe care îl va impune lumii. Nu e neobișnuit ca un lider politic, în general un dictator, să se identifice cu aparatul care îl ține la putere, de exemplu Hitler și Germania nazistă.

B. Fiara ridicată din pământ Vv. 11-18

Ioan nu ne spune explicit lucrul acesta, dar se pare că fiara ridicată din mare dispare (sau se retrage) din scena istoriei, cel puțin temporar, și în locul ei apare o altă fiară, ridicată din pământ, care lucrează ca agent al primei fiare.

Descrierea fiarei

Mult mai puține detalii ni se dau despre această fiară, cu excepția contrastului izbitor dintre coarnele ca de miel și vorbirea de balaur. Evident, fiara vrea să se arate blândă, dar caracterul ei demonic va ieși la iveală.

Puterea fiarei

Toată puterea Antihristului i-a fost dată acestei a doua fiare; în mod special e scoasă în evidență puterea de a face semne miraculoase.

Lucrarea fiarei

Fiara ridicată din pământ va lucra în două feluri. Întâi, își va folosi puterea de a face minuni ca să înșele pe locuitorii pământului (un termen folosit în Apocalipsa pentru a desemna pe oamenii necredincioși). Astfel, va coborî foc din cer și va da suflare unei icoane a lui Antihrist, pe care oamenii o vor face la porunca lui. În al doilea rând, fiara va folosi violența împotriva celor care nu i se supun de bună voie, și care nu se închină icoanei fiarei dintâi. Două lucruri va realiza fiara ridicată din pământ:

- O religie universală, care va aduce închinare Antihristului (Vv.12,15). Dovada acceptării acestei religii și a autorității lui Antihrist va fi un semn aplicat pe frunte sau pe mâna dreaptă.
- O economie centralizată, sau cel puțin supravegheată central, astfel încât doar cei care au primit semnul fiarei să poată vinde și cumpăra.

Identitatea fiarei

În textul nostru această fiară nu este numită, dar e ușor de identificat cu „*prorocul mincinos*” numit de Ioan așa în altă parte (de exemplu în Apoc.20:10). Ca și în cazul lui Antihrist, acesta este un titlu care descrie scopul și lucrarea fiarei, și anume acela de a acționa ca proroc al falsei religii a Antihristului.

Concluzie

Evenimentele care vor precede imediat venirea a doua a Domnului Isus și instaurarea împărăției Lui de o mie de ani vor fi neegalate în violență și falsitate. Atunci i se va permite Diavolului să-și exercite, direct și prin slujitorii lui, toată puterea, atât împotriva lui Dumnezeu, cât și împotriva locuitorilor pământului. Chiar și atunci însă vor fi oameni credincioși, care vor alege mai degrabă să moară decât să se închine lui Antihrist.

[ODobria](#)

Trei Avertismente

Text: *Apocalipsa 14*

Cuvântul de aur: *Apocalipsa 14:7 „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”*

Introducere

Cartea Apocalipsa nu înșiră evenimentele sfârșitului în ordine strict cronologică. Prezentarea materialului este ca într-un roman fluviu. Într-un astfel de roman, acțiunea este prezentată cu anumite personaje și informații până la un punct unde se oprește, apoi narațiunea este urmărită pe alt plan, cu alte personaje și alte acțiuni din alt moment al romanului, ca din nou să se oprească și să se reia dintr-un punct unde acțiunea fusese oprită anterior. Capitolul 14 al cărții prezintă scene de la sfârșitul Necazului cel mare, când Domnul este pe punctul de a strânge recolta întregului pământ.

Obiective

- Să înțelegem că Domnul este cel ce încheie istoria prin actul de judecată și răsplătire.
- Să rămânem credincioși Mântuitorului nostru indiferent de circumstanțele în care trăim.

Cadru

Capitolele anterioare, 12 și 13, ne prezintă șapte protagoniști ai evenimentelor sfârșitului. Întâi este *femeia* învăluită în soare având luna sub picioare și doisprezece stele pe cap (12:1), evident *națiunea evreilor*. Apoi este *Fiul de parte bărbătească* născut de femeie (12:2,5), Domnul nostru Isus Hristos, care are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Al treilea este *balaurul mare și roșu* cu șapte capete și zece coarne, care este identificat în 12:9 a fi Satana, șarpele cel vechi. Acesta, care trage după sine cu coada o treime de stele (îngeri) este în luptă cu *arhanghelul Mihail* (12:7) și îngerii acestuia. În acest conflict este antrenată o categorie specială de evrei, *rămășița femeii*, categorie ce descrie pe acei evrei ce țin mărturia lui Isus Hristos. Urmează în prezentare *o fiară* ce iese din mare care la rândul ei are șapte capete și zece coarne (13:1-3) ca în cele din urmă să fie adusă în față o *altă fiară* ce se ridică din pământ și care are două coarne ca un miel dar vorbea ca un balaur, care determină pe locuitorii pământului să se închine fiarei ridicată din mare.

Conflictul este descris după cum urmează: Când balaurul cel mare și roșu își dă seama că a pierdut ocazia să-L distrugă pe copilul destinat să conducă popoarele cu un sceptru de fier, deoarece acesta a fost ridicat la cer, el trece la luptă împotriva femeii, adică a națiunii evreiești. În conflict intervine arhanghelul Mihail, care este apărătorul poporului evreu (Daniel 12:1). Diavolul pierde accesul la cer și de aceea își concentrează eforturile pe pământ ca să distrugă poporul evreu (12:12-13). În mod miraculos, evreii sunt salvați ca și popor, prin intervenții divine evidente (12:14-16). În această situație balaurul își îndreaptă toată atenția spre distrugerea acelei părți a poporului evreu care țin

mărturia lui Isus Hristos. El înțelege că dacă distruge această rămășiță va distruge planul lui Dumnezeu cu Mileniul, deoarece nu vor fi evrei care să populeze împărăția milenară.

Ca să câștige aceste conflict cu rămășița credincioasă Domnului Isus, balaurul aduce în ființă fiara ce se ridică din mare (Antihristul, capul împărăției sale la vremea sfârșitului). Îi dă acestuia toată puterea lui, scaunul de domnie și stăpânirea sa (13:1-2). Ca urmare, fiara ridicată din mare stăpânește peste tot pământul și i se dă putere să facă război cu sfinții și să-i biruiască (13:7). Pentru a atinge scopul dorit (să primească închinarea tuturor oamenilor), fiara din mare apelează la fiara ridicată din pământ, care stabilește ca regulă pe pământ închinarea tuturor oamenilor în fața chipului fiarei din mare (13:11-15), și pentru a obține acest rezultat introduce un semn fără de care nimeni nu poate întreprinde tranzacții financiare, economice și de orice altă natură. În fața acestei situații se ridică întrebarea: *Cine se poate asemăna cu fiara, și cine se poate lupta cu ea?* (13:4). Capitolul 14 răspunde acestei întrebări.

Schiță

- I. *Sunt identificați învingătorii*
- II. *Sunt proferate vaiurile pentru cei învinși*
- III. *Sunt zugrăvite cele două destine ale oamenilor*

Analiză

I. Sunt identificați învingătorii

A. Cei care apelează la sângele Mielului vor fi învingători

Capitolul 12 ne arată că balaurul cel mare poate fi învins prin sângele Mielului (v.11). Sângele Mielului ne vorbește de jertfa Domnului Isus prin care putem ajunge biruitori în conflictul cu cel rău. Jertfa Domnului Isus trebuie acceptată cu credință. Astfel, credința noastră câștigă biruința asupra lumii (1 Ioan 5:4-5).

B. Cei care nu se sfîesc să mărturisească Numele Domnului Isus vor fi învingători

Mărturisirea Domnului este de cea mai mare importanță în conflictul cu puterile răului (12:11). Cei care îl mărturisesc fără să se rușineze primesc garanția că Isus îi va mărturisi pe aceștia înaintea Tatălui și înaintea îngerilor (Mat.10:32-33; Luc.11:8-9; Mar.8:38; etc.).

C. Cei pecetluiți de Domnul dintre evrei vor fi învingători.

Primul paragraf al capitolului ni-i arată pe cei 144.000 de evrei care fuseseră sigilați în 7:1-8 ca fiind învingători și stând pe muntele Sionului împreună cu Mielul. Scena este una cerească, arătând că în final cei pecetluiți de Domnul vor ajunge în glorie, deoarece au ajuns biruitori. Cântarea de laudă ce venea din ambianța tronului este una nouă și putea fi învățată decât numai de cei 144.000. Aceștia au un statut special în relație cu Mielul, deoarece sunt cel dintâi rod al Evangheliei în Necazul cel mare. Ei s-au dedicat cu totul Domnului și au refuzat să se conformeze sistemului lui Antihrist.

D. Cei care acceptă martirajul de dragul Domnului vor fi învingători.

Unii sunt pecetluiți de Domnul și nu pot fi vătămați în timpul Necazului cel mare, așa cum este cazul celor 144 000 de evrei. Dar alții va fi necesar să plătească cu viața pentru mărturia lor că Isus este Domnul. Și aceștia sunt asigurați de Cuvântul lui Dumnezeu că vor fi biruitori. 14:12-13 vorbește despre răbdarea sfinților, adică a celor ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. O astfel de poziție poate implica martiraj, și de cele mai multe ori acesta va fi cazul în Necazul cel mare (vezi 7:9-17). Dar versetul imediat următor (13) fericește pe cei care mor astfel, dar mor în Domnul.

II. Sunt proferate vaiurile pentru cei învinși

Textul care vorbește despre puterea mare a fiarei și cerința generală de a i se aduce închinare relevă trei avertismente pe care Dumnezeu le prezintă cu forță locuitorilor pământului.

A. Primul avertisment este cel proferat de îngerul care zbura în mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică pe care o prezenta tuturor oamenilor (14:6). Evanghelia veșnică nu este altceva decât mesajul pe care Dumnezeu l-a înscris în creație prin care cere tuturor oamenilor să Îi aducă închinare (vezi Romani 1:19-21). În fața cerinței lui Antihrist ca lumea să îi aducă închinare, Dumnezeu avertizează lumea să se teamă de El și să îi aducă Lui închinare (14:7).

B. Al doilea avertisment este proferat de un înger care anunță judecata Babilonului. Oamenilor li se spune că împărăția celui rău va fi nimicită, și prin urmare cei care se adapă din vinul imoralității lumii conduse de Antihrist vor bea în final din vinul mâniei lui Dumnezeu (14:8).

C. Al treilea avertisment este rostit de un alt înger care spune răspicat locuitorilor pământului că dacă se închină fiarei și chipului ei acceptând semnul acesteia vor avea parte de soarta lui Antihrist: chinul focului veșnic (14:9-11).

III. Sunt zugrăvite cele două destine ale oamenilor

Ultima parte a cap.14 arată în două tablouri felul în care se va finaliza Necazul cel Mare.

A. Primul tablou este cel al adunării grâului în grânar (14:14-16). Domnul Isus ne-a spus în pildele Sale că în final țarina pământului va fi secerată și grâul va fi strâns în Împărăția lui Dumnezeu (Matei 13:39).

B. Al doilea tablou este cel al zdrobirii strugurilor în teasc (14:18-20). Acest tablou inferează că cei răi, care au adus închinare celui ce se opune lui Hristos vor sfârși prin a fi călcați în teascului mâniei lui Dumnezeu.

Concluzii

Oricât ar fi de înspăimântătoare fiara antihristică, ea poate fi învinsă de cei care se încred în Domnul Isus. Dumnezeu îndeamnă deschis pe toți locuitorii pământului să refuze închinarea față de Antihrist și să aducă închinare Celui ce are dreptul al ea, Celui ce a creat cerurile și va executa judecata finală (14:7). Dumnezeu nu trece la judecata locuitorilor pământului până nu îi avertizează și îi îndeamnă la o închinare corectă. Avertizările Cuvântului lui Dumnezeu trebuie luate cu cea mai mare seriozitate.

[DChiu](#)

CAPITOLUL 2 EVENIMENTELE CARE VOR URMA: NECAZUL ȘI VENIREA A DOUA

Cele Șapte Potire

TEXT: *Apocalipsa 15, 16.*

CUVÂNTUL DE AUR: *Apocalipsa 15:7,8 „Și una din cele patru făpturi vii a dat celor șapte îngeri șapte potire de aur pline de mânia lui Dumnezeu, care este viu în vecii vecilor. Și Templul s-a umplut de fum, din slava lui Dumnezeu și a puterii Lui. Și nimeni nu putea să intre în Templu, până se vor sfârși cele șapte urgii ale celor șapte îngeri”.*

Introducere

Asistăm în aceste două capitole la deznodământul judecăților lui Dumnezeu asupra pământului și apropierea de încheierea finală a istoriei. Este important de urmărit în acest studiu legătura dintre felul judecății și motivul judecății, ca și de paralele ce se descoperă între aceste judecăți, cele șapte trâmbițe și plăgile de judecată ale Egiptului pe vremea lui Moise. De asemenea, va fi interesant de comparat scara la care evenimentele paralele sau desfășurat, și care sunt implicațiile pentru biserică și pentru noi personal.

Obiective

- Să ne ajute să înțelegem aceasta porțiune din cartea Apocalipsa (cap. 15,16);
- Să ne dea o proaspătă înțelegere a magnitudinii planului cosmic din care și noi suntem parte;
- Să ne reasigure că victoria aparține lui Dumnezeu și El are biruința finală și absolută;
- Să ne motiveze la trăirea în sfințenie și la o viață de biruință.

Schiță

- I. Pregătirea Judecății
- II. Prezentarea Judecății

Analiză

I. Pregătirea Judecății manifestată prin cele Șapte Potire – Capitolul 15

Cap.15 pregătește scena pentru capitolul 16 în care sunt prezentate cele șapte potire care descriu urgiile finale aduse de cei șapte îngeri: „*Apoi am văzut în cer un alt semn mare și minunat: șapte îngeri, care aveau șapte urgii, cele din urmă, căci cu ele s-a isprăvit mânia lui Dumnezeu*”. (15:1)

Biruința credincioșilor este direct legată de credințioșia lui Dumnezeu (15:2)

Înainte de prezentarea urgiilor și în contrast cu ele, ne este prezentat tabloul ceresc al biruitorilor – ca o confirmare și o asigurare a faptului că cei credincioși vor fi biruitori. Aceeași imagine, care seamănă cu o mare de sticlă sau de cristal, Ioan a văzut-o și în v.4:6, în fața scaunului de domnie a lui Dumnezeu. Acum biruitorii fiarei cântă o cântare de biruință, așa cum Moise a cântat cântarea de biruință spre slava lui Dumnezeu în vechime, când Faraon a fost biruit. Credincioșii aceștia nu și-au abandonat credința sub amenințarea lui Antihrist; ei sunt biruitorii cărora cele șapte scrisori de la începutul cărții le fac promisiuni mărețe.

Faptul că găsim aici o conexie între cântarea lui Moise din vechime și cântarea credincioșilor la sfârșit, indică faptul că Dumnezeu este același, biruitor dea lungul veacurilor, și este credincios copiilor Săi de la începuturi și până la sfârșit. Declanșarea mâniei lui Dumnezeu este potrivită cu dreptatea și adevărul (Vv.15:3,4)

Cântarea de biruință elogiază acțiunile și atributele divine. Acțiunile divine sunt reflectarea atributelor divine. Acțiunile lui Dumnezeu sunt mari și minunate pentru că El este drept și adevărat. Judecățile Sale sunt arătate pentru că El este sfânt. Grozăvia calamităților descrise în capitolul 16 în seria celor șapte potire, și în celelalte serii prezentate în Apocalipsa, poate da unora impresia unei pedepse exagerate, care este disproporționată cu vinovăția oamenilor. Doar lipsa de înțelegere a gravității păcatului dă impresia lipsei de justificare pentru măsura în care acesta este pedepsit.

Dacă nu suntem acordați pe frecvența sfințeniei lui Dumnezeu, n-avem cum să fim acordați cu standardul justiției Sale. Dacă nu înțelegem cât de sfânt este Dumnezeu, nu înțelegem nici cât de grav este păcatul, pentru că gravitatea păcatului se măsoară nu în

raport cu noi, ci în raport cu Dumnezeu. Dacă nu înțelegem magnitudinea sfințeniei lui Dumnezeu, nu înțelegem nici cât de grav este păcatul, și implicit nu înțelegem nici justificarea măsurii în care acesta este pedepsit.

Biruitoarii care caută laude la adresa lui Dumnezeu înțeleg sfințenia lui Dumnezeu, de aceea elogiază măreția Sa manifestată în judecățile Sale. Cap.15 din Apocalipsa reafirmă sfințenia lui Dumnezeu, care operează judecățile Sale în concordanță cu dreptatea și cu adevărul. „*Și din Templu au ieșit cei șapte îngeri care țineau cele șapte urgii...*” (15:5,6) → faptul că cei șapte îngeri aduc cele șapte urgii **din templu** este semnificativ. Templul este locul cel mai sfânt, este locul prezenței lui Dumnezeu; cele șapte urgii sunt manifestări ale mâniei sau judecății lui Dumnezeu împotriva rebeliunii. Precizarea că aceste manifestări ale mâniei lui Dumnezeu ies din templu ne indică faptul că ele sunt generate de sfințenia Domnului. Sfințenia lui Dumnezeu declanșează judecățile lui Dumnezeu. Sfințenia lui Dumnezeu este desăvârșită, de aceea și judecata lui Dumnezeu este desăvârșită. Un simbol al desăvârșirii este tocmai numărul acestor urgii: șapte, ca și celelalte serii de șapte din cartea Apocalipsa, și acesta indică modul desăvârșit în care Dumnezeu își desfășoară planurile și-și manifestă stăpânirea cu dreptate și adevăr: „*Ei erau îmbrăcați în în curat, strălucitor, și erau încinși împrejurul pieptului cu brâie de aur*”. (15:6b). Îmbrăcămintea acestor îngeri seamănă cu cea a Domnului Isus, descrisă în 1:13 → **slujitorii reflectă slava Stăpânului lor**, așa cum îmbrăcămintea slujitorilor lui Solomon este descrisă ca indicator al slavei stăpânului lor (2Cro.9:3,4). Împărăteasa din Șeba n-a fost impresionată doar de hainele lui Solomon, ci și de hainele slujitorilor lui: „*...a văzut înțelepciunea lui Solomon, și casa pe care o zidise, și slujbele și hainele celor ce-i slujeau, și paharnicii și hainele lor*”. Reacția ei a fost una de „uimire”.

După acest model al slujitorilor lui Dumnezeu din ceruri, a fost comandată și croită îmbrăcămintea slujitorilor lui Dumnezeu de pe pământ, a preoților care au slujit la cortul întâlnirii și apoi la templu. **Înțelegem de aici că Dumnezeu trebuie să fie cinstit și onorat pe pământ în același fel în care este în ceruri, și că slujitorii Săi sunt chemați să oglindească slava Stăpânului lor.**

Lor li se dau cele șapte potire de aur pline de mânia lui Dumnezeu (15:7). „*Și Templul s-a umplut de fum, din slava lui Dumnezeu și a puterii Lui...*” (v.8a) → imaginea aceasta indică plinătatea și abundența gloriei divine – la fel s-a întâmplat când chivotul a fost mutat din cortul întâlnirii în Sfânta Sfintelor din templul proaspăt construit de Solomon (1Împ.8:10). În viziunea lui Isaia din Is.6 este manifestată aceeași desfășurare pleneră a slavei lui Dumnezeu, care umple templul și întregul pământ. „*...și nimeni nu putea să intre în Templu până nu se vor sfârși cele șapte urgii ale celor șapte îngeri*” v.8b. – aceasta înseamnă că lucrarea de mijlocire nu mai este posibilă, timpul harului s-a încheiat, acum se desfășoară judecata lui Dumnezeu.

Prezentarea judecării manifestate prin cele Șapte Potire – Capitolul 16

Capitolul 15 pregătește scena pentru judecată, iar capitolul 16 prezintă judecățile lui Dumnezeu manifestate prin cele șapte potire. **Aici, în Apocalipsa 16, găsim cea de-a treia serie de șapte calamități din cartea Apocalipsa.**

- Prima a fost prezentată prin cele șapte peceți (Cap.6,7);
- A doua a fost prezentată prin cele șapte trâmbițe (Cap.8,9);
- A treia este prezentată prin cele șapte potire (Cap.16).

Acestea sunt trei serii de șapte manifestări ale judecăților lui Dumnezeu. **Fiecare din aceste trei serii de șapte este divizată în două grupuri, primele patru, urmate de ultimele trei:**

- Primele patru peceți introduc pe cei patru călăreți apocaliptici, ultimele trei peceți sunt diferite în intensitate, magnitudine și efect.
- Primele patru trâmbițe (8:7-12), după care un vultur anunță grozăvia ultimelor trei nenorociri anunțate de ultimele trei trâmbițe.
- Primele patru potire sunt conectate (ele afectează lumea materială, pământul), urmate de ultimele trei care cresc în intensitate.

În toate aceste trei serii de plăgi (introduse de peceți, trâmbițe și potire) observăm că în fiecare serie primele patru plăgi afectează pământul, marea, apele, și astrele. Cele șapte potire prezintă ultima serie de manifestări ale mâniei lui Dumnezeu. După cum în cap. 15 cântarea de biruință a credincioșilor este conectată cu cântarea lui Moise, în capitoul 16 plăgile care vin pe pământ sunt foarte asemănătoare cu plăgile aduse de Dumnezeu prin Moise asupra Egiptului. Deși sunt multe asemănări între primele două serii de plăgi și această a treia, introdusă de cele șapte potire, există și diferențe semnificative. Câteva dintre aceste diferențe sunt:

- Plăgile introduse de trâmbițe au un efect parțial (afectează a treia parte din pământ și mare Vv.8:7,8), pe când plăgile introduse de potire sunt universale și finale (afectează „orice făptură vie” v.16:3; toate insulele și toți munții v.16:20).
- Trâmbițele, într-o anumită măsură, sunt o chemare la pocăință, în timp ce potirele sunt vărsarea mâniei lui Dumnezeu, în timpul căreia nimeni nu mai poate să intre în Templu pentru mijlocire (V.15:8).

Oamenii sunt afectați indirect de primele patru trâmbițe, dar sunt afectați direct de vărsarea potirelor.

Șapte domenii afectate de cele șapte potire:	Șapte efecte ale celor șapte potire:	Paralela cu plăgile din Egipt	Paralela cu plăgile introduse de trâmbițe
Pământul – v.2	Rană rea și dureroasă peste locuitorii pământului	Exod 9:9-11	Ap.8:7
Marea – v.3	Marea s-a prefăcut în sânge și a murit orice făptură vie	Exod 7:19	Ap. 8:8,9
Râuri și izvoare – v. 4	Apele s-au prefăcut în sânge	Exod 7:19	Ap.8:10,11
Soarele – v.8	Soarelui I s-a dat să-i dogorească pe oameni	Exod 10:21	Ap.8:12
Scaunul de domnie al fiarei – v.10	Împărăția fiarei a fost acoperită de întuneric	Exod 10:21-29	Ap.9:1, 2
Râul cel mare, Eufrat – v.12	Apa râului cel mare, Eufrat, a secat, e deschis drumul pentru împărați și armatele lor. Duhurile necurate care semănau cu niște broaște.	Exod 8:1-15 (broaștele) Exod 14:21 (deschiderea mării)	Ap.9:13-17
Văzduhul – v.17	Fulgere, glasuri, tunete, cutremur, prăbușirea cetăților, grindina	Exod 9:13-25	Ap.11:15-21

Observați reversul → cei ce au vărsat sângele sfinților (v.6) acum au ei parte de sânge. Pedepșa lui Dumnezeu nu este doar dreaptă procentual, ci și procedural... procedura pedepsei simulează caracterul fărădelegii comise.

În 16:15 întâlnim una din cele 7 fericiri apocaliptice (1:3;14:13;16:15;19:9;20:6;22:7); această fericire este pentru credinciosul veghetor, ca un soldat care veghează echipat.

V.16 „*Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armagedon*”. Sunt mai multe interpretări cu privire la numele acesta sau locul la care se referă, însă indiferent de variantele existente, adevărul comunicat de acest verset este că Armagedonul este simbolic pentru ultima lovitură pe care forțele răului o vor primi din partea atotputerii lui Dumnezeu. Marele conflict dintre Dumnezeu și Satana, Hristos și Antihrist, bine și rău, se va sfârși în cele din urmă cu victoria lui Dumnezeu, și El va lua cu Sine pe toți cei ce și-au pus încrederea în El.

V.17 Cetatea cea mare este Roma, despre care vorbește capitolul următor. Roma este descrisă ca centrul puterii Satanei și motorul opresiunii împotriva bisericii persecutate.

Concluzii

Avertizare și Asigurare: „*Îată Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele ca să nu umble gol și să nu i se vadă rușinea*” 16:15. Pentru noi, promisiunea aceasta este atât o avertizare care are menirea să ne țină treji, cât și o asigurare care are menirea să ne liniștească inima.

Cumplitul tablou al cataclismelor descrise în capitolul 16 nu trebuie să ne sperie, ci să ne asigure că Dumnezeu este în control și că El are ultimul cuvânt în istorie, El are biruința absolută. Chemarea noastră este să veghem pentru ca fericirea din 16:15 să ni se aplice și nouă.

Vegherea înseamnă alertă spirituală, adică conștientizarea realităților spirituale cu care ne confruntăm în fiecare zi, și acționarea în conformitate cu voia Domnului pentru a birui zilnic.

Nu există biruință fără luptă – pentru fiecare credincios, lupta spirituală se concretizează în experiențele de fiecare zi în ispitiri, necazuri, provocări, descurajări etc. Lacrimile celor ce luptă cu credințioșie vor fi înlocuite de cântarea lor de laudă în fața tronului de slavă a lui Dumnezeu (15:2).

[VGabor](#)

CAPITOLUL 2 EVENIMENTELE CARE VOR URMA: NECAZUL ȘI VENIREA A DOUA

Babilonul Religios

Textul Lecției: *Apocalipsa 17*

Versetul de aur: *Apocalipsa 17:14* „*Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui*”.

Introducere

„O imagine valorează a mie de cuvinte” este o butadă care încearcă să ne convingă că și cel mai complex concept poate fi explicat printr-o imagine sugestivă. Am spus „încearcă” să convingă pentru că, în ciuda multitudinii imaginilor prezentate în cartea Apocalipsa, înțelegerea mesajelor acestei cărți rămâne o provocare serioasă pentru orice exeget.

La fel ca și în celelalte viziuni, Ioan interacționează cu elemente vizuale și auditive ce îl

uimesc și intrigă. Apar aici elemente familiare, cum ar fi: prezența femeii (vezi cap.12), fiara (vezi cap.13), Babilonul (vezi cap. 14 și 16), dar într-o succesiune nouă de evenimente cu deznodământ diferit.

Babilonul, vestita cetate antică, asemănată Romei din timpul lui Ioan, este imaginea corupției și decăderii și dacă avem în vedere elementele prezente în această viziune, decăderea este de ordin spiritual.

În succesiunea evenimentelor ce preced instalarea Împărăției lui Dumnezeu, judecata lui Dumnezeu amendează sever atât sistemul politic și economic corupt de păcat, dar mai ales pe cel religios. De altfel, Apostolul Petru îi anunța pe credincioși că judecata „stă să înceapă de la Casa lui Dumnezeu” (1Petru 4:17) așa că nu este o surpriză faptul că religia este primul sector judecat de Dumnezeu.

Obiective

- Observarea elementelor profetice prezente în această viziune.
- Înțelegerea acțiunilor anunțate de Dumnezeu.
- Atenționarea, pregătirea și mobilizarea credincioșilor pentru a face față atacurilor, seducției și asediului la care sunt supuși.
- Conturarea unei perspective menită să entuziasmeze și să întărească încrederea într-un final victorios al Domnului Isus și al celor ce-L urmează cu credincioșie.

Cadru

Capitolul 17 aduce o tranziție în cadrul desfășurării actelor judecării: după vărsarea celor șapte potire, ale celor șapte îngeri, unul din aceștia îl conduce pe Ioan într-un deșert unde îi este oferită o imagine inedită și apoi o explicație a acestei imagini. Imaginea unei femei destrăbălate, ce-și „sărbătorește spurcăciunile” (v.4) este într-un contrast izbitor cu puritatea miresei Mielului, Biserica, prezentată în capitolul 19. Judecata este astfel un act just, moral și oportun. Dumnezeu nu este impresionat de poleiala pioasă, cosmetică, oricât de strălucitoare este ea (cap.17) și nici de performanțele economice sau politice (cap.18) ale lumii. Opulența menită să seducă, brutalitatea menită să intimideze, sunt, în cele din urmă, amendate drastic și Mielul va sfărâma aceste unelte ale josniciei demonice recompensând faptele neprihănirii ce trebuie să caracterizeze viața sfinților ce alcătuiesc adevărata Biserică.

Șchiță

- A. Viziunea femeii, a fiarei, a hainelor și a cupei.*
- B. Revelarea identității femeii și a faptelor ei.*
- C. Interpretarea viziunii.*

Analiză

- A. Vv.1-4 – Viziunea femeii, a fiarei, a hainelor și a cupei.*

Așa cum a fost afirmat deja, elementele viziunii lui Ioan nu sunt prezentate într-o premieră absolută. În imaginile derulate înaintea lui a mai văzut fiare, femei, împărați, cetăți sau coarne. De această dată însă, mesajul este unul distinct și interpretarea este oferită chiar de înger. Imaginea care îl uimește pe Ioan este aceea a unei femei îmbrăcată într-o ținută extravagantă, așezată pe o fiară cu o înfățișare grotescă, cu șapte capete, zece coarne și colorată în roșu-aprins. Interesante sunt și inscripțiile pe care le vede Ioan: „Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului”. Ce este și mai tulburător este emfaza ostentativă în expunerea păcatelor ei și a opresiunii exercitate

asupra sfinților. Uimirea lui Ioan este curmată însă de îngerul care este gata să-i explice apostolului semnificația acestei imagini.

B. Vv.5-6 – Revelarea identității femeii și a faptelor ei.

Faptul că îngerul califică situația acestei femei ca fiind o taină, un mister, este o indicație a importanței intervenției lui Dumnezeu în deconspirarea și descoperirea adevăratei stări a lumii. Fără această intervenție, lumea își consumă „normalitatea” într-o orbire desăvârșită fără să înțeleagă măcar ce se întâmplă cu ea.

Referirea la cetatea Babilon este o aluzie metaforică ce surprinde spiritualitatea ezoterică păgână ce s-a dezvoltat în această cetate. Babilonul, orașul înființat de Nimrod (Gen.10), nume ce înseamnă Poarta lui Dumnezeu, a atins o prosperitate materială semnificativă și o consecință a acesteia a fost și încurajarea artelor și a culturii. În paralel cu acestea s-a dezvoltat și religia, fiind importate multe zeități de la popoarele cucerite sau prin zeificarea unor personalități importante din istoria babiloneană. Profetul Daniel scrie despre experiența sa în din timpul robiei și oferă o imagine semnificativă a modului în care se opera în domeniul religiei în acea cultură. Din cultura babiloniană au izvorât legende ale creației, ale lui Marduc, o zeităte importantă în Babilon precum și coduri de legi care reflectau închinarea idolatră. S-ar putea spune că este vorba despre o diversiune diabolică în atacarea închinării față de Dumnezeu.

C. Vv.7-18 – Interpretarea viziunii

Dacă referirea la Babilon este o aluzie la pseudo-spiritualitate, înșelăciunea și seducția exercitată de aceasta, cele șapte capete pot sugera o aluzie la o altă cetate importantă și cu impact în istoria și civilizația lumii, cu atât mai mult cu cât era atât de prominentă în timpul lui Ioan: Roma. Împrumutând din cultura națiunilor învinse, Roma a devenit promotora multora dintre păcatele care au corodat Imperiul Roman: luxul, plăcerile, materialismul și hedonismul, conducând la o degradare progresivă a caracterului oamenilor și în cele din urmă la distrugerea nu doar a imperiului, dar și a principiilor și valorilor care au propulsat Roma la poziția prominentă deținută de-a lungul a câteva secole. Roma este și cea care, deși a tolerat cele mai multe din religiile popoarelor cucerite, s-a manifestat extrem de brutal împotriva creștinilor. De aici vine probabil și imaginea sângelui sfinților și a ucenicilor Domnului Isus. Aluzia la numărul mare de popoare și națiuni, portretizate în apele pe care ședea femeia promiscuă, este o altă indicație că viziunea lui Ioan, în pur spirit profetic, atinge atât evenimente din contemporaneitatea profetului cât și dintr-un viitor al cărui detalii sunt cunoscute în întregime doar de Dumnezeu, dar este anunțat pentru pregătirea sfinților.

Împărații menționați prin intermediul coanelor sunt prezentați ca beligeranți, stare care se manifestă atât împotriva Domnului Isus și a urmașilor Săi cât și împotriva propriului popor, încălcând tratate de pace și purtând un război care se va dovedi autodistructiv (vezi v.16).

În cele din urmă, Mielul și aleșii Săi credincioși vor birui în această confruntare, conform planului divin, mesaj venit să-l încurajeze pe Ioan, și prin Ioan pe toți cei vor citi cuvintele cărții ce relatează experiența sa.

Concluzii

Chiar dacă este un text criptic, scris în cel mai pur limbaj profetic, mesajul cărții Apocalipsa în general și cel a capitolului 17 în particular, este menit să atenționeze, să pregătească și să încurajeze.

Astfel, credincioșii din timpul lui Ioan și din toate timpurile sunt avertizați că se află în mijlocul unui conflict cosmic, unul în care inamicul luptă cu înverșunare, uneori

folosindu-se de forța brută pentru a intimidă, alteori de seducție pentru a înșela, cu scopul clar de a distruge credința și relația credincioșilor cu Mântuitorul și Domnul Ior.

Prin identificarea mijloacelor folosite de diavol în obstrucționarea credincioșilor, fie că este vorba de seducția babiloneană sau de brutalitatea romană, creștinii sunt pregătiți atât pentru a identifica mijloacele de amăgire cât și pentru a rezista atacurilor, fiind înștiințați că acestea sunt doar pentru puțină vreme (v.10). Aceste cuvinte sună ca un ecou al cuvintelor Apostolului Iacov: „*Supuneți-vă, dar, lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi*” (Iacov 4:7).

O asemenea perspectivă trebuie să-i încurajeze și să-i mobilizeze pe credincioși. În ciuda atacurilor, în ciuda grotescului situațiilor prin care ajung să treacă, credincioșii pot și trebuie să fie încrezători în Cel ce este biruitor și care Iși conduce credincioșii aleși către victoria finală. Stăpânirea prostituției, a celei care speculează slăbiciunile victimelor sale, a celei care seduce prin mijloace perverse, este totuși una de scurtă durată. Dominația ei va fi limitată și în cele din urmă eradicată, Dumnezeu instaurându-și Împărăția în care supușii Săi credincioși, cei care nu s-au lăsat nici intimidați, nici seduși, ci au biruit prin credința lor în Miel, vor cunoaște neprihănirea desăvârșită și se vor bucura de domnia Mântuitorului lor, conform planurilor lui Dumnezeu.

Iată o perspectivă ce trebuie să-l anime pe fiecare credincios, motivându-l la o lectură atentă, pătrunzătoare și devoțională a cărții Apocalipsa, o colecție de profeții a căror „păzire” are menirea de a feri pe oricine dorește răsplata regească pe care Domnul Isus o va da celor credincioși (Apocalipsa 22:7,12). **Amin! Vino Doamne Isuse!**

[NWhittaker](#)

CAPITOLUL 2 EVENIMENTELE CARE VOR URMA: NECAZUL ȘI VENIREA A DOUA

Babilonul Secular

Textul de studiu: Apocalipsa 18

Cuvântul de Aur: Apocalipsa 18:10 „*Ei vor sta departe, de frică să nu cadă în chinul ei, și vor zice: „Vai! Vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! Într-o clipă și-a venit judecata!”*

Introducere

În cap.17 s-a studiat identitatea, acțiunea și soarta Babilonului religios. Lecția de astăzi are ca subiect de studiu celălalt Babilon, și anume Babilonul secular sau economic. Acest Babilon secular, fie că este un oraș ca Roma sau chiar anticul Babilon reconstruit, așa cum spun unii comentatori, fie că este un sistem mondial de orașe în care

economia s-a dezvoltat foarte puternic, va fi judecat, condamnat și pedepsit conform Cuvântului lui Dumnezeu, care nu poate să mintă. Dumnezeu este cel ce veghează asupra Cuvântului Său pentru a-l împlini cu scumpătate, și nimeni, nimic, niciodată nu v-a putea împiedica împlinirea sa literală.

Evenimentele descrie în acest capitol al lecției de astăzi, chiar dacă se vor întâmpla în viitor, trebuie să ne slujească și nouă ca o atenționare ce ne îndeamnă la a părăsi păcatul, și o chemare la o trăire în sfințenie. Dumnezeu nu uită să răsplătească pe

cel ce face binele, și tot la fel nu uită să pedepsească pe cel ce, împotrivindu-se, trăiește în nelegiuire și păcat.

Obiective

- Să învățăm că nici un sistem care îl exclude pe Dumnezeu nu este în siguranță.
- Să conștientizăm că popularitatea, puterea sau averea nu pot scăpa pe nimeni de la pedeapsă. Singurul apărător adevărat este Domnul.
- Să ne convingem că în orice condiții, Dumnezeu nu este lipsit de martori vii.

Schiță

- I. Condamnarea anunțată: versetele 1-3*
- II. Chemarea poporului sfânt: versetele 4-6, 20*
- III. Căderea Babilonului: versetele 7-19*
- IV. Consecințele căderii: versetele 21-24*

Analiză

I. Condamnarea anunțată

Mesagerul:

- Vine din cer: un alt înger puternic, destinat pentru această slujire.
- Are autoritate: pentru că i s-a dat un mesaj de adus, i s-a dat și autoritate.
- Are slavă; are claritate: mesajul său este clar și audibil.

Mesajul: Căderea Babilonului anunțată: de două ori se anunță pentru a elimina orice îndoială asupra exactității mesajului.

Condiția reală a Babilonului:

- locuința dracilor;
- închisoarea duhurilor necurate;
- închisoarea păsărilor necurate.

Motivul condamnării:

- curvia
- desfrânarea

II. Chemarea poporului sfânt

Chemarea la sfințenie

Deosebirea în trăire: poporul Domnului trebuie să se deosebească de ceilalți în trăire: „nu fiți părtași” se referă la faptul de a nu lua parte, a nu participa, a nu trăi ca și ceilalți, a fi deosebit în purtare, în trăire!

Deosebirea în pedeapsă: cei nelegiuți, chiar dacă pe moment se pare că nu au probleme și nu sunt pedepsiți, totuși urgiile și pedepsele vor veni peste ei!

Chemarea la răzbunare și bucurie

Răzbunare: se pare că îngerul cere poporului ales să se răzbune pe Babilon, pe cei care le-au făcut rău. Această poruncă ar contrazice principiile și învățătura Scripturilor cu privire la răzbunare: nu vă răzbunați, ne poruncește Dumnezeu, ci din contră, răsplățiți cu bine răul! Versetul 5 ne spune că Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile lor. Aceasta nu înseamnă că a fost un timp în care Dumnezeu a uitat de păcatele lor, ci ne arată faptul că a venit vremea ca Dumnezeu să judece și să pedepsească Babilonul pentru tot ce a făcut. Dumnezeu este Judecătorul, iar cei ce împlinesc poruncile Sale sunt agenții Săi, fie oameni sau îngeri.

Bucurie: dacă Dumnezeu aduce pedeapsa Sa peste cei nelegiuți, tot așa aduce și bucurie copiilor Săi. El este un Dumnezeu drept, și până la urmă va face dreptate aleșilor Săi, motiv suficient ca aceștia să se bucure.

III. Căderea Babilonului

Motivul căderii:

- Mândria: Babilonul a căutat slava sa proprie
- Desfrânarea: o altă traducere spune că cei din Babilon au dus un mod de viață senzual
- Încrederea în sine

Pedeapsa Babilonului:

- Moarte: alte traduceri spun ciură sau molimă ca răspuns la mândria sa
- Tânguire pentru desfrâu sau viață trăită în risipă
- Foamea datorită încrederii sale în sine

Victimele colaterale:

- Împărații pământului sunt autoritățile din conducerile politice ale lumii, liderii economici.
- Negustorii sunt cei care într-un mod sau altul au făcut diferite tranzacții economice. Ei sunt oamenii de afaceri, investitorii, toți cei care au făcut negoț.
- Cărmacii se referă la muncitorii care au beneficiat din urma tranzacțiilor economice. Toți cei care într-un fel sau altul au fost prinși din acest sistem economic vor avea de suferit.

IV. Consecințele căderii Babilonului

- Ilustrația pietrei mari: îngerul aruncă piatra în mare și aceasta nu se mai vede. Tot așa, Babilonul va fi distrus în totalitate, fără ca să se mai poată reconstrui.
- Realitatea judecării
- Pedeapsa nu va întârzia: chiar dacă se amână, ea va veni
- Pedeapsa va fi executată
- Pedeapsa va fi definitivă
 - nu va mai fi cetatea
 - nu va mai fi viață
 - nu va mai fi nimic ce păstrează viața

Motivul:

- Conducătorii pământului erau din sistem
- Datorită coruperii lor morale au amăgit pe ceilalți oameni
- Datorită stricăciunii lor au persecutat și omorât poporul Domnului.

Concluzii

1. Am văzut în această lecție că Babilonul secular, un sistem economic mondial, cu afaceri internaționale ce au cuprins pe orice locuitor al pământului, nu are nici o putere împotriva deciziilor Dumnezeului nostru. El este cel ce conduce universul, El este cel ce decide, El este cel în a cărui mână se află toate lucrurile. În această mână putem să ne adăpostim și vom fi scăpați de mânia viitoare, sau putem să o respingem și în consecință în ziua judecării nu vom scăpa de ea. Ziua deciziei este astăzi!

2. Lumea seculară ne arată că dacă ai bani, popularitate sau putere poți scăpa de aproape orice pedeapsă! Aceasta este o asigurare falsă, pentru că lecția de astăzi ne-a demonstrat că singurul mod prin care poți scăpa de pedeapsă este să aparții poporului lui Dumnezeu. Această identitate, cea din poporul Domnului, este singura posibilitate ca să scapi de mânia viitoare. Astăzi, încă poți obține această identitate salvatoare.

3. Ne putem oare imagina un sistem în care fiecare se preocupă de el însuși și numai de el, în care fiecare se încrede total în averile sale, în puterea sa financiară sau politică. Acest sistem, descris în textul de față, se pare că a reușit să scape de Dumnezeu și poporul Său. *Se pare* pentru că în realitate Dumnezeu are martorii Săi pretutindeni, chiar dacă împrejurările sunt vitrege. În final, El va condamna pe cei necredincioși și va salva de la judecată pe cei ce i-au rămas martori fideli. E necesar ca fiecare dintre noi să alegem să fim martori vii, credincioși în fiecare situație, în așa fel încât Domnului să nu-i fie rușine de noi, ci să ne identifice ca fiind poporul Său.

[MLozneau](#)

CAPITOLUL 2 EVENIMENTELE CARE VOR URMA: NECAZUL ȘI VENIREA A DOUA

Bătălia de la Armageddon

TEXT: *Apocalipsa 19*

C.A: *Apocalipsa 19:19* „și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor, adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui”. *Apocalipsa 16:16* „Duhurile cele rele i-au strâns în locul care ... se cheamă Armageddon”.

Introducere

Scripturile zugrăvesc Armageddonul ca fiind bătălia finală și decisivă, care încheie războiul de veacuri dintre Hristos și Satana. Armageddonul reprezintă încercarea extremă a Satanei de a-i distruge pe cei care îndrăznesc să asculte de Dumnezeu prin amenințarea cu tortură și moarte.

Armageddonul reprezintă doar culmea unui plan creat de Satana de mii de ani, care să-i împiedice pe copiii lui Dumnezeu să capete mântuirea. Ca vrăjmaș, a cărui înălțare de sine a atras aruncarea lui din ceruri, el și-a declarat scopul de a-L răsturna pe Dumnezeu și de a prelua conducerea universului: Is.14:13,14 „*Tu ziceai în inima ta: 'Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt'*”.

Obiective

- Să învățăm care este natura acestui ultim război de la Armageddon.
- Să înțelegem ce mare bucurie va fi în cer pentru căderea Babilonului și la sărbătorirea nunții Mielului.
- Să învățăm despre marea victorie a Domnului Hristos asupra fiarei, prorocului mincinos și a armatele lor.

Schiță

- Evenimente premergătoare bătăliei de la Armageddon*
- Bătălia de la Armageddon*

- C. *Caracteristici ale bătăliei de la Armaghedon:*
- D. *Evenimente imediat următoare Bătăliei de la Armaghedon*

Analiză

Dacă în capitolul 18 am văzut căderea Babilonului, în capitolul 19 vom vedea bucuria cerului pentru căderea Babilonului; de asemenea, vom vedea anticiparea căsătoriei lui Hristos și a Miresei Lui, adică Biserica. Acest capitol se încheie cu victoria Domnului Hristos asupra fiarei și a prorocului mincinos, împreună cu aliații acestora.

A. Evenimente premergătoare bătăliei de la Armaghedon

O căsătorie (Apoc.19:1-9) – un eveniment ce va avea loc în cer, în timp ce pământul este în mijlocul perioadei de tribulație. Se va întâmpla după cel al Scaunului de judecată al lui Hristos, și îi va implica pe toți copiii lui Dumnezeu. Acest eveniment este frecvent menționat în Scriptură ca „*Ospățul nunții Mielului*”. Acesta va fi un timp de mare bucurie pentru tot poporul răscumpărat al lui Dumnezeu, pentru Biserică, la sfârșitul vremurilor. El își va lua numai poporul Său! Restul va fi lăsat în urmă, să îndure Necazul cel mare, și să se confrunte cu focurile Iadului. Ospățul nunții Mielului este o cină de laudă glorioasă. Toată lumea în ceruri va lauda pe Dumnezeu și pe Hristos la Cina cea mare. Centrul de laudă este în jurul a patru strigăte de *Aleluia* (Vv.1,3,4,6). **Aleluia** înseamnă pur și simplu „laudă lui Dumnezeu”. Cina va fi un **Aleluia al mântuirii**. Cina va fi umplută cu **Aleluia pentru victorie** (Vv.2-3). Domnul Isus Hristos va triumfa pe pământ. De asemenea, cei douăzeci și patru de bătrâni și patru creaturi vii vor oferi aceeași închinare. Ei vor izbucni în laude aduse lui Dumnezeu Însuși, spunând nimic altceva decât „*Aleluia, Aleluia, Aleluia*”.

Nunta aceasta este precedată de o celebrare. De obicei, o nuntă este urmată de sărbătoare. În Rai, lucrurile sunt diferite. Aflăm din acest pasaj că va exista în cer bucurie și înainte și după nuntă. Nunta Domnului Isus este un catalizator de imnuri de laudă aduse Lui în Cer. Sunt aduse imnuri Domnului care umplu cerul pentru tot ceea ce El a făcut pentru noi (crucea, sângele, mormântul gol, etc.).

Acesta este momentul în care Domnul Isus ajunge să-și primească Soția, moment special, superlativ al întregii istorii a creației, moment în care Mielul lui Dumnezeu își ia Mireasa la Sine! Pregătirea va fi desăvârșită (Vv.7b-8) – „*soția Lui s-a pregătit*”. De obicei, miresele din Vechiul Testament și-au pregătit propriile articole de îmbrăcăminte pentru nuntă. Tu și cu mine trebuie să înțelegem că noi trebuie să ne pregătim pentru acea zi, care vine cât de curând!!

Venirea pe pământ a Domnului Isus după nunta Sa din Ceruri (Apoc.19:11-16; Zah.14:5b; 1Tes.3:13b; 2Tes.1:7; 1:10; Iuda 14 și Mat.25:31)

Isus se întoarce vizibil: „*Și am văzut cerul deschis, și iată un cal alb și cel care ședea pe el a fost numit Credincios și Adevărat, și în neprihănire El judecă și Se luptă*” (Apoc.19:11). Texte similare: Apoc.1:7; F.A.1:11; Mat.24:27.

Deși a doua Lui venire este diferită de prima venire, ele merg mână în mână. Nu există nici un scop pentru întruparea Sa, fără a lua în cele din urmă în considerație încoronarea Sa. Isus, care a venit pe pământ ca Dumnezeu în trup, va reveni ca Dumnezeu responsabil, Regele Regilor și Domnul Domnilor.

Isus se întoarce victorios (Apoc.19:11-16) A doua Sa venire este diferită de prima Sa venire: „*care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor*” (1Tim.6:15). Prima dată a fost pentru o crucificare, a doua oară pentru o încoronare: Regele regilor și Domnul domnilor. Nici un conducător pământesc nu va fi în stare să I se împotrivescă, orice genunchi se va pleca.

Isus se întoarce ca să pedepsească lumea și să răzbune sângele aleșilor Săi „*Oriunde va fi stârvul (sau: hoit, mortăciune), acolo se vor aduna vulturii*” (Mat.24:28). La Armagedon, sute de milioane de oameni se vor aduna, și acolo vor muri după

Cuvântul care iese din gura Domnului Isus „...și teascul a fost călcat în picioare afară din cetate; și din teasc a ieșit sânge, până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii” (Apoc.14:20), în această vale de 200 mile. Răzbunarea este a Lui, pentru că dreptatea trebuie să se facă. Una este o cina de bucurie, alta de judecată (Vv.19-20).

B. Bătălia de la Armaghedon

Locul: Armaghedonul nu este de fapt o bătălie. Este doar locul unde bătălia va fi purtată. Este un cuvânt ebraic, dar surprinzător este menționat doar o dată în Scriptură, în pasajul din Apoc.16:16. Armaghedon este numele ebraic al unei locații geografice în Israel: HARMAGEDDON înseamnă Muntele Meghido. „Har” înseamnă munte, iar „Meghido” – mijloace de sacrificare. Când vorbim despre Armagedon atunci literalmente vorbim despre „*muntele de sacrificare*”.

O altă părere este că rădăcina cuvântului vine din termenul ebraic „har moed”, care înseamnă „*muntele adunării*” sau „muntele strănerii”. Același termen (har moed) l-a folosit Satana când a spus, „*Voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor*”. Aceasta ar lega bătălia Armaghedonului de amenințarea inițială făcută de Satana de a prinde și nimici adunarea lui Dumnezeu – pe muntele Sionului.

Meghido este un deal cu vedere la valea Izreel. Aici, în ultimele zile, Satana și Antihrist vor aduna conducătorii lumii pentru luptă. Armagedon este deci locul bătăliei finale a acestui veac, în care intervine Dumnezeu pentru a distruge armatele Satanei și a-l arunca în Adânc (Apoc.16:16). Meghido este un loc real, situat în nordul Israelului. Acesta include o câmpie extinsă, care se întinde de la Marea Mediterană până la partea de nord-est a țării lui Israel. Meghido este la aproximativ 18 kilometri sud-est de Haifa, 45 de mile nord de Ierusalim, și la vreo 10 mile de Nazaret.

Meghido a fost locul unde Debora și Barac i-au învins pe canaanii (Jud.4-5). Tot aici, Ghedeon a învins pe Madian (Jud.7); regele Saul a fost ucis aici în timpul unui război cu filistenii (1Sam.31); Ahazia a fost ucis aici, prin Iehu (2Regi 9), și Iosia a fost ucis de egiptenii lui Neco când le-a ieșit înaintea (2 Împărați 23). Conform cercetătorului istoric Alan Johnson, „*mai mult de 200 bătălii s-au purtat aici sau pe aproape*”.

În cei șase mii de ani de istorie, Meghido a fost devastat și reconstruit de cel puțin douăzeci de ori. Orașul a fost fondat de către canaanii în aproximativ 4000 î.H. Două milenii mai târziu, acesta a fost cucerit de Tutmose III, regele Egiptului. Regele David însuși a reconstruit orașul pe ruinele vechi, ca pe vremea lui Solomon, Meghido să ajungă de două ori dimensiunea Ierusalimului. Căderea acestuia a început cu o invazie de către asirieni.

În 734 î.H., regele Tiglat-Pileser III a cucerit cea mai mare din Israel, regatul din nordul Iudeei. Succesorul său a cucerit ultima enclavă a regatului Israel și a distrus Samaria, în 722 î.H. În anul următor, în succesiunea liniei regale asiriene apare Sargon, care a distrus multe dintre cetățile din Regatul lui Israel (Meghido fiind inclus) și, așa cum el a înregistrat într-o inscripție triumfătoare, a deportat oamenii săi în Babilon. „*Toate armatele lumii ar putea manevra forțelor lor în această câmpie vastă ...nu există niciun loc în întreaga lume mai potrivit pentru război decât aici.. este cel mai natural câmp de luptă de pe întregul pământ*”...Împăratul Napoleon, despre Meghido, în 1799.

Profetul Isaia îl descrie pe Domnul Hristos cum vine cu pete de sânge pe îmbrăcămintea (din Edom, Iordania de astăzi). Se spune că această luptă se va întinde din valea Meghido, în nord, prin valea Iosafat, aproape de Ierusalim, și în jos în Iordania, la sud. Iar profetul Ezechiel a profetizat că armatele din această bătălie mare ar „acoperi pământul”, Ierusalimul (muntele Sionului) fiind în centrul conflictului (1600 stadii este aproape exact 200 de mile, care este distanța dintre nordul extrem al țării la vârful de sud al țării lui Israel).

Bătălia va fi centralizată la Meghido, dar nu va fi limitată doar acolo. Războiul va fi purtat de-a lungul întregii țări a lui Israel. Cuvântul care este tradus „luptă” în Apocalipsa 16:14 este *polemos*, cuvânt grecesc care înseamnă de fapt că Armaghedonul

va implica mai multe bătălii, ce se vor duce de-a lungul întregii țări a lui Israel „un război sau o campanie”.

C. Caracteristici ale bătăliei de la Armaghedon:

- Va implica toate națiunile lumii (Zaharia 14:2).
- Scopul va fi să anihileze evreei și de a combate pe HRISTOS și armata sa (Zaharia 12:2-3, 9; 14:2, Apocalipsa 19:19)
- Antihristul va fi liderul armatei inamice (Apoc.19:19)
- Armatele sunt înfrânte de cuvântul lui Hristos – care sunt o sabie ascuțită (Apocalipsa 19:15).
- Morții nu vor fi înmormântați, trupurile lor vor fi consumate în totalitate de păsările cerului (Ieremia 25:33; Apocalipsa 19:17-18,21).
- După bătălie, săbiile și arcurile vor fi transformate în fiare de plug, și cosoare (Isaia 2:4), și nimeni nu va mai face război.

Până în momentul bătăliei de la Armaghedon, Antihristul va avea un control ferm pe conducerea lumii. Dar acest lucru nu va dura prea mult. Armatele lumii se vor aduna pentru a distruge Israelul, dar atunci când sosesc, ei află că se opun de fapt Dumnezeului Însuși (Ezechiel 38:12). „Am avut ultima noastră șansă, dacă nu vom concepe acum un anumit sistem mai mare și mai echitabil, Armaghedonul va fi la ușa noastră” Generalul Douglas MacArthur, sept. 1945. „Uneori mă întreb dacă nu sunt destinat să asist la Armaghedon” Ronald Reagan.

Scopul Bătăliei de la Armaghedon

- Finalizarea judecății Lui Dumnezeu asupra lui Israel
- Finalizarea judecății Domnului asupra națiunilor care au persecutat Israelul: Ioel 3:2
- Finalizarea judecății neamurilor care L-au respins pe Hristos: Apoc.19:15; 16:9

Participanții Bătăliei de la Armaghedon: toate națiunile lumii anti-Hristos, „La vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va împunge cu el. Și împăratul de la miazănoapte se va năpusti ca o furtună peste el, cu cară și călăreți..., și cu multe corăbii; va înainta asupra țărilor lui, se va revărsa ca un râu și le va îneca. Va intra și în țara cea minunată, și zeci de mii vor cădea” Daniel 11:40-41a.

La sfârșitul vremurilor, aceasta este exact ceea ce se va întâmpla. Antihristul Își va conduce alianța din Est împotriva Palestinei pentru a-i extermina pe evrei în totalitate și pentru ca să ia Orientul Mijlociu, cu resursele sale bogate, pentru sine. El va mășălui împotriva celor care pretind a fi urmași ai Domnului Isus Hristos. Amintiți-vă ce am citit în Apoc.7:4-8 și 11:3-13, și anume că evreei vor fi fost salvați în acel moment. Ei Îl vor recunoaște pe Isus Hristos ca Mesia al lor, acceptând că Isus Hristos și poporul Său sunt una, de aceea, a lupta împotriva urmașilor lui Isus Hristos este a lupta împotriva lui Hristos.

ISUS este Rege al Regilor și Domn al domnilor . El domnește suprem!

Caracteristici fizice a Învingătorului:

- Călărește pe un cal alb - simbol al victoriei (11).
- Are ochii ca para focului - simbol al omnisicienței (12).
- Poartă multe coroane - rege peste tot și toți (12).
- Poartă o haină muiată în sânge - El va mântui pe evrei prin Sângele Său.

Descrierea Armatei de Sfinți (14)

În urmă, după călărețul pe cal alb – simbolul credinței – apar o mulțime de călăreți călări pe cai albi, simbol al victoriei. Toți aceștia sunt îmbrăcați cu in subțire, alb și curat – simbol al purității (14). Urmașii lui Hristos sunt credincioși lui Isus, care vor avea biruința prin Numele Lui, și sunt deja făcuți curați în fața lui Dumnezeu prin sângele Mielului. Avem deja victoria.

D. Evenimente imediat următoare Bătăliei de la Armaghedon

Rezultatul final al Armagedonului este distrugerea totală a adversarilor în mâinile lui Isus Hristos, culminând cu o *vale de cadavre* prevăzute ca o sărbătoare pentru păsări. Un înger anunță o cină festivă pentru păsări (17-18), intitulată „Cina cea mare a lui Dumnezeu”. De multe ori, Dumnezeu judecă răutatea oamenilor prin mijloace de umilire. Păsări răpitoare vor devora o armată vastă - simbolul unei umilințe totale a armatelor ce s-au adunat împotriva Domnului (20-21,19). Fiară și profetul mincinos vor fi capturați (20), și aruncați în Iazul de foc (20). Ei sunt veșnic pedepsiți pentru negarea și ostilitate lor permanentă față de Dumnezeu. Restul soldaților armatei vor fi uciși de sabia călăreților (21).

Izbăvirea poporului lui Dumnezeu prin arătarea Domnului Hristos va aduce implicat nimicirea tuturor celor necredincioși, a tuturor vrăjmașilor lui Dumnezeu și ai poporului Său. Da, acea zi a izbăvirii lui Dumnezeu pentru unii va fi în același timp ziua judecății finale pentru restul omenirii.

Concluzii

Bătălia Armagedonului va fi din pricina neprihănirii Domnului Hristos. Doar cei care s-au încrezut total în meritele vieții fără de păcat a lui Hristos și în moartea Sa ispășitoare pot să biruiască cu El forțele răului. „*Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte*” (Apoc.12:11).

Așa că Armagedonul și pregătirea pentru a-L întâmpina pe Hristos se concentrează asupra unei legături personale cu Mântuitorul. Îmbrăcați în armura neprihănirii Lui, sfinții vor birui chiar în fața decretului de moarte. Dacă nu aveți acum asigurarea plăcută a acelei ocrotirii spirituale, îmbrăcați-vă chiar acum cu haina Lui.

[NSinitean](#)

CAPITOLUL 2 EVENIMENTELE CARE VOR URMA: NECAZUL ȘI VENIREA A DOUA

Mileniul

Text: *Apocalipsa 20:1-15*

Cuvântul de Aur: *Apocalipsa 20:6* „*Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani*”.

Introducere și Cadru

Acest capitol al Apocalipsei este de importanță deosebită, deoarece atinge multe dintre doctrinele majore ale teologiei. De aceea, metoda de interpretare literală și dispensaționalistă este necesară pentru a rămâne credincioși teologiei conservatoare și adevărului. Sunt patru factori importanți care ies la iveală în studiul acestui capitol:

- 1. Suveranitatea lui Dumnezeu.** Controlul Lui absolut este văzut pe două căi:
 - a. În primul rând, El are un control suveran peste întreaga Lui creație, în așa fel încât voia Lui este împlinită în Cer și pe pământ. Cu toate acestea, El a dat creaturilor Lui un grad limitat de libertate în a lua decizii care pot fi bune sau rele. El va cere socoteala tuturor de deciziile luate și va da binecuvântare sau va aduce judecata în acord cu faptele fiecăruia, împlinind în final voia Lui.

Satan este un exemplu în privința acestui adevăr. Satan a ales să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și și-a folosit libertatea lui în a atrage parte din îngeri și oameni în această răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Marele Suveran folosește răzvrătirea celui rău în a testa loialitatea ființelor create (îngeri și oameni). Când Dumnezeu Își va duce la îndeplinire planul Lui cu Satan, îl va judeca pentru răzvrătirea lui și-l va arunca în iazul de foc (Apoc.20:10). Acesta este un exemplu al exercitării Suveranității lui Dumnezeu față de ființele create de El, cărora le-a dat un anumit grad de libertate.

- b. În al doilea rând, controlul suveran al lui Dumnezeu Îi va permite să așeze Împărăția lui Hristos pe pământ. Puterea și opoziția înșelătoare a lui Satan nu vor putea împiedica planul lui Dumnezeu. El va împlini ceea ce a planificat, chiar dacă așteaptă câteodată până „la împlinirea vremii” (Gal.4:4).

2. Învierea sfinților Necazului și a tuturor necredincioșilor este certă (Apoc.20:4-6). Acest capitol ne dă dovada Biblică a faptului că moartea nu este sfârșitul existenței umane (Ev.9:27). Cei care vor fi mântuiți în timpul Necazului și vor muri, vor învia pentru a domni cu Hristos în Împărăția Lui (Apoc.20:4-5, 6). Alte învieri care nu sunt menționate în acest capitol sunt:

- a. Sfinții Vechiului Testament vor învia după perioada Necazului (Daniel 12:1-2) ca să fie părtași la nunta Mielului;
- b. Sfinții Bisericii vor învia și vor fi luați în Cer la Răpire, înaintea Necazului, și se vor întoarce pe pământ cu Hristos pentru a domni cu El în Împărăția Lui (1Tes.4:13-17; Apoc.2:26-27; 3:21).
- c. Toți morții necredincioși vor învia după Împărăția milenară, pentru a fi judecați la scaunul de domnie mare și alb (Apoc.20:5; 11-12).

3. Toți ce nemântuiți vor fi condamnați și aruncați în iazul de foc (Apoc.20:11-15; 21:8). Ei vor fi găsiți vinovați pentru că nu L-au primit pe Hristos Domnul ca Mântuitor și nu au fost spălați în sângele Lui. De aceea, numele lor nu vor fi găsite scrise în Cartea Vieții Mielului, fiind astfel condamnați și aruncați în iazul de foc împreună cu Satan, Antihrist și prorocul mincinos care vor fi deja acolo (Apoc.19:20; 20:10; 20:11-15).

4. Depravarea înnăscută a omului căzut este revelată în acest capitol. Se vor naște copii în timpul Împărăției Milenare. Poate milioane sau miliarde se vor naște și doar puțini vor muri în acest timp al Mileniului. Satan va fi legat în adânc pentru 1000 de ani (Apoc.20:1-3). Mediul pentru viața pe pământ va fi unul dumnezeiesc. Cei care nu se vor supune în ascultare Marelui Împărat, vor fi judecați imediat (Zah.14:16-19). Singura sursă de păcat va fi depravarea înnăscută din ei. Cei care se vor naște în timpul Mileniului și vor refuza să-L primească și recunoască pe Hristos ca Domn, vor păstra în ei această depravare înnăscută. Aceasta îi va conduce să creadă minciunile lui Satan, atunci când el va fi eliberat din adânc după cei 1000 de ani de captivitate. Ei vor fi cei care se vor uni cu Satan ca să atace tabăra sfinților, dar un foc din Cer îi va mistui (Apoc.20:7-9). Singura cale pentru a îndepărta depravarea din viața cuiva este salvarea prin Domnul Isus Hristos (Rom.6:23); altfel ea rămâne pentru veci de veci (Apoc.22:11).

Obiective

Cunoscând mesajul cărții Apocalipsa, vom înțelege că el a fost și va rămâne o sursă de încurajare pentru toți credincioșii adevărați care trec prin diferite feluri de persecuție. De aceea, la sfârșitul studiului următor, ar trebui:

- Să înțelegem programul profetic al lui Dumnezeu la sfârșitul vremurilor, mai concret în aceasta lecție, la sfârșitul Necazului cel Mare.

- Să înțelegem că Domnul Isus va deveni Domn al Întregului Pământ prin Domnia Sa în timpul Mileniului (Zah.14:9). Cu toata atitudinea respingătoare și chiar batjocoritoare pe care o au *unii* amileniști, Cuvântul lui Dumnezeu dăinuiește în veci și va fi împlinit în mod literal.
- Să înțelegem că Domnul va avea biruința finală asupra dușmanilor Săi.

Schiță

- A. Satan Legat Pentru „O Mie de Ani”**
- B. Sfinții înviați pentru a domni împreună cu Hristos**
- C. Satan eliberat pentru puțină vreme**
- D. Sfârșitul tuturor celor nemântuiți**

Analiză

A. Satan Legat Pentru „O Mie de Ani” – Apocalipsa 20:1-3

- I. Locul Captivității – V.1** Un înger se va coborî din Cer, având în mână cheia Adâncului și un lanț mare pentru legarea și închiderea lui Satan pentru tot timpul Mileniului. **Notă:** Este interesantă lipsa de consistență în interpretare avută de amileniști, care vor să spiritualizeze acest verset, dar interpretează literal Apoc. 9:13-15.
- 2. Lungimea Captivității lui Satan – V.2**
 - Dumnezeu îi va „delega” autoritate îngerului pentru a-l lega pe Satan și a-l închide în Adânc, pecetluind apoi intrarea deasupra lui.
 - Satan este prezentat aici cu numele de „balaur”, fiind de altfel identificat și prin alte trei nume ca: „șarpele cel vechi” (Apoc.12:9) referindu-se la apariția lui în Grădina Edenului; „Diavolul”, care înseamnă acuzatorul sau defăimătorul; și bineînțeles „Satan”, însemnând dușmanul, adversarul.
 - Îngerul îl va lega pe balaur pentru 1000 de ani, întreaga perioadă a Mileniului (timp al Domniei lui Hristos), în care nu va mai putea înșela oamenii pentru a-i determina să păcătuiască.

Notă: Amileniștii mărturisesc faptul că Satan a fost legat prin moartea lui Hristos și Învierea Lui Triumfală. Biblia dovedește însă această interpretare ca fiind falsă (1Pet.5:8; 2Cor.4:4; Ef.6:11). Este adevărat că din punct de vedere juridic, Satan a fost biruit la Cruce (Ioan 12:31; Rom.6) dar legarea lui fizică va avea loc la sfârșitul Necazului. Acest eveniment al legării lui Satan și închiderea lui în Adânc va avea loc în timpul celor 75 de zile, între sfârșitul Necazului cel Mare și Inaugurarea Împărăției lui Hristos (Apoc.11:3;12:6;20:4-6; Dan.12:11-12). De la încetarea „jertfei necurmate” și „așezarea urâciunii pustiitorului” până la sfârșitul necazului vor fi 1260 de zile. Dumnezeu anunță un timp suplimentar de 30 de zile după terminarea Necazului (Dan.12:11), iar în Daniel 12:12 mai adaugă 45 de zile, deci în total 75 de zile de la Sfârșitul Necazului până la așezarea Împărăției Milenare. Unele din evenimentele descrise în Apocalipsa 20, printre care și legarea lui Satan, vor avea loc în acele 75 de zile premergătoare așezării Împărăției Milenare.

- 3. Lucrările îngerului care-l va lega pe Satan – V.3** Îngerul care va primi autoritatea de a-l lega pe Satan va avea șase lucruri de împlinit:
 - i. trebuie să-l prindă pe Satan (V.2a)
 - ii. trebuie să-l lege pe Satan pentru 1000 de ani (V.2b)
 - iii. trebuie să-l arunce în Adânc (V.3a)
 - iv. trebuie să-l închidă acolo, ca să nu mai poată înșela (V.3a-b)
 - v. trebuie să pecetluiască intrarea (V.3a)
 - vi. trebuie să-l elibereze pentru puțină vreme la sfârșitul Mileniului (V.3c)

B. Sfinții înviați pentru a domni împreună cu Hristos – Apocalipsa 20:4-6

Această secțiune a capitolului prezintă trei aspecte:

1. Cu privire la judecătorii de pe scaunele de domnie – V.4 În vedenia lui, Ioan menționează scaune de domnie, iar cei care stau pe ele sunt judecători: „*li s-a dat judecata*”. Aceasta este cea de a cincea vedenie pe care Ioan o primește după ce este vărsat al șaptelea potir. Cine sunt acești judecători? Unii consideră că sunt credincioșii care vor fi martirizați în timpul necazului, deoarece ei sunt prezenți în partea a doua a acestui verset. Ei sunt menționați de câteva ori în Apoc.6:9-11; 7:9-14. Alții spun că sunt credincioșii oștirii care se vor întoarce cu Hristos după bătălia împotriva armatelor lui Antihrist (Apoc.19:11-21). Dacă este așa, ei vor fi credincioșii Bisericii care într-o zi vor judeca lumea (1Cor.6:2). Această interpretare ar fi în acord cu promisiunea Domnului Isus făcută ucenicilor că ei vor judeca cele douăsprezece seminții ale lui Israel (Mat.19:28). Deci putem concluziona că acești judecători de pe scaunele de domnie sunt credincioșii Bisericii care vor împlini lucrarea aceasta (judecată) în timpul domniei lor cu Hristos în timpul Mileniului (Apoc.2:26-27; 3:21).
2. Cu privire la Înviere – V.5 „*Ceialți morți*” se referă la necredincioșii din toate veacurile. Aceasta îi include și pe cei care au trăit în timpul Mileniului, dar nu l-au primit pe Hristos ca Mântuitor, care se vor fi unit cu Satan în a ataca Ierusalimul la sfârșitul Mileniului, și pe care un foc din Cer îi va mistui. Toți necredincioșii deci vor învia în același timp, ca să fie judecați la scaunul de domnie mare și alb (Apoc.20:11-12). Apoi, Ioan menționează „*întâia înviere*” (V.5b). Credincioșii vor învia în faze/timpuri diferite, dar toate acele faze/timpuri sunt aspecte ale primei învieri (*aceste aspecte sunt prezentate în introducerea lecției*). Biblia ne învață că amândouă categoriile de oameni, mântuiți și nemântuiți, vor învia, dar cei mântuiți vor fi înviați la prima înviere, iar cei nemântuiți vor fi și ei înviați pentru pedeapsa și osânda veșnică (Ioan 5:29), dar doar la sfârșit. Toate fazele primei învieri se petrec înainte de Împărăția de 1000 de ani, dar învierea celor nemântuiți pentru a fi judecați și condamnați va avea loc după timpul Mileniului. Apostolul Pavel prezintă ordinea acestor învieri (1Corinteni 15:20-24):
 - Hristos este numit „*cel dintâi rod*” (1Cor.15:20-23a);
 - Cei ai lui Hristos vor învia la venirea Lui:
 - Credincioșii Bisericii vor învia la Răpire, la venirea lui Hristos în văzduh (1Tes.4:13-17).
 - Sfinții Vechiului Testament vor învia la sfârșitul Necazului, și vor fi părtași la nunta Mielului în Mileniu (Dan.12:1-2; Isa.26:19-21).
 - Martirii din timpul Necazului vor învia după sfârșitul Necazului (credincioși/martiri dintre Evrei și dintre neamuri) și vor domni cu Hristos în Mileniu (Apoc.20:4).
 - „*În urmă, va veni sfârșitul*” (1Cor.15:24). Cuvântul „sfârșitul” se referă la încetarea vieții pe acest pământ. Aceasta va avea loc după Împărăția de 1000 de ani și după atacul lui Satan (eliberat pentru puțină vreme) asupra Ierusalimului (Apoc.20:7-8). Apoi va urma a doua înviere (a celor necredincioși din toate vremurile) pentru judecată.
3. Cu privire la Împărăția Milenară – V.6 Cei ce vor intra în ea sunt numiți fericiți din două motive:
 - Moartea a doua (iazul de foc) nu are putere asupra lor.
 - Ei vor fi preoți ai lui Hristos și vor împărați împreună cu El.

C. Satan eliberat pentru puțină vreme – Apocalipsa 20:7-10

1. Va avea loc ultima înșelătorie lucrată de Satan. Cei 1000 de ani în Adânc nu-l vor schimba, el rămânând același dușman al lui Dumnezeu, și va avea o ultimă

tentativă de a lua controlul asupra pământului. Va reuși să adune o mulțime imensă (v.8) cu care va porni împotriva Ierusalimului. Foc din Cer va mistui mulțimea aceea.

2. Va avea loc apoi executarea sentinței împotriva lui Satan (v.10). El va fi aruncat în iazul de foc (N-am fost prezenți la condamnarea lui Satan, dar vom fi martori la execuția lui!).

D. Sfârșitul tuturor celor nemântuiți – Apocalipsa 20:11-15

Această judecată de la scaunul de domnie mare și alb este a șasea vedenie dăruită lui Ioan după vărsarea celui de al șaptelea potir.

- a. Puterea manifestată la această judecată – v.11 Afirmația că pământul și Cerul au fugit dinaintea Domnului credem că se referă la curățirea finală a universului prezent, curățire ce se va face prin foc. Curățirea va fi necesară datorită contaminării lucrute de Satan, începând din Grădina Edenului (Mat.24:35; 2Pet.3:10-13). Lipsa curcubeului la acest scaun de domnie indică faptul că nu va exista milă la această judecată finală.
- b. Poporul judecat – v.12-13
 - ❖ Nemântuiții mari și mici, stând la judecată, reprezintă a șaptea vedenie primită de Ioan după vărsarea potirului al șaptelea. Toți, de la primul păcătos nepocăit (*Cain* ?), până la ultimul, vor fi acolo;
 - ❖ Când se vor aduce „cărțile”, toți cei care vor fi la judecata aceasta și a căror nume nu sunt scrise în cartea vieții, vor fi dovediți ca cei care niciodată nu s-au pocăit de păcatele lor și nu L-au primit pe Hristos ca Salvator.
- c. Perspectiva acestei judecăți – Apoc.20:14-15 Este oglindită printr-un singur cuvânt, aflat în cele două versete: „Foc”, sau printr-o expresie aflată de asemenea în ambele versete: „Iazul de Foc”.

Concluzii

- ❖ Cunoscând bine, în lumina cărții Apocalipsa și a altor pasaje din Noul Testament, că evenimentul următor va fi „Răpirea Bisericii”, să fim gata.
- ❖ Cunoscând iscusința „balaurului” în a înșela, să trăim frumos ca în timpul zilei, păzindu-ne de înșelătoriile lui. Să fim gata.
- ❖ Privind spre răsplătire, să răscumpărăm vremea, căci „zilele sunt rele”, și să nu obosim în a face binele și a împlini lucrarea Domnului. Să fim gata.
- ❖ Cunoscând grozăvia judecății finale, să lucrăm la salvarea altora. Să fim gata!

[SPlăcintă](#)

CAPITOLUL 2 EVENIMENTELE CARE VOR URMA: NECAZUL ȘI VENIREA A DOUA

Cerul nou și pământul nou

Textul: *Apocalipsa 21-22*

Cuvântul de aur: *Apocalipsa 21:5*

Introducere

Mântuirea lucrată de Domnul Isus este o mântuire perfectă. Spre deosebire de concepția greacă, în care mântuirea consta în eliberarea

sufletului din închisoarea materiei stricate, Biblia ne arată că mântuirea constă în eliminarea păcatului și a efectelor sale din toată creația lui Dumnezeu. Astfel, nu doar sufletul și duhul sunt mântuite, ci și trupul uman. Răscumpărarea va include și alte aspecte ale ordinii create de Dumnezeu. În Romani 8:18-23, Pavel vorbește de eliberarea firii din robia stricăciunii. Apostolul Petru de asemenea menționează promisiunea lui Dumnezeu, a cărei împlinire cei credincioși o așteaptă, că va crea ceruri noi și un pământ nou. Aceste ultime două capitole ale Apocalipsei ne prezintă tocmai împlinirea acestei promisiuni, așa cum Duhul Sfânt i-a revelat-o lui Ioan.

Cadru

În capitolul 20 vedem sfârșitul istoriei lumii acesteia. Lumea stricată de păcat se va sfârși printr-o serie de evenimente cataclismice și prin conflicte armate de proporții planetare, în care diavolul și cei care îl urmează se vor împotrivi Domnului Isus. Ei vor fi definitiv învinși și pedepsiți în iazul de foc. Soarta lor va fi împărțită de cei ce vor ajunge la judecată, numiți aici morții mari și mici. În contrast cu tot ce a fost până aici, capitolele 21 și 22 prezintă o altă scenă, aceea a noii creații și a oamenilor înnoiți care o vor moșteni.

Obiective

- ❖ Să învățăm care este destinul veșnic al celor răscumpești de Domnul Isus.
- ❖ Să ne îmbărbătam și să ne bucurăm în anticiparea intrării în Noua Creație.

Schiță

- Înnoirea tuturor lucrurilor*
- Noul Ierusalim*
- Râul Vieții*
- Asigurări și Avertizări*

Analiză

A. Înnoirea tuturor lucrurilor 21:1-8

În acest prim paragraf Ioan descrie în termeni generali noua creație și condițiile din ea. Ce include această nouă ordine?

- ❖ Am aflat deja din 20:11 că pământul și cerul vechi au dispărut. Aici Ioan vede pământul nou și cerul nou. O observație interesantă este că nu este o mare nouă, ci marea a dispărut total. Probabil marea reprezintă haosul, forțele care se opun lui Dumnezeu, și ca atare înnoirea constă tocmai în înlăturarea lor.
- ❖ Noul Ierusalim, caracterizat ca „orașul sfânt”, și comparat cu o mireasă împodobită pentru mirele ei. Ioan l-a văzut coborând din cer, ceea ce arată că orașul acesta nu este construit de oameni, ci este lucrarea lui Dumnezeu.
- ❖ O relație nouă între Dumnezeu și oameni: Dumnezeu nu va mai fi separat de oameni, ci va locui împreună cu ei. El va fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul lui.
- ❖ O nouă condiție a umanității, care rezultă din relația nouă cu Dumnezeu: tragismul va fi înlocuit de fericire.

Autorul acestei înnoiri este Dumnezeu, care se prezintă ca Alfa și Omega, adică originea și scopul tuturor lucrurilor. El o oferă celor care împlinesc două condiții: 1) însetează după ele și 2) au biruit prin Domnul Isus. De altă parte, cei care trăiesc în păcat

vor fi aruncați în iazul de foc. Astfel, sunt doar două destinații și destine: viața veșnică, sau moartea a doua.

B. Noul Ierusalim 21:9-27

După prezentarea în general a noii creații, Ioan se focalizează asupra Noului Ierusalim, și ne dă o descriere relativ amănunțită a acestui oraș.

- ❖ Scena viziunii Noului Ierusalim contrastează cu vedenia Babilonului din capitolul 17. Din nou, unul din îngerii care aveau cele șapte potire îl cheamă pe Ioan ca să îi arate un oraș. Amândouă erau splendid împodobite; asemănarea însă se oprește aici – mai departe ele formează un contrast puternic.
- ❖ Arhitectura Noului Ierusalim
 - Orașul este înconjurat de un zid, ceea ce poate indica atât separarea orașului (un loc sfânt), cât și siguranța în care trăiesc locuitorii lui.
 - Zidul are 12 porți, fiecare făcută dintr-o singură perlă, și purtând numele celor 12 seminții ale lui Israel. La fiecare poartă stă câte un înger.
 - Zidul are de asemenea 12 temelii, purtând numele apostolilor Domnului Isus. Această combinație dintre patriarhi și apostoli ne arată ceea ce spune și Pavel în Efeseni 3:6, și anume că în Domnul Isus neamurile și evreii formează un singur trup și sunt moștenitori ai aceleiași promisiuni. Alte detalii ni se dau despre aceste temelii: fiecare este făcută dintr-o piatră prețioasă, și de asemenea împodobită cu pietre prețioase.
 - Zidul este făcut din iaspis, și grosimea lui este de 144 de coți, adică aproximativ 200 de picioare.
 - Întreg orașul este făcut din aur pur, și are dimensiuni uriașe: lungimea, lățimea, și înălțimea au aceeași măsură de 12.000 de stadii, adică aproximativ 1.400 de mile. Egalitatea celor trei dimensiuni poate indica o formă fie cubică, fie piramidală, a orașului.
- ❖ Gloria Noului Ierusalim În versetul 11, gloria orașului ne este prezentată: strălucea de gloria prezenței lui Dumnezeu. Începând cu versetul 23 această glorie este detaliată.
 - Orașul nu are templu, pentru că Dumnezeu și Mielul sunt templul lui.
 - Orașul nu are nevoie de lumină derivată, cu va fi luminat de gloria lui Dumnezeu.
 - Frumusețea a tot ce este nobil în omenire împodobește orașul.
 - Nu va fi noapte, ci întotdeauna zi; astfel, porțile sunt totdeauna deschise.
 - Nimic și nimeni poluat de păcat nu va intra acolo, doar cei scriși în Cartea Vieții.

C. Râul Vieții

Începând din capitolul 22, Ioan se focalizează și mai specific asupra unui aspect al Noului Ierusalim: prezența Râului Vieții. Vedenia aceasta este similară cu cea descrisă de Ezechiel în capitolul 47 al prorociei lui.

- ❖ Râul izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului, și curge în mijlocul străzii principale a orașului.
- ❖ Pe cele două maluri crește pomul vieții, care aduce 12 feluri de rod, și ale cărui frunze aduc vindecare. Ioan menționează de asemenea că nu va fi nici un blestem acolo. Această imagine contrastează cu cea din Geneza,

unde un blestem a fost pronunțat, și unde accesul omului la pomul vieții a fost blocat.

D. Asigurări și Avertizări

De la 22:6 până la sfârșitul capitolului și al cărții găsim trei mărturii: a îngerului care a vorbit cu Ioan, a lui Ioan însuși și a Domnului Isus.

- ❖ Îngerul care a vorbit cu Ioan vrea să accentueze două lucruri: că mesajul transmis de el este adevărat, și deci demn de încredere; și că lucrurile vestite se vor întâmpla curând.
- ❖ Ioan mărturisește că într-adevăr a auzit și văzut lucrurile scrise în această carte. De asemenea, el avertizează că oricine ar modifica în vreun fel conținutul cărții va fi pedepsit (Vv.18, 19).
- ❖ ISUS mărturisește și El că mesajul Apocalipsei este adevărat și că El l-a trimis Bisericilor prin înger și prin Ioan. Felul în care se prezintă Domnul este plin de semnificație, El se numește: 1) Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul; 2) Isus; 3) Rădăcina și Sămânța lui David; 4) Luceafărul strălucitor de dimineață.

Lucrul cel mai accentuat în mărturia Domnului Isus aici este revenirea lui iminentă. În versetele 7, 12 și 20 Domnul Isus spune: „*Iată Eu vin curând*”. De fapt, acestea sunt ultimele cuvinte ale Domnului Isus înregistrate în Scriptură.

Concluzii

Revenirea Domnului Isus este iminentă, cu atât mai aproape cu cât de când a dat această revelație lui Ioan au trecut mai bine de 1900 de ani. Revenirea Lui va aduce pentru cei credincioși intrarea în posesia moștenirii pregătite de Dumnezeu pentru ei, de o măreție și frumusețe greu de înțeles acum.

[ODobria](#)

EDITORI:

Laurențiu Murg
Daniel Chiu

CONTRIBUTORI:

Daniel Chiu
Ioan Sinitean
Cristi Bradu
Viorel Filip
Sergiu Plăcintă
Marius Scurtu
Vasile Lucaci
Christopher Chiu
Doru Comănescu
Laurențiu Murg
Valentin Gabor
Mike Lozneau
Nathan Whittaker
Ovidiu Dobria

DESIGN:

Teodora Scurtu
Laurențiu Murg

LOGOS BAPTIST MINISTRIES

7280 N. Caldwell Ave
Niles, IL 60714 USA
lmurg@mylogos.org

